
"Bir solukta okunacak kurguların ve beklenmedik sonların ustası."
DAN BROWN
B&S
HARLAN COBEN
SANİYELER KALA
MARTI

SANİYELER KALA

B&S

Mickey Bolitar ve arkadaşları önceki görevlerinin etkisinden henüz çıkamamışken yeni bir trajedi kapıyı çalar. Kendisini, arkadaşlarının hayatını tehlikeye atan bir cinayet vakasının ortasında bulan Mickey'nin pek seçeneği yoktur: Hem kendisini ve arkadaşlarını Lodz Kasabı'ndan korumalı hem de ne pahasına olursa olsun cinayeti çözmelidir.

Mickey Bolitar bu kez kendisini aşmalı, kime ya da neye karşı mücadele ettiğini bilemese de sevdiklerini korumak için her şeyi göze almalıdır.

"Usta yazardan gizem ve entrika dolu muhteşem bir roman. Söyleyebileceğim tek şey var: Vay canına!"

RIDLEY PEARSON

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-186-616-1
9 786051 866161
internetten sipariş, okuoku.com

/martiyayinlari /martiyayinlari

MARTI

SANİYELER KALA
Özgün Adı: Seconds Away
Harlan Coben
Tür: Gençlik
Kitap No: 1439

Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Gülfem Çırak
Editör	: Gamze Tuncel Demir
Düzelti	: Özlem Atar
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Nazan Öztaykutlu
Ebat	:13,5x21 cm

1. Baskı: Mayıs 2018
ISBN: 978-605-186-616-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Harlan Coben
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil adlı ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir.

Martı Yayıncılık
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - Sertifika No: 34191

HARLAN COBEN

SANİYELER KALA

Çeviren: Gülfem Çırak

MARTI

Vaftiz oğlum Henry Armstrong'a...

KURBAN

"Rachel Caldwell'in babasıyla tanışıyor musun?"

Soru afallamama neden oldu. "Hayır."

"Peki ya annesiyle?"

"Hayır."

"Başka bir aile üyesiyle?"

"Hayır. Lütfen söyler misiniz neler oluyor? Rachel iyi mi?"

"Bize Rachel Caldwell'le yaptığın telefon görüşmesini anlat."

"Anlattım ya."

"Başından itibaren. Kelimesi kelimesine."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Neden kelimesi kelimesine duymak istiyorsunuz?"

"Çünkü," dedi Cinayet Masası Dedektifi Dunleavy, "Sen onunla konuşmayı bitirdikten hemen sonra birisi Rachel Caldwell'i kafasından tabancayla vurmuş."

Bölüm 1

İnsanın hayatındaki her şeyi tamamen değiştiren bazı anlar vardır.

Hangi mısır gevreğini daha çok sevdiğinizi anladığınız, okuldaki ileri düzey derslere kabul edildiğinizi öğrendiğiniz, bir kıza âşık olduğunuz ya da önünüzdeki yirmi sene boyunca yaşayacağınız şehri bulduğunuz anlar gibi küçük şeylerden bahsetmiyorum. Büyük bir değişiklikten bahsediyorum. Dünyanızın bir saniye içinde *pat* diye değişivermesinden. Bildiğiniz tüm kuralların, gerçeklik hakkında kabul ettiğiniz her şeyin altüst olmasından.

Üstün alt, sağın sol olması gibi.

Ölümün yaşam olması gibi.

Fotoğrafa gözlerimi dikmiş bakarken hayatımızı bütünüyle değiştirecek şeylerden her an sadece birkaç saniye ötede olduğumuzu fark ettim. Kendi gözlerimle gördüğüm şeye inanamıyordum, bu yüzden sanki fotoğrafın değişmesini sağlayacakmış gibi gözlerimi birkaç kez kırptım. Hiçbir değişiklik olmadı.

Siyah-beyaz bir fotoğraftı bu. Kafamda çabucak bir hesap yapıp bunun neredeyse yetmiş sene önce çekilmiş olduğunu düşündüm.

"Bu olamaz," dedim.

Kendi kendime konuşmuyordum, kafayı sıyırdığımı düşünmeyin. (Gerçi çok yakında bunu düşündürecek başka sebepler de çıkacaktır.) Yarasa Kadın'la konuşuyordum.

Bembeyaz geceliğiyle karşımda duruyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Kendisi hareketsiz olsa da upuzun gri saçları sanki dalgalanıyor gibiydi. Teni, pek çok kez kırıştırılıp tekrar açılmış bir kâğıt gibi bumburuşuktu.

Bu Yarasa Kadın'ı tanımıyor olsanız da mutlaka *bir* Yarasa Kadın tanıyorsunuzdur. Mahallenizin aşağısındaki eski, ürkütücü evde yaşayan ürkütücü kadındır o. Her kasabada bir tane Yarasa Kadın vardır. Okulda, sizi eline geçirirse neler yapacağıyla ilgili bir sürü korkunç hikâye duyarsınız.

Küçük çocuklar onun evinden uzak dururlar. Daha büyükseniz –benim gibi lise iki öğrencisiyseniz mesela– yine eve yaklaşmamaya çalışırsınız. Çünkü tüm bunların saçmalık olduğunu ve artık büyümüş olduğunuzu düşünseniz bile o ev sizi korkutur.

Yine de ben buradaydım işte. Yarasa Kadın'ın oturma odasında oturmuş, düşündüğüm şey olmadığından emin olduğum bir fotoğrafa bakıyordum.

"Bu adam kim?" diye sordum ona.

Kadının sesi döşeme tahtalarının çıkardığı ses gibi gıcırtılıydı. "Lodz Kasabı," diye fısıldadı.

Fotoğraftaki adamın üstünde, İkinci Dünya Savaşı'ndaki

Waffen-SS'lerin* giydiği üniformadan vardı. Kısaca anlatmak gerekirse bu adam sadist bir Nazi'ydi ve Yarasa Kadın'ın dediğine göre hem onun babasını hem de başka pek çok kişiyi katletmişti.

"Ve bu fotoğraf ne zaman çekildi?" diye sordum.

Yarasa Kadın'ın kafası karışmış gibiydi. "Emin değilim. Muhtemelen 1942-43 civarındadır."

Fotoğraftaki adama tekrar baktım. Başım dönüyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kesin olarak emin olduğum şeyleri düşündüm: Benim adım Mickey Bolitar'dı.

İyi başlangıç. Brad (merhum) ve Kitty (rehabilitasyonda) Bolitar'ın oğluydum ve şu anda amcam Myron Bolitar'ın (kendisine oldukça müsamaha gösteriyordum) yanında yaşıyordum. Kasselton Lisesi'ne başlamış, uyum sağlamaya çalışan yeni çocuktum ve bu fotoğrafa bakılırsa ya hayal görüyordum ya da kafayı yemiştim.

"Sorun nedir, Mickey?" diye sordu Yarasa Kadın.

"Sorun ne mi?" dedim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Anlamıyorum."

"Bu," dedim fotoğrafa işaret ederek, "Lodz Kasabı mı yani?"

"Evet."

"Ve onun İkinci Dünya Savaşı'nda öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bana öyle söylendi," dedi kadın. "Mickey, sen bir şey mi biliyorsun?"

* İlk olarak Hitler'in kişisel muhafızlığını yapmak için kurulmuş, sonra toplama kamplarının başına geçirilmiş olan iki ana koruma timinden biri. (ç.n.)

Yarasa Kadın'ı ilk gördüğüm ana geri döndüm. Bir gün yeni okuluma doğru yürürken bu yıkık dökük evinin kapısında birden belirivermişti. Onun yüzünden neredeyse çığlık atacaktım. Hayalet eline benzeyen elini bana doğrultup göğsüme büyük bir darbe gibi inen şu üç kelimeyi söylemişti: "*Mickey*" –ismimi nereden bildiğini de bilmiyordum ya– "*baban ölmedi.*"

İşte bu üç kelime beni çılgınca bir yola sokmuştu ve sonunda... bu fotoğrafla karşılaşmıştım.

Kafamı fotoğraftan kaldırdım. "Neden öyle bir şey söyledin?"

"Neyi?"

"Babamın ölmediğini. Neden söyledin bunu?"

Konuşmadı.

"Çünkü ben oradaydım," dedim titrek bir sesle. "Onun öldüğünü kendi gözlerimle gördüm. Niye bana öyle bir şey söyledin?"

"Anlat," dedi o gıcırtılı sesiyle, "Neler hatırladığını anlat bana."

"Sen gerçek misin ya?"

Yaşlı kadın kazağının kolunu sıyırıp, onun Auschwitz ölüm kampından* kurtulmuş biri olduğunu kanıtlayan dövmeyi gösterdi.

"Ben sana babamın nasıl öldüğünü anlattım," dedi. "Şimdi sıra sende. Neler olduğunu anlat."

Omurgamdan bir ürperti geçerken karanlık odada etrafı-

* Nazilerin en büyük ve en kötü şöhretli toplama kampı. (ç.n.)

ma bakındım. Eski bir pikap platformunda dönen vinil plak, HorsePower'ın "Time Stands Still" şarkısını gıcırdayarak çalıyordu. Annem bir HorsePower hayranıydı. Ünlü olduğu, hayatına girip tüm hayallerini yıkmadığım zamanlarda grupla eğlencelere bile katılmıştı. Yarasa Kadın'ın şömine rafında da o lanetli fotoğraf duruyordu. Altmışlarda çekilmiş fotoğraftaki beş hippi, göğüs kısımlarında şu kelebeğin resmedildiği batik tişörtler giymişlerdi.

"Anlat," dedi Yarasa Kadın yine.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. O güne geri dönmek çok zordu ama yine de sanki bunu her gece yapıyormuşum gibiydi.

"Babamla ikimiz arabayla San Diego'ya gidiyorduk. Radyo açıktı. Gülüşüyorduk." Babamın gülüşü, o zamanlardan en iyi hatırladığım şeydi.

"Tamam," dedi kadın. "Sonra ne oldu?"

"Bir SUV ters yöne geçip bize büyük bir güçle çarptı." Bir anlığına konuşmayı kestim. O anı neredeyse hissediyordum; o kulak tırmalayıcı ses, emniyet kemerinin gerginliği, ani karanlığa geçiş... "Araba takla attı. Uyandığımda sıkışmıştım. Birkaç itfaiyeci beni kurtarmaya çalışıyordu."

"Ya baban?"

Ona baktım. "Babamı tanıyordun, değil mi? Amcam, babamın çocukken bu eve geldiğini söyledi."

Kadın sorumu duymazdan geldi. "Baban," diye tekrar etti. "Kazada ona ne oldu?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Söyle."

Babam gözümün önüne geldi. "Babam sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Kafasının etrafında kandan bir havuz birikiyordu."

Kalbim gümbürdemeye başlamıştı.

Yarasa Kadın kemikli elini bana uzattı. "Tamam, geçti."

"Hayır," dedim sertçe. Sesim öfkeyle doluydu. "Geçmedi. Geçmeye yakın bile değil. Çünkü orada babamla ilgilenen bir acil tıp teknisyeni vardı. Kum rengi saçlı, yeşil gözlü bu teknisyen kafasını kaldırıp bana baktığında gözlerimiz buluştu ve adam kafasını iki yana salladı. Bir kez. O anda anladım. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Her şey bitmişti. Babam ölmüştü. Gördüğüm son şey sedyeye yatırılmış babam ve onu götüren kum rengi saçlı, yeşil gözlü teknisyen oldu."

Yarasa Kadın hiçbir şey söylemiyordu.

"Ve bu..." Eski siyah-beyaz fotoğrafı kaldırarak konuşurken sesim boğuklaşmıştı ve gözyaşlarım daha da hızlı akıyordu. "Bu eski bir Nazi'nin fotoğrafı değil. O teknisyenin fotoğrafı."

Yarasa Kadın'ın zaten aşırı soluk olan teni daha da solar gibi oldu. "Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum. Şu bahsettiğin Lodz Kasabı var ya? Babamı sedyeyle götüren acil tıp teknisyeni o."

Kadının sonraki karşılığı şaşırmama neden oldu. "Çok yorgunum Mickey. Artık gitmelisin."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu adam kim? Babamı neden götürdü?"

Kadının eli titreyerek ağzına doğru kalktı. "Bazen bazı şeylerin olmasını o kadar çok isteriz ki gerçek olmalarını sağlarız. Anlıyor musun?"

"Ben bu fotoğraftakinin bir acil tıp teknisyeni olmasını *istemiyorum*. Bu zaten o adam."

Kafasını iki yana salladığında bel hizasındaki saçları savruldu. "Hafıza güvenilmez bir şeydir. Büyüdükçe bunu daha iyi anlayacaksın."

"Yanıldığımı mı söylüyorsun?"

"Kasap bir şekilde yaşıyor olsa da şu anda doksan yaşında olurdu. Acil tıp teknisyeni olmak için bayağı büyük bir yaş bu."

"Hey, doksan yaşında olduğunu söylemedim ki. Bu adamla aynı yaştaydı."

Şimdi bana delirmişim gibi bakma sırası Yarasa Kadın'a gelmişti. Söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini fark ettim; kafayı sıyırmış birinin saçmalamaları gibiydiler. Şarkı bitti ve bir yenisi çalmaya başladı. Kadın geriye doğru bir adım attı. Yırtık beyaz geceliğinin etekleri yerde sürünüyordu. Bana bakan gözleri sertleşmişti.

"Ne?" dedim.

"Gitme vaktin geldi. Bundan sonra bir süre yanıma gelmemelisin."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Bir hata yaptın," dedi kadın.

Gözlerimde yaşlar birikmeye başlamıştı. "O suratı, babamı götürmeden önce bana nasıl baktığını unutabileceğimi mi

sanıyorsun?"

Kadının sesi artık çelikleşmişti. "Git, Mickey."

"Bir yere gitmi..."

"Git buradan!"

Bölüm 2

Bir saat sonra arka bahçemde –daha doğrusu, amcam Myron'ın arka bahçesinde– oturup olanları Ema'ya anlattım. Ema her zamanki gibi, saçlarına uyan simsiyah renklerde giysilere bürünmüştü. Gözlerine siyah makyaj yapmış, ortaparmağına kafatası ve çarpı şeklindeki kemiklerden oluşan bir yüzük, kulaklarınaysa sayamayacağım kadar çok küpe takmıştı.

Normal mizacında hafif suratsızlık olan Ema şu anda bana sanki bir anda üçüncü bir kolum çıkmış gibi bakıyordu.

"Öylece çıktın mı yani?" dedi.

"Ne yapacaktım?" diye karşılık verdim. "İhtiyar kadını döverek ağzından laf mı alacaktım?"

"Bilmiyorum. Ama nasıl öylece çıkıp gelebilirsin ki?"

"Kadın üst kata çıktı zaten. Ne yapsaydım, peşinden mi gitseydim? Ya... ne bileyim... ya üstünü falan çıkarıyor olsaydı ne olacaktı?"

"Iyy," dedi Emma. "İğrenç."

"Anladın mı şimdi?"

Ema henüz on beş yaşında bile değildi ama vücudunda bir sürü dövme vardı. Boyu 1.60 kadardı ve toplumda büyük beden olarak kabul edilen kişilerdendi. Daha birkaç hafta önce tanıştığımızda öğle yemeğinde, dışlanmışlar masasında tek başına oturuyordu. Ama bunun kendi tercihi olduğunu iddia ediyordu.

Ema eski, siyah-beyaz fotoğrafa baktı. "Mickey?"

"Efendim?"

"Bu adamın o adam olduğuna cidden inanıyor olamazsın."

"Kulağa delice geldiğini biliyorum ama..." Konuşmayı kestim.

Ema'da farklı bir şey vardı. Dünyaya gösterdiği dış kabuğu savunmacı ve huysuzdu. Ayrıca alışılagelmiş bir güzelliği yoktu ama bana o kocaman, kahverengi gözleriyle şu anda baktığı gibi, tüm konsantrasyonu ve alakası yüzünden belli olarak baktığında neredeyse ilahi bir havaya bürünmüştü.

"Devam et," dedi.

"O kaza," diye başladım. "O kaza hayatımdaki en ama en kötü andı. Babam..." Anılar sel gibi üzerime akmaya başladı. Ben ailemin tek çocuğuydum. Hayatımın çoğu kısmında anne babamla birlikte yurtdışında yaşamış, dünyanın en gizli köşelerine mutlulukla seyahat etmiştik. Ailecek tasasız göçmenler, çeşitli hayır kuruluşları için çalışan uluslararası bohem kişiler olduğumuzu düşünürdüm. Ama bundan çok daha fazlası olduğunun hiç farkına varmamıştım.

"Şişşt, tamam," dedi Ema.

Daha fazlasını açıklamak çok zordu. İnsan o kadar fazla seyahat edince pek fazla (daha doğrusu hiç) arkadaş edinemiyor. Benim bir yere yerleşmeyi çok istemem, babamın sonunda işini bırakıp bizi Kaliforniya'ya taşıması ve beni gerçek bir okula yazdırıp sonra da ölmesi bu yüzdendi. Yani Amerika'ya dönüşümüzde olanlar –babamın ölümü, annemin çöküntüsü– benim suçumdu. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın sebep bendim.

"Bana anlatmak istemezsen..." diye başladı Ema.

"Hayır, istiyorum."

Ema bana yine o aşırı odaklı, anlayış ve nezaket dolu kocaman gözleriyle baktı.

"O kaza," dedim. "Her şeyimi aldı. Babamı öldürdü. Annemi mahvetti."

Bana neler yaptığına, bunu asla aşamayacağımı düşündüğüme değinmeye gerek görmedim. Bunun konuyla alakası yoktu çünkü. Bu olayın acil tıp teknisyeni ve fotoğraftaki adamla bağlantısını çözmeye uğraşıyordum sonuçta.

Daha yavaş konuşmaya başladım. "Böyle bir şey yaşadığında, böyle ani bir şey olup hayatındaki her şeyi mahvettiğinde... o olay hakkındaki her şeyi hatırlarsın. En küçük detayı bile. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet."

"Yani şu acil tıp teknisyeni... bana babamın öldüğünü ilk söyleyen oydu. Adamın nasıl biri olduğunu unutmam mümkün değil. Değil."

Bir dakika daha sessizce otururken basketbol çemberine baktım. Myron amcam, onunla yaşamaya başlayacağımı

öğrendiğinde yeni bir çember almıştı. İkimiz de basketbolda teselli buluyorduk. Top sürmek, sıçramak, topun vınlayarak çemberden geçişini duymak huzur vericiydi. Birlikte yaşamaya zorlandığım ve affetmeyi başaramadığım amcamla tek ortak noktamız basketboldu.

Onu affedemiyordum. Ve sanırım kendimi de affedemiyordum.

Belki de amcamla ortak bir noktamız da buydu.

"Şimdi bana kızma, tamam mı?" dedi Ema.

"Tamam."

"Söylediğin her şeyi anlıyorum. Biliyorsun. Ve, eh, şu son hafta aşırı tuhaftı. Bunu da ben biliyorum. Ama şu meseleye bir saniyeliğine mantıkla yaklaşabilir miyiz?"

"Hayır," dedim.

"Ha?"

"Mantıkla yaklaşıldığında nasıl göründüğünü biliyorum. Duvarlarına minder döşenmiş bir odaya kilitlenmem gerekiyormuş gibi görünüyor."

Ema gülümsedi. "Eh, tabii o da var. Ama olanları tüm ayrıntılarıyla gözden geçirmek için adım adım gidelim, olur mu? Her şeyi doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

İsteksizce kafa salladım.

"Bir..." Bordo ojeli bir parmağını kaldırdı. "Geçen hafta okula giderken şu ürkütücü Yarasa Kadın'ın evinin önünden geçtin ve onu tanımıyor olmana, hatta hiç görmemiş olmana rağmen sana babanın hayatta olduğunu söyledi."

"Doğru."

"Çok acayip, değil mi? Yani, senin kim olduğunu ya da babanın öldüğünü nereden biliyor ki? Böyle bir şey söylemeye onu ne itmiş olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Benim de. İki numaraya geçelim." Ema, kanarya sarısı ojeli, kafatası yüzüklü ikinci parmağını kaldırdı. "Bir hafta sonra, bizim cehenneme gidip geri dönmemizin ardından Yarasa Kadın sana aslında kendisinin, İkinci Dünya Savaşı bitiminden beri kimsenin görmediği ünlü Holokost* kahramanı Lizzy Sobek olduğunu söyledi. Sonra babasını öldüren Nazi'nin fotoğrafını gösterdi. Sen de bu adamın, babanı sedyeye yatırıp götüren adam olduğunu düşünüyorsun." Ema ellerini iki yana açtı. "Özetle bu mu?"

"Öyle."

"Pekâlâ, güzel. Şimdi bir yere ulaşmaya başladık."

"Öyle mi?"

Bir el hareketiyle beni susturdu. "Bu adamın yetmiş yıldır bir yaş bile yaşlanmadığı gerçeğini şimdilik atlayalım."

"Tamam."

"Başka bir şey daha var: Şu acil teknisyeninin kum sarısı saçları ve yeşil gözleri olduğunu söylüyorsun."

"Evet."

"Onun hakkında en iyi hatırladığın şey bu, değil mi? Yeşil gözleri. Gözbebeklerinin etrafında sarı çemberler falan olduğunu söylemiştin."

"Evet. Eee?"

---

* İkinci Dünya Savaşı esnasında Nazilerin yaptığı Yahudi soykırımına verilen ad. (ç.n.)

"Ama Mickey." Ema kafasını yana eğdi. Sesi daha yumuşaktı. "Bu fotoğraf siyah-beyaz."

Hiçbir şey demedim.

"Fotoğrafta renkler görünmüyor ki. Adamın gözlerinin yeşil olduğunu nereden anlayabilirsin ki? Anlaşılmaz, değil mi?"

"Sanırım anlaşılmaz," dediğini duydum kendi sesimin.

"O halde basit düşünelim," dedi Ema. "Hangi senaryonun olması daha mümkün? Şu acil tıp teknisyeni Lodz Kasabı'na çok benziyor ve sen daha fazlasını hayal ettin... Ya da şu doksan yaşındaki eski Nazi şimdi Kaliforniya'da genç bir acil tıp teknisyeni olarak çalışıyor."

Ema bir yerde haklıydı. Doğru düzgün düşünemediğimin farkındaydım. Geçen hafta hırpalanmış ve ölümle burun buruna gelmiştim. Bir adamın kafasından vurulduğunu görmüş, Ema'nın boğazı kesilmek üzereyken çaresizce durup bakmaya zorlanmıştım.

Ve asıl şaşırtıcı kısım bunlar da değildi.

Ema ayağa kalkıp üstünü silkeledi ve yürümeye başladı. "Gitme vaktim geldi."

"Nereye?"

"Yarın görüşürüz."

Bunu hep yapıyor, öylece gidip ortadan kayboluveriyordu. "Sana eşlik edeyim," dedim.

Ema ellerini kalçalarına koyup bana kaşlarını çatarak baktı.

"Saat geç oluyor. Güvenli olmayabilir."

"Dalga geçiyorsun, değil mi? Kaç yaşındayım ben, dört mü?"

Ama mesele bu değildi. Her nedense Ema bana nerede yaşadığını göstermiyordu. Ormana girip kayboluyordu. Kısa sürede yakınlaşmıştık, evet. Hatta belki de ikimiz de daha önce hiç sahip olmadığımız en yakın arkadaşı bulmuştuk. Ama hâlâ birbirimizden sır saklıyorduk.

Ema bahçenin sonuna varınca durdu. "Mickey?"

"Efendim?"

"Şu fotoğraf..."

"Evet?"

Ema bir süre bekledikten sonra konuştu. "Delirdiğini düşünmüyorum."

Konuşmaya devam etmesini bekledim. Konuşmadı.

"Ne o zaman?" dedim. "Deli değilsem neyim? Boş yere umut besleyen biri mi?"

Ema biraz düşündü. "Muhtemelen. Ama tüm bunların başka bir yönü daha var."

"Ne?"

"Belki ben de deliyimdir," dedi. "Ama sana inanıyorum."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Boyum 1.90'dan fazla olduğu için Ema'nın tepesinde kule gibi dikiliyordum. Eminim tuhaf bir ikili gibi görünüyorduk.

Ema kafasını kaldırıp bana bakarak konuştu. "Neden ya da nasıl bilmiyorum ve evet, öyle bir şey olamayacağının farkındayım. Ama sana inanıyorum."

O kadar minnettar hissediyordum ki neredeyse ağlayacaktım.

"Soru şu ki bu konuda ne yapacağız?" dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Biz mi?"

"Tabii."

"Bu sefer olmaz, Ema. Seni yeterince tehlikeye soktum zaten."

Ema tekrar kaşlarını çattı. "Daha fazla patronluk taslama istersen."

"Bu meseleyi tek başıma halletmek zorundayım."

"Hayır, Mickey, zorunda değilsin. Tüm bunlar her neyse, Yarasa Kadın'la aranızda her ne oluyorsa ben de bunun bir parçasıyım."

Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Bir uyuyalım da sabah konuşalım, olur mu?" demekle yetindim.

Ema dönüp bahçede yürümeye başladı. "Komik olan ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Her şey deli bir ihtiyar kadının sana babanın hayatta olduğunu söylemesiyle başladı. Ama şimdi kadının deli olup olmadığından o kadar da emin değilim."

Sonra gecenin içinde kayboldu. Basket topunu yerden aldım ve Zen kalitesindeki atışlarda kayboldum. Evet, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama olan biten her şeyden sonra biraz sessizlik ve huzura hasrettim.

Ama ikisini de elde edemeyecektim.

Yaşadıklarımızın kötü olduğunu düşünüyordum ama daha ne kadar kötüleşebileceğini görmek üzereydim.

Bölüm 3

Tam sıçrayarak atış yapmak üzereydim ki Myron amcamın arabasının yanaştığını duydum.

Myron Bolitar, bu kasabada bir spor efsanesiydi. Basketbol skoru rekoru ondaydı, üniversitedeyken iki Amerikan Kolej Sporları Kurumu şampiyonluğu kazanmıştı ve Boston Celtics'e oyuncu olarak seçilmişti. Ama ani bir diz sakatlığı yüzünden NBA kariyeri başlamadan bitmişti.

Myron'm küçük kardeşi olan babam hep bunun amcam için ne kadar yıkıcı bir şey olduğundan bahsederdi. Babam, Myron'ı çok sever ve ona bir kahramanmışçasına tapardı; ta ki annem bana hamile kalana dek... Kısaca söylemek gerekirse Myron, annemi onaylamıyordu. Ve sanırım bu düşüncesini oldukça renkli bir dille belirtmişti. İki kardeş bu konuda kavga etmiş, sonunda Myron, babamın suratına bir yumruk geçirmişti.

O günden sonra bir daha ne görüşmüş ne de konuşmuşlardı.

Tabii artık çok geçti.

Myron'ın bu konuda kötü hissettiğini biliyordum. Üzgün olduğunu, bunu benimle telafi etmek istediğini de biliyordum. Ama anlamadığı şey şuydu ki onu affedecek kişi ben değildim. Benim gözümde; ailemi, babamın ölümü ve annemin uyuşturucu bağımlılığıyla sonuçlanan bir yola sokan kişiydi o.

"Selam," dedi Myron.

"Selam."

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu.

Kafamı sallayıp bir atış yaptım. Myron seken topu yakalayıp bana tekrar attı. Basketbol sahasının anlamı ikimiz için de büyüktü. Ve ikimiz de bunu anlıyorduk. Burası hiç kavga olmayan tarafsız bölgeydi, bizim küçük ateşkes alanımızdı. Bir atış daha yapıp yüzümü buruşturduğumda bu Myron'ın dikkatini çekti.

"İki hafta sonra seçmeler var, değil mi?" diye sordu.

Lise basketbol takımından bahsediyordu. İtiraf etmeliyim ki umudum onun eski rekorlarını kırmaktı.

Kafamı iki yana salladım. "Tarih değişti."

"Ne zaman olacak?"

"Pazartesi."

"Vay canına, çok yakınmış. Heyecanlı mısın?"

Tabii ki de heyecanlıydım. Hem de çok. Ama sadece omuz silkip bir atış daha yaptım.

"Daha ikinci sınıftasın," dedi Myron. "Birinci takıma pek fazla ikinci sınıf öğrencisi almazlar."

"Sen ikinci sınıftayken başlamamış mıydın?"

"Tuş." Myron bana bir pas daha atıp konuyu değiştirdi. "Hâlâ dün gece yüzünden sancın mı var?" diye sordu.

"Evet."

"Başka bir şey var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir doktora görünmen gerekip gerekmediğini düşünüyorum."

Kafamı iki yana salladım. "Sadece sancım var."

"Neler olduğundan bahsetmek ister misin?"

İstemiyordum.

"Kendini ve başkalarını tehlikeye sokmuşsun gibi görünüyor," dedi Myron amcam.

Gerçeği tam olarak açıklamaktan nasıl sıyırabileceğimi düşündüm. Myron olanların bir kısmını biliyordu. Polis de. Ama onlara her şeyi anlatamamıştım. Zaten anlatsam da büyük ihtimalle inanmazlardı. Kahretsin, ben bile inanamıyordum ki.

"Kahraman olmanın her zaman sonuçları vardır, Mickey," dedi Myron amcam yumuşak bir sesle. "Doğru şeyi yaptığından emin olsan bile. Ben bunu zor yoldan öğrendim."

Birbirimize baktık. Myron daha fazla konuşacaktı ancak o anda telefonu çaldı. Arayan kimliğine baktığında amcamın yüzünde şoka benzer bir ifade belirdi.

"Kusura bakma," dedi bana. "Buna cevap vermem gerek."

Benden uzaklaşıp bahçenin diğer ucuna gitti ve kafasını eğip konuşmaya başladı.

Kendini ve başkalarını tehlikeye sokmuşsun...

Ben risk alabilirdim; bu benim sorunumdu. Ama ya arkadaşlarım? Ya "başkaları"? Amcamın zıt yönüne gidip ceptelefonumu çıkardım.

Dördümüz –Ema ve ben, Kaşık ve Rachel– Ashley'yi kurtarmak için o kötülük yuvası gece kulübüne gitmiştik. Kaşık da Ema ve ben gibi dışlanmış biriydi. Rachel ise bunun tam tersi.

Onları kontrol etmem gerekiyordu.

İlk olarak Kaşık'a mesaj attım ve anında otomatik yanıtı aldım: **Şu anda cevap veremiyorum. Son olanlar yüzünden 34 yaşıma gelene dek cezalıyım.**

Sonra, Kaşık'lık yapması gerektiği için başka bir mesaj daha gönderdi: **Abraham Lincoln'ün annesi 34 yaşındayken süt zehirlenmesinden öldü.**

Gülümsemeden edemedim. Kaşık, bize yardım etmek için babasının emanet kamyonetini "ödünç almıştı". Küçük grubumuzda, ailesi en ilgili ve aşırı korumacı olan o olduğu için başı en büyük derde girenin o olacağını biliyordum. Neyse ki Kaşık işini bilen biriydi; bu yüzden çok büyük bir sorun olmazdı.

Sonra çetenin dördüncü ve son üyesi Rachel'a sıra geldi. Rachel'ı nasıl tarif edebilirdim?... Basitçe söylemek gerekirse, Rachel okuldaki en seksi kızdı. Sanırım her okulda böyle bir kız bulunurdu ve evet, Rachel'da süper çekici olmaktan daha fazlası vardı; bu yüzden hemen cinsiyet ayrımcısı bir domuz olduğum kanısına varılmamalı. O korkunç yerde gösterdiği cesaret ve beceriklilik parmak ısırtacak cinstendi.

Ama yine de tam olarak dürüst olmam gerekirse aklıma –okuldaki neredeyse herkesin de aklına– gelen ilk şey Rachel'ın seksiliğiydi.

Onun, küçük görülen yeni çocuk (ben), kendisini gotik-emo olarak tanımlayan "şişko kız" (Ema) ve temizlik görevlisinin inek oğlu (Kaşık) ile nasıl bir araya geldiği hâlâ gizemini koruyordu.

Rachel'a mesajda ne diyeceğimi uzun uzun düşündüm. İtiraf etmem gerekirse onun yanındayken kendimi gergin ve salak hissediyordum. Avuçlarım terliyordu. Olgun davranıp bunu aşmam gerektiğini biliyordum. Çoğu zaman da bunu yapabiliyordum. Ya da belki de yapamıyordum. Ona ne yazmam gerektiğini etraflıca düşündükten sonra parmaklarımı klavyeye koyup şu etkileyici açılış cümlesini gönderdim: **İyi misin?**

Kadınlar söz konusu olunca ne kadar yetenekli olduğum bu sözlerimden anlaşılabilirdi.

Rachel'ın cevabını bekledim ama gelmedi. Myron amcam telefon konuşmasını bitirince dalgın bir halde sendeleyerek bana doğru geldi.

Rachel'a gönderdiğim zekice mesajın aynısını amcama tekrarladım. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Myron.

"Kiminle konuşuyordun?"

Amcamın sesi uzaktan geliyordu sanki. "Uzun zamandır görüşmediğim yakın bir arkadaşım."

"Ne istiyormuş?"

Myron öylece baktı.

"Merhaba?" dedim.

"Benden bir iyilik istiyormuş. Tuhaf bir şey." Myron saatine baktı. "Gitmem lazım. Bir saate dönerim."

Eh, bu tuhaftı işte. O anda telefonum titreyince kim olduğuna baktım ve Rachel'ın adını görünce nabzımın hızlandığını hissettim. Amcamdan uzaklaşıp Rachel'ın mesajını açtım. **Şu anda konuşamam. Seni sonra arasam olur mu?**

Hemen **"Tabii"** diye cevap attım ama sonra, fazla heveslı görünüp görünmediğimi merak ettim. Belki de mesajını bekliyormuş gibi görünmemek için sekiz saniye falan beklemeliydim.

Tam bir zavallı gibi göründüğümü hissettim.

Myron amcam hızla arabasına gidince ben de mutfağa gidip atıştıracak bir şeyler aldım ve Rachel'ı, evinde oturmuş bana mesaj atarken gözümde canlandırdım. Evlerine sadece bir kez gitmiştim. O da dündü. Garaj yolunun ucunda geniş bir kapısı olan kocaman, geniş malikâne boş görünüyordu ve yaşayan kişinin yalnızlık hissedeceği belliydi.

Amcamın mutfak masasında yerel *West Essex Tribune* gazetesi duruyordu. Gazetenin üç sayıdır manşet haberi, zirvedeki bir aktris olan Angelica Wyatt'ın kasabamıza yapacağı ziyaretti. Söylentiye göre kadın burada bir film çekmekle kalmayacak, "KASABALI GENÇLER EKSTRA ROLLER İÇİN ALINACAK!" manşeti de gerçek olacaktı.

Kasselton Lisesi'ndeki herkes bu fırsat için çok heyecanlıydı. Okuldaki oğlanların çoğunun duvarında Angelica'nın

ıslak bikiniyle çekilmiş şu tartışmalı posteri asılıydı ve özellikle onlar çok sevinçliydiler.

Fakat benim zamanımı değerlendirmek için yapacak daha önemli işlerim vardı.

Gazeteyi kenara itip Lodz Kasabı'nın fotoğrafını çıkarıp masaya koydum ve gözlerimi adama diktim. Sonra gözlerimi kapatıp fotoğrafı güneş lekesi gibi gözümde canlandırmaya çalıştım. Kaliforniya'daki otobana, kaza gününe, arabada sıkışıp babamı ölürken izlediğim ve tüm umudumu yok eden, sarı çerçeveli yeşil gözlere baktığım ana dönmek için kendimi zorladım.

Zihin gözümü acil tıp teknisyeninin yüzüne odakladım. Sonra zihnimdeki bu görüntüyü, fotoğrafa bakarak gözümde canlandırdığım görüntüyle üst üste koydum.

İkisi de aynı adamdı.

Ama bu imkânsızdı. Belki de Kasap'ın ona çok benzeyen bir oğlu olmuştu. Ya da torunu. Ya da belki de ben aklımı kaybediyordum.

Gidip Yarasa Kadın'ı tekrar görmeli, ondan cevapları istemeliydim.

Ama ona nasıl yaklaşacağıma kafa yormam gerekiyordu. Etraflıca düşünmeli, her olasılığı göz önünde bulundurmalı, mantıklı olmaya çalışmalıydım. Ayrıca düşünecek başka bir şey daha vardı.

"Ölümden ve vergilerden başka her şey yalandır" diye bir atasözü vardır.

Bunu her kim söylediyse bir şeyi unutmuş olmalıydı:

Ödevler.

Myron amcamdan, benim için bir mazeret notu yazmasını istemeyi düşündüm.

Sevgili Bayan Friedman,

Mickey, Fransız İhtilali ödevini biraz geciktirecek çünkü bir öğrenciyi kurtarmak, bir adamın vurulmasını izlemek, öldürülesiye dövülmek ve polis tarafından sorgulanmakla meşguldü... ah, ayrıca Kaliforniya'da acil tıp teknisyeni kılığında olan ve ona babasının ölmediğini söyleyen eski bir Nazi'nin fotoğrafını gördü.

Mickey ödevini size gelecek hafta teslim edecek.

Yok, bunun işe yarayacağını sanmıyordum. Ayrıca gecikme kelimesinden nefret ediyordum. Neden okul işlerinde bu kelime kullanılıyordu ki? Neden başka kelime söylenmiyordu?

Tanrım, uykuya ihtiyacım vardı.

Burada kaldığım oda çok uzun yıllar boyunca Myron amcamın odasıydı. Tamamen banal olmasa belki de "retro" olarak tanımlanabilecek olan bu odada vinil bir armut koltuk, bir lava lambası ve hatta yirmi yıldan fazla zaman önce kazanılmış kupalar vardı.

Fransız İhtilali projesindeki partnerim Rachel Caldwell'di. Kızı uzun zamandır tanımıyordum ama ödevlerini hep zamanında teslim eden biriymiş gibi görünüyordu. Bu tipleri bilirsiniz. Sınav günü okula gelip başarısız olacağına yemin eden ama sonra sınavı rekor sürede bitirip mükemmel kâ-

ğıdını hocaya veren ve dersin kalanını defterine yeni notlar ekleyerek geçiren tiplerdendi o da.

Bu ödevin "gecikmesine" neden olmama asla izin vermezdi.

On beş dakika sonra ceptelefonum çaldı. Arayan Rachel'dı.

Açma tuşuna basıp, "Efendim," dedim.

"Selam."

"Selam."

Evet, her zamanki gibi çok yetenekliydim. Yine patentli buz kırıcı cümlem olmaya aday olan şeyi söyledim. "İyi misin?"

"Sanırım," dedi.

Sesi tuhaf şekilde dengesiz geliyordu.

"Bayağı acayip bir gece," dedim.

"Mickey?"

"Efendim?"

"Sence...?"

"Ne?"

"Bilmiyorum, Mickey. Bitti mi? Bitmiş gibi gelmiyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben de aynı şeyi hissediyordum çünkü. Sanki en kötüsü daha yeni başlamış gibiydi. İçimden onu rahatlatmak için bir şeyler demek gelse de yalan söylemek istemiyordum.

"Bilemiyorum," dedim. "Yani, bitmiş olmalı aslında."

Sessizlik.

"Yarına Fransız İhtilali ödevimiz vardı."

"Evet."

Daha fazla sessizlik. Onu boş malikânede tek başına otu-

rurken hayal ettim. Ama bu hiç hoşuma gitmedi.

"Başlayalım mı?" diye sordum.

"Pardon?"

"Ödevi yapalım mı? Geç olduğunu biliyorum ama oraya gelebilirim. Ya da telefonla yapabiliriz..."

O anda Rachel'ın arka planından gelen bir ses duydum.

Rachel nefesini tutmuş olabilirdi. Emin değildim. Sonra daha fazla gürültü oldu.

"Rachel?" dedim.

"Kapatmam lazım Mickey."

"Ne?"

"Şu anda konuşamam." Sesinde tuhaf, ciddi bir ton vardı. "Yapmam gereken bir şey var."

"Ne?"

"Yarın sabah okulda görüşürüz." Telefonu kapattı.

Ama Rachel yanılıyordu. Yarın sabah görüşemeyecektik çünkü o zamana kadar her şey değişmiş olacaktı.

Bölüm 4

Her şey kapının sertçe çalınmasıyla başladı.

Annem ve babamla ilgili bir rüya görüyordum. Gerçek hayatta hiç gitmediğim bir yerdeydik; annem, efsanevi Kitty Bolitar tenis oynuyordu.

On yedi yaşında bana hamile kalmadan önce annem, dünyadaki en iyi amatör kadın tenisçiydi. Ama beni doğurmak için tenisi bırakmış, sonra da bir daha hiç oynamamıştı.

Tuhaf, değil mi?

Rüyamda annem büyük bir tenis maçı yapıyordu. Tribünler çok kalabalıktı. Ben babamın yanında oturuyordum ama o beni göremiyor, korttaki anneme sevgi dolu gözlerle bakıyordu. Annemle babam o günlerde çok mutluydular. Çocukları olan insanların çoğu onlar gibi değildir. Birlikte yemek yiyip sinemaya falan giderler tabii ama birbirleriyle sık sık göz teması kurmaz, yalnızca aynı mekânı paylaşırlar. Belki de bu durumdan memnundurlar, hiç bilmiyorum.

Ama annemle babam böyle ailelerden çok farklıydılar.

Dünyada kendilerinden başka kimse yokmuş gibi, her sabah yeniden âşık olmuş gibi, sanki her an, arka planda klişe bir müzik çalarken papatya tarlasında birbirlerine doğru koşup sarılacaklarmış gözlerini birbirlerinden asla ayırmazlardı.

Evet, oğulları olarak bunun çok utanç verici olduğunu söyleyebilirdim.

Ben de her zaman onlarınki gibi bir aşk bulacağımı düşünmüştüm. Ama artık istemiyordum. Aşk sağlıklı bir şey değildi, insanın bağımlı olmasına sebep oluyordu. Âşık olduğun kişi gülümsediğinde gülümsüyor, güldüklerinde gülüyordun. O gülmezse sen de gülemiyordun.

O ölürse senin de bir parçan ölüyordu.

Annemin başına gelen de buydu.

Rüyamda annem kamçı şaklatırcasına bir sağ vuruş yapıyordu.

Kalabalık bir haykırış kopardı.

Bir ses konuşmaya başladı. "Ve galip... Kitty Bolitar!"

Annem raketini havaya fırlatırken kalabalık ayağa fırladı. Ayağa kalkıp alkış tutmaya başlayan babamın gözleri yaşarmıştı. Ben de kalkıp alkışlamak istesem de yapamadım. Sandalyeye yapışmış gibiydim. Kafamı kaldırıp babama baktım. O da bana bakıp gülümsedi ama sonra görüntüsü solmaya başladı.

"Baba?"

Kalkmaya çalıştım ama kalkamadım. Babam göğe doğru uçuyordu. Sonra annem de ona katıldı. Peşlerinden gitmem için elleriyle çağırırlarken annem bana seslendi.

"Çabuk ol Mickey!"

Ama ben hâlâ hareket edemiyordum.

"Bekleyin!" diye bağırdım.

İkisi de uçmaya devam ettiler. Ellerimi koltuğun kol koyma yerlerine bastırarak kalkmaya çalıştım ama sıkışmış kalmıştım. Annemle babam hâlâ görüş alanımdaydılar ama çok uzaklaşmışlardı.

Onlara asla ulaşamayacaktım. Derin bir nefes alıp bir kez daha kalkmaya çalıştım.

O anda birisi tarafından tutulduğumun farkına vardım.

Omzumda bir el vardı. Bu güçlü el beni yerimde tutuyordu.

"Bırak beni!"

Ama el beni daha sıkı tutmaya başladı. Arkamı döndüğümde tepemde dikilenin, tüm umutlarımı yıkan yüz ifadesiyle yeşil gözlü, kum rengi saçlı acil tıp teknisyeni olduğunu gördüm.

Kapı tekrar çalındı.

Teknisyen gözden kayboldu. Annemle babam da...

Bodrum katındaki odama geri dönmüştüm. Kalbim gümbürdüyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Kapı daha sert çalınmaya başlanmıştı.

Myron neden kapıyı açmıyordu?

Yataktan çıkıp basamakları tırmandım.

Sabırsız tıklamalar devam ediyordu.

"Geliyorum," diye bağırdım.

Myron neredeydi?

Ön kapıya ulaştım. Açmadan önce kim olduğunu sormam gerekiyordu, biliyordum ama sormadan öylece açıverdim. Karşımda üniformalı iki polis duruyordu.

Geriye doğru bir adım attım.

"Mickey Bolitar?"

"Evet, benim."

"Ben Memur McDonald. Bu da Memur Ball."

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bir vurulma olayı oldu. Bizimle gelmen gerekiyor."

Bölüm 5

Bir an için hiçbir şey diyemedim. Sesime sonunda kavuştuğumda, "Amcam mı?" diye sordum.

Ball isimli memur, "Pardon?" dedi.

"Myron Bolitar. Amcam. Vurulan kişi o mu?"

Ball, McDonald'a baktı. Sonra bana dönüp, "Hayır," dedi.

"O zaman kim?"

"Davayı seninle konuşamayız, evlat."

"Amcama sormam gerek."

"Pardon?"

Merdivenden yukarı doğru çıkmaya başladım. Polisler de içeri girdiler.

"Myron?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Amcamın odasına girdim ama yatağı boştu. Yatağının yanındaki saate baktığımda sabahın yedisi olduğunu gördüm. Amcam benden önce kalkıp bir şey demeden çıkmış olmalıydı. Ama bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Bizimle gelmeye hazır mısın?" diye sordu Ball.

"Ben de şüpheli miyim?"

"Kaç yaşındasın, oğlum?"

"On altı olmak üzereyim."

"Gerçekten bizimle gelmen gerek."

Ne yapacağımı bilemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu.

"Üstümü değiştireyim," dedim.

Hızla bodrum katına indim. Ceptelefonum göz kırpıyordu. Mesajlarıma baktım. İki yeni mesaj vardı. İlki Ema'dandı; 4.17'de gelmişti. Bu kız hiç uyumuyor muydu? Ema: **Babanı götüren acil tıp teknisyenini bulmalıyız. Bir fikrim var.**

Tanrım, fikrinin ne olduğunu öğrenmeyi çok isterdim ama beklemek zorundaydı.

İkinci mesaj Myron'dandı: **Erken çıkmam gerekiyordu ama seni uyandırmak istemedim. İyi günler.**

Harika. Myron'ın ceptelefonunu aradım ama direkt olarak sesli mesaja yönlendirildim. Bip sesini duyduğumda, "Polisler geldi. Beni götürmek istiyorlar..." dedim. Beni nereye götürmek istiyorlardı ki? "Emniyete götürecekler, sanırım. Ne olduğunu söylemiyorlar. Mesajı aldığında beni ara, olur mu?"

Telefonu kapattım.

Ball merdivenden aşağı seslendi. "Evlat, acele etmemiz gerek."

Üstüme bir şeyler geçirip yukarı çıktım. İki dakika sonra

polis arabasının arka koltuğuna oturdum ve sokaktan ayrıldık.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum.

McDonald arabayı sürüyor, Ball ise yanında oturuyordu. İkisi de cevap vermediler.

"Sorum..."

"Sabretmen gerek."

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Kim vuruldu?"

McDonald arkasına döndü ve gözlerini kıstı. "Birinin vurulduğunu nereden biliyorsun?"

Ses tonunu hiç beğenmedim.

"E siz söylediniz," dedim. "Kapıyı açtığımda."

"Bir vurulma olayıyla alakalı olduğunu söyledim. Birinin vurulduğunu söylemedim."

Geleceği görebildiğimle alakalı aptalca bir espri yapmayı düşündüm ama korkmaya başlamıştım. Bu yüzden sessiz kaldım. İleride Kasselton Polis Merkezi görünüyordu. İki gece önce oraya yaptığım ziyareti ve Emniyet Amiri Taylor'ın, Myron'dan, dolayısıyla da benden nefret ettiğini hatırladım.

Ama devriye arabası merkezin yanından geçip gitti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Yeterince soru sordun. Sadece bekle."

Bölüm 6

On beş dakika sonra Newark'taki bir polis merkezinde sorgu odası gibi bir yerde oturuyordum. Minyon bir kadın içeri girip karşıma oturdu. Üstünde şık bir döpiyes vardı ve saçları topuz yapılmıştı. Otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ettim.

Bana uzattığı elini sıktım. "Ben bölge Cinayet Masası Dedektifi Anne Marie Dunleavy," dedi.

Cinayet mi?

"Şey, ben de Mickey Bolitar," dedim.

"Bizimle konuşmaya geldiğin için teşekkürler."

Kadın bir tükenmez kalem çıkarıp ucunu açmak için uzun uzun üstüne bastı. O sırada arkasındaki kapı açıldı. Kafamı kaldırdığımda kalbim bir takla attı. Amir Taylor, sanki zemine ceza verircesine ayaklarını vurarak içeri girdi. Üstünde polis üniforması vardı ve içeride olmasına rağmen pilot tipi güneş gözlüğü gözündeydi.

Amir Taylor'ın alaycı bir şeyler söylemesini bekledim. Ama söylemedi. Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuş-

turdu. Bakışlarımı Dunleavy'ye çevirdim.

"Ben reşit değilim, biliyorsunuz," dedim.

"Evet, biliyoruz. Neden söyledin bunu şimdi?"

"Vasim olmadan bana soru sormaya izniniz var mı?"

Kadın bir anlığına gülümsedi ama gülümsemesinde sıcaklık yoktu. "Çok fazla televizyon izliyorsun herhalde sen. Şüpheli olsan durum farklı olabilirdi. Bizim sana sadece birkaç soru sormamız gerek. Sorun olur mu?"

Ne diyeceğimden emin olamadım ama sonunda, "Sanırım," demeye karar verdim.

"Yasal vasin kim?"

"Annem."

Myron amcam vasim olmak istemişti ama anlaşmamıza göre olamazdı. Rehabilitasyonda olsa bile, annemin tek vasim olarak kalması şartıyla amcamla birlikte yaşıyordum.

"Israr edersen anneni arayabiliriz."

"Hayır," dedim hemen. Annemin kırılgan ruhunun ihtiyacı olan son şey buydu. "Sorun değil, merak etmeyin."

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu kadın.

Bir "vurulma olayı" ile alakalı olduğunu söyleyecektim ama bu varsayımım arabada pek işime yaramamıştı.

"Hayır."

"Hiç fikrin yok mu?"

Fazla oyun oynamaya gerek yoktu. "Memur bir vurulma olayıyla alakalı olduğunu söylemişti."

"Öyle. Aslında iki kişi vuruldu."

"Kimler?"

"Bu konuda bize söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Ne hakkında?"

"Vurulma olayı hakkında."

Dunleavy bana şüpheyle baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bir şey bilmiyor musun?"

Amir Taylor sessizdi. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Ona baktığımda uzağımda duruyor olsa da gözlüğündeki yansımamı görebiliyordum.

"Tabii ki bilmiyorum," dedim. "Kim vuruldu?"

Dunleavy konuyu değiştirdi. "Dün gece nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Bu soruların gittiği yönü beğenmedim. Riske girip Amir Taylor'a bir bakış daha attım. Hâlâ kollarını kavuşturmuş halde duruyordu.

"Evdeydim."

"Ev derken..."

"Beni aldığınız evde."

"Amcanla birlikte kalıyorsun, değil mi? Myron Bolitar'la?"

Amcamın adı geçince Amir Taylor hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Evet."

Dunleavy kafa sallayıp bir şeyler not aldı. "Dün gece neler yaptığını anlat."

"Biraz ödev yaptım. Televizyon izledim. Kitap okudum."

"Amcan evde miydi?"

"Hayır, dışarıdaydı."

"Nerede?"

"Söylemedi."

"Eve ne zaman geldi?"

"Bilmiyorum. Uyuyordum."

"Ne zaman olabilir?"

"Ne zaman mı uyumuş olabilirim?"

"Evet."

"On bir sularında," dedim.

Dunleavy bunu da yazdı. "Amcan hâlâ evde değil miydi?"

"Sanmıyorum. Emin değilim. Odam bodrum katında. Kapımı kapatmıştım."

"Amcan eve geldiğinde gelip sana bakmaz mı?"

"Genelde bakar."

"Ama dün gece bakmadı."

"Belki de ben uyurken gelmiştir."

Kadın bir not daha aldı.

"Dün gece başka ne yaptın?"

"Bir şey yapmadım."

Kadın sonunda arkasındaki Amir Taylor'a baktı. Adam kollarını çözüp bana sert adam bakışı attı.

"Ne?" dedim.

"Birisiyle konuştun ya da mesajlaştın mı?" diye sordu Dunleavy.

"Evet."

"Konuştun mu mesajlaştın mı?"

"İkisi de."

Amir Taylor sonunda lafa girdi. "Ama yine de bundan bahsetmedin, Mickey."

"Pardon?"

"Dedektif Dunleavy dün akşam ne yaptığını sordu. Ödev ve televizyon gibi inandırıcı olmayan şeyler söyledin ama konuşma ya da mesajlaşma hakkında bir şey demedin. Bu biraz şüpheli, değil mi?"

"Fıstık ezmeli ve marmelatlı sandviç de yaptım," dedim. "Ayrıca duş aldım. Şampuanımın markası da Pert."

Bu, Amir Taylor'ın hoşuna gitmemişti. "Amcası gibi ukala. Polis karşısında ukalalık mı yapıyorsun Mickey?"

Evet, yapıyordum. Bazen aptalca davranıp dilimi tutamıyordum ama intihara eğilimli değildim. Bu yüzden konuşmadım.

Dunleavy, elini Amir Taylor'ın koluna koydu. "Bence bir şey anlatmaya çalışıyordu, Amirim. Değil mi, Mickey?"

Belki de gerçekten çok fazla televizyon izliyordum ama izlemiyor olsam bile bu tam da bir iyi polis-kötü polis rutinine benziyordu. Amir Taylor bana bir kez daha sertçe baktıktan sonra duvarın dibine geri döndü ve yaslanmazsa devrileceğini düşünüyormuş gibi yaslandı.

"Konuşmalarınla başlayalım," dedi Dunleavy. "Birisiyle yüz yüze mi konuştun yoksa telefonda falan mı?"

Yutkundum. Neler oluyordu? "Telefonda."

"Kiminle konuştun?"

"Bir arkadaşımla."

"Kızın adı?"

Kız. İlginç. Konuştuğum kişinin kız olduğunu nereden biliyordu?

"Kızın adı," dedim. "Rachel Caldwell."

Dunleavy dikkatlice önündeki kâğıda bakıyordu ama Rachel'ın adını söylediğimde vücudunun hafifçe irkilmesi hoşuma gitmemişti.

Kanımın donduğunu hissettim.

"Hayır, olamaz..." dediğini duydum kendi sesimin.

"Bayan Caldwell mi seni aradı yoksa sen mi onu aradın?"

"Rachel mı? O iyi mi?"

"Mickey..."

"Ne oldu?"

"Hey, evlat."

Amir Taylor'ın güneş gözlüğüne baktım ve yine kendimi gördüm.

"Sesini kes. Buraya bizim sorularımızı cevaplamaya geldin, soru sormaya değil. Anlaşıldı mı?"

Bir şey demedim.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı.

Tek kelime etmedim.

"Mickey?" Dunleavy boğazını temizledi. Kalemini hazırlamıştı. "Bayan Caldwell'i sen mi aradın yoksa o mu seni aradı?"

Başım dönüyordu. Parçaları birleştirmeye çalıştım. Neler oluyordu? Birden Rachel'ın dedikleri aklıma geldi:

Yapmam gereken bir şey var.

Ne demek istemişti?

"Mickey?"

Sonunda sesim geri geldi. "Şey, Rachel aradı."

"Durup dururken mi?"

"Hayır. Ona ilk ben mesaj atmıştım. Sonra o beni aradı."

Kadına kısa mesajlaşmamızı hızlıca anlattım. Kaşık'a mesaj attığımı da söyledim ama bununla ilgilenmediler. Her ne olduysa...

... vurulma... iki kişi vuruldu... cinayet...

... Rachel'la alakalı.

"Eee, mesajlaştıktan sonra Rachel seni mi aradı?"

"Evet."

"Saat kaçtı biliyor musun?"

"Dokuz olabilir."

"Telefon kaydı saatin 21.17 olduğunu gösteriyor."

Telefon kayıtlarını çoktan kontrol etmişlerdi.

"O civarlardaydı," dedim.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Onu kontrol etmek istemiştim. Çarşamba günü bir olay yaşamıştık da. Muhtemelen biliyorsunuzdur."

Bir şey demediler.

"Bir merhaba deyip iyi olup olmadığını kontrol etmek istemiştim. Bir de ödevimiz vardı. Onun hakkında konuşuruz demiştim."

"N'oldu?"

"Ne n'oldu?"

"Ödev hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır, konuşamadık."

"Rachel Caldwell'i ne zamandır tanıyorsun?"

"Uzun zamandır değil. Ben okula daha yeni..."

Amir Taylor hızla lafa daldı. "Okula ne zaman başladığını sormadık. Sorduğumuz..."

"Tam olarak bilmiyorum. Bir hafta öncesine kadar konuşmuyorduk sanırım."

"Uzun zaman olmamış."

"Evet, olmadı." Korkmaya başlıyordum. Korkmaya başladığımdaysa öfkelenme ya da alaya vurma gibi bir eğilimim vardı. Bu yüzden, "Görüyorsunuz ya, 'Rachel Caldwell'i ne zamandır tanıyorsun?' diye sorduğunuzda 'Uzun zamandır değil,' derken bunu kastetmiştim. Açık konuşmadıysam kusuruma bakmayın."

Bu hoşlarına gitmemişti. Benim de hoşuma gitmiyordu.

"Ama ikiniz de çarşamba günü burada, Newark'taydınız," dedi Dunleavy. "Plan B gece kulübündeki olaya karışmışsınız. Doğru mu?"

"Doğru."

"İlginç. Rachel Caldwell'in babasıyla tanışıyor musun?"

Soru afallamama neden oldu. "Hayır."

"Peki ya annesiyle?"

"Hayır."

"Başka bir aile üyesiyle?"

"Hayır. Lütfen söyler misiniz neler oluyor? Rachel iyi mi?"

"Bize Rachel Caldwell'le yaptığın telefon görüşmesini anlat."

"Anlattım ya."

"Başından itibaren. Kelimesi kelimesine."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Neden kelimesi kelimesine

duymak istiyorsunuz?"

"Çünkü," dedi Cinayet Masası Dedektifi Dunleavy, "Sen onunla konuşmayı bitirdikten hemen sonra birisi Rachel Caldwell'i kafasından tabancayla vurmuş."

Bölüm 7

Hareket edemiyordum.

Sorgu odasının kapısı açıldı. Genç bir memur kafasını içeri uzatıp, "Amir Taylor? Telefon var," dedi. Taylor bana son kez sert bir bakış attıktan sonra Dunleavy'yle ikimizi yalnız bıraktı.

Yutkundum. "Rachel..."

Dedektif bir an hiçbir şey demedi. Cinayet. Kadın, cinayet masasından olduğunu söylemişti. Latince dersi alıyordum. "*Homo*" kelimesi "insan", "*cidium*" kelimesi ise "öldürmek" anlamına geliyordu.* Cinayet.

Pek fazla ağlayan biri değildim. Aslında neredeyse hiç ağlamazdım. Babam ve Myron amcam, duygusal televizyon reklamlarında bile ağlayan tiplerdi. Ama ben öyle değildim. Ben televizyonu kapatırdım. Ama sorgu odasında gözyaşlarının gözlerime hücum ettiğini hissedebiliyordum.

"Rachel yaşıyor," dedi Dunleavy.

---

* İngilizcede "cinayet", "*homicide*" anlamına gelir. (ç.n.)

İçim rahatlarken neredeyse bayılacaktım. Daha fazla soru sormak için konuşmaya yeltendim ama Dunleavy beni susturmak için elini kaldırdı.

"Rachel'ın durumu hakkında konuşmaya iznim yok, Mickey. Yapmam istediğim şey bunu ona yapan kişiyi bulmamda bana yardımcı olman. Anlıyor musun?"

Anlıyordum. Bu yüzden telefon konuşmasıyla ilgili aklıma gelen ne varsa ona kısaca anlattım. Aklıma tutuklanmalarına yardım ettiğimiz kötü adamlar geldi. Myron amcam beni uyarmamış mıydı? İnsan, kötü adamları yakalayıp öylece hayatına devam edemiyordu. Yapılan şeylerin sonuçları oluyordu.

Birisi Rachel'dan intikam mı almıştı?

"Rachel hakkında başka şeyler de anlatır mısın?"

"Ne gibi?"

"Sosyal hayatıyla başlayalım. Popüler miydi?"

"Çok."

"Nasıl çocuklarla takılırdı?"

"Pek bilmiyorum. Dediğim gibi, okula yeni başladım."

Dunleavy arkasındaki kapıya açılmasını bekliyormuş gibi baktı. Ama kapı açılmadı. Sonra kadın konuşmaya devam etti. "Rachel'ın erkek arkadaşı Troy Taylor nasıl biridir peki?"

Tüm korkuma ve tehlikeye rağmen amirin oğlunun adını duyduğumda yanaklarımın kızardığını hissettim. Troy Taylor son sınıflardandı, basketbol takımının kaptanıydı ve benim hayatımı cehenneme çevirmeyi görev edinmişti.

"Artık çıkmıyorlar sanırım," dedim, dişlerimi sıkmamak için kendimi zorlayarak.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"İyi misin Mickey?"

Ellerimi yumruk yaptım. "İyiyim."

Dunleavy kafasını yana eğdi. "Rachel'ın erkek arkadaşı artık sen misin?"

"Hayır."

"Biraz kıskanmış gibi görünüyorsun da."

"Erkek arkadaşı değilim," dedim sertçe. "Bunların Rachel'ın başına gelenlerle ne alakası var?"

"Troy Taylor'a saldırdığını duydum."

Bunu duymak beni şaşırtmıştı. "Ona saldırmadım. Kendimi savunuyordum."

"Anlıyorum. Kavga mı ettiniz?"

"Pek sayılmaz. Küçük bir şey..."

"Kavga Rachel Caldwell için miydi?"

"Hayır. Troy, arkadaşım Ema'nın bilgisayarını almıştı ve..."

"Sen de ona vurdun."

"Hayır. Öyle olmadı."

"Anlıyorum," dedi kadın, anlamadığını gösteren bir şekilde. "Amir Taylor'ın dediğine göre birkaç kanun dışı eylemin olmuş."

"Bu doğru değil."

"Öyle mi?" Masadaki bir kâğıda baktı. "Burada başkasının mülküne izinsiz girmekten gözaltına alındığın yazıyor."

"Sonra serbest bırakıldım ama," dedim. Söz konusu ev Yarasa Kadın'ın eviydi. "Sadece evin kapısını çalıyordum, bu kadar."

Kadın okumaya devam etti. "Geçerli bir ehliyetin olmadığı halde motorlu bir araç da kullanmışsın. Reşit olmadan önce motorlu araç kullanmışsın. Ayrıca haneye tecavüz, sahte kimlikle içki içilen bir mekânla bir gece kulübüne girme de var."

Çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Ona her şeyi açıklayabilirdim ama asla anlamazdı. Kahretsin, ben bile anlamıyordum ki.

"Söyleyeceğin bir şey var mı Mickey?"

"Rachel nerede?"

Dedektif kafasını salladı. Arkasındaki kapı yine açıldı. Memur Ball ve amcam Myron içeri girdiler. Myron, Dunleavy'ye hızlı bir bakış attıktan sonra hızla yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim.

Myron amcam doğrulup Dunleavy'ye baktı. Aslında hukuk okumamış olsa da –işi sporcular ve eğlence camiasındakilere menajerlik yapmaktı– resmi bir dava vekiliydi. Boğazını temizleyip, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Kadın ona gülümsedi. "İşimiz bitti. Yeğeniniz gitmekte serbest."

Sonra yerinden kalkmaya yeltendi.

"Dedektif Dunleavy?" dedim.

Kadın durdu.

"Kim öldürüldü?"

Dedektifin gözleri kısıldı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Şimdi elimi kaldırma sırası bendeydi. "İki kişinin vurulduğunu söylediniz. Ayrıca *cinayet* masası dedektifi olduğunuzu da söylediniz. Bu birilerinin öldürüldüğü anlamına

gelir, değil mi?"

"Her zaman değil," dedi ama sesinde yumuşaklık vardı.

Myron yanımda dikildi ve ikimiz de kadına bakmaya başladık.

"Peki bu davada?" diye sordum.

Dunleavy kafasını öne eğip kâğıtlarını toplayarak zaman kazanmaya çalıştı. Ama sonra konuştu. "Tetikçi Rachel'la birlikte annesini de vurmuş. Ve evet, kadın ölmüş."

Bölüm 8

Bir arkadaşınızın vurulduğunu, annesinin ise öldüğünü öğrenseniz ne yaparsınız?

Mesela ben, okula gittim.

Myron iyi olduğumdan emin olmak için bana yüz tane soru sormuştu ama okula gitmekten başka seçeneğim var mıydı ki? Sınıf arkadaşlarımın dediği gibi "akıl sağlığı tatili" mi yapacaktım? Telefonuma baktığımda Ema'dan iki mesaj geldiğini gördüm. İlki sabah erken saatlerde gönderilmişti: **Babanı götüren teknisyenle alakalı anlamsız bir şey buldum.**

Normalde bu konu çok ilgimi çekerdi ama bir saat kadar sonraki ikinci mesajı daha önemliydi: **AMAN TANRIM! SÖYLENTİLERE GÖRE RACHEL VURULMUŞ! NEREDESİN?**

Okulda hüzünlü ve gerçeküstü bir hava vardı. Vurulma haberinden kötü etkilenen çocuklarla ilgilenmek için rehberlikçiler hazırda bekliyordu. Fazla duygusallaşacağı bilinen bazı öğrenciler koridorlarda ağlıyorlardı. Rachel'ı iyi

tanıyıp tanımadıkları önemli değildi ama insanla trajedilere farklı tepkiler verirdi ve onları yargılamak adil olmazdı.

Etrafta bir sürü söylenti dolaşıyordu ama kimse Rachel'ın ciddi şekilde yaralanıp yaralanmadığını bilmiyordu. Rachel iki gün önce bana, anne babasının boşandığını, annesinin artık Florida'da yaşadığını söylemişti. Kadının onu ziyarete geldiğinden falan bahsetmemişti.

Peki o zaman kadın New Jersey'de ne yapıyordu?

Ema'yı kafeteryada tek başına otururken buldum. Bazıları bizim dışlanmışlar ya da "ezikler" masasında oturduğumuzu söyler. Öyle de olabilir. Ama bana göre kafeterya daha çok bir spor stadyumu gibidir. Sözde havalı çocukların özel izleme yerlerini ve locaları alırken bizlerin tribünlerde oturduğumuzu düşünürüm. Ama ben her zaman tribünlerde oturmaktan daha fazla zevk alırım.

"Vay canına," dedim Ema'ya.

"Aynen. Sabah neredeydin?"

Polisin beni götürüp sorular sorduğunu ona anlattım. O esnada göz ucuyla da Troy Taylor'ı fark ettim. Troy, benim spor metaforuma göre, "şahsa ait lüks loca"da oturuyordu. Diğer öğrenciler onun yanma gidip saygılarını belirtiyor ve taziyelerini sunuyorlardı.

Masaya bakarken kaşlarımı çattım. "Rachel'la çıkmıyorlardı bile."

Ema bana ifadesiz gözlerle baktı.

"Ne?" dedim.

"Şu anda önemli olan Troy Taylor'ın Rachel'la olan geçmişi mi yani?"

Doğru bir noktaya parmak basmıştı.

"Ayrıca Rachel burada bizimle değil, orada onlarla oturuyordu," dedi Troy'un masasına işaret ederek. "Sadece bir kez bir şeyler vermek için bizim masaya teşrif etmişti. Bu kadar."

"Rachel bize yardım etti," dedim.

"Neyse ne." Ema boş ver dercesine elini salladı. Koyu renkli ojeleri soyulmuştu.

Birkaç dakika boyunca sessizce yemeklerimizi yedik.

"Mickey?"

"Efendim?"

"Sence Rachel'ın vurulmasının gece kulübünde olanlarla bağlantısı var mıdır? Demek istediğim biz de tehlikede miyiz sence?"

"Bilmiyorum. Ama daha dikkatli olmamız gerek."

"Nasıl?"

Bana merak ve umut karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Çarşamba günü boğazına dayanan bıçağı ve Ema'nın ölümün eşiğine nasıl geldiğini hatırladım ve kalbim tekrardan parçalandı. Endişelenmemesi için, bir şeyler düşüneceğimize dair saçma bir şeyler söylemek üzereydim ama neyse ki lafım kesildi.

"Merhaba, yoldaşlar. Berbat bir gün geçiriyor olsak da sizi görmek bana büyük memnuniyet verdi."

Gelen Kaşık'tı. Birileri vurup devirmesin diye yine her zamanki gibi tepsisini göğsüne yapıştırmıştı. Ema, Kaşık ve bendenizin oturduğu yer, "tribünlerin" en ucuydu. Kaşık, tepsisini masaya bırakıp gözlüğünü burnunda yukarı itti. Gözleri kızarmıştı ama ağlamıyordu.

"Eee," dedi, "Davayla ilgilenecek miyiz?"

Ema kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Rachel vurulmuş."

"Biliyoruz," dedi Ema.

Kaşık bir Ema'ya, bir bana, sonra tekrar ona baktı. "Anlaştık mı o zaman?"

Ema tekrar, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Rachel'dan. O da grubumuzun bir parçasıydı."

"Hayır, Kaşık," dedi Ema. Sporcu ceketleri ve amigo kız kazaklarıyla kuşanmış insanların olduğu masaya işaret etti. "Rachel o grubun bir parçasıydı."

Kaşık kafasını iki yana salladı. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Bu Ema'yı susturdu.

"Harekete geçmeliyiz," dedi Kaşık.

"Nasıl?" diye sordum.

"Ne demek nasıl?" dedi Kaşık göğsünü kabartarak. "Onu kimin vurduğunu bulmalıyız. Bu çok önemli. Bu korkunç suçu kimin işlediğini bulmadan rahata eremeyiz. Bir anlaşma yapmalıyız: Gerçeği öğrenene ve Rachel'ın güvende olduğundan emin olana kadar bu işin peşini bırakamayız."

Ema içini çekti. "Güzel kızı kurtarmaya hazırlanmışsın bakıyorum."

Kaşık kaşlarını oynattı. "Ben bütün piliçlere göre bir kahramanım." Sonra bana döndü. "Ne diyorsun Mickey?"

"Rachel'ın nerede olduğunu bile bilmiyoruz," dedim.

Kaşık gülümsedi. "Ben biliyorum."

Bu dikkatimizi çekmişti. Ema da ben de öne doğru eği-

lince Kaşık sadece gülümsedi. Bekledik. Kaşık'ın gülümsemesi biraz daha büyüdü.

Sonunda, "Konuşsana, Kaşık," dedim.

"Doğru, pardon. Babam. Onun bu okuldaki baş sorumlu olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki biliyoruz," dedi Ema sertçe. "Hadi sadede gel."

"Ah," dedi Kaşık, ismini taşıdığı mutfak gerecini havaya kaldırarak. "Sorumlular ağını biliyor musunuz peki?"

"Neyi neyi?"

"Sorumlular ağı. Detaylarıyla anlatmak için çok karışık bir şey ama basitçe söylemek gerekirse, bina sorumluları birbirleriyle iletişim halindedirler. Onlar mekânlarda neler olup bittiğiyle ilgili her şeyi bilirler. Anladınız mı?"

Kaşık susup cevap bekledi.

"Hayır," dedim.

Çocuk içini çekti. "Babam, sorumlular ağında bulunan biriyle arkadaş sayılır. Bu bahsettiğim sorumlu –adamın adı Bay Tansmore–, Livingston, New Jersey'deki Saint Barnabas hastanesinde çalışıyor. Adam, Rachel'ın şu anda orada kaldığını babama söylemiş."

"Yarasının ne kadar ciddi olduğunu da söylemiş mi?" diye sordum.

"Yok. Ama tabanca yarası olduğunu söylemiş. Önerim şu: Okuldan sonra hastaneye gidip onu ziyaret edelim."

Kafamı çevirip Troy Taylor'a baktım. Troy beni titizlikle görmezden geliyordu ama kankası Buck bana pis pis bakmakla meşguldü. Buck, ellerini yumruk yapıp ses çıkarma-

dan ağzını kıpırdatarak "*sen ölü bir adamsın*" dedi.

Ben de ona karşılığımı geniş geniş esneyerek, abartılı bir şekilde elimi ağzıma vurarak verdim.

"Yorgun musun?" diye sordu Kaşık.

"Hayır. Buck'a yapıyordum."

Kaşık kaşlarını çattı. "Buck mı yorgunmuş?"

Evet, Kaşık bazen çıldırtıcı olabiliyordu.

"Boş ver, Kaşık."

"Boş verdim," dedi. Sonra eğilip, "Eee," diye ekledi.

"Eee ne?" dedi rahatsız olduğu çok açık olan Ema.

"Okuldan sonra hastaneye gidiyor muyuz? Gazi düşmüş yoldaşımıza ne olduğunu bulacak mıyız?"

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Ema. "Hastaneye öylece girip bir vurulma kurbanını ziyaret edemezsin. Rachel'ın yanma ziyaretçi girmesine izin olup olmadığını ya da onun bunu isteyip istemediğini bile bilmiyorsun. İstese bile yakın arkadaşlarını isterdi, bizi değil. Ayrıca polisler, bunlara Troy'un babası da dahil, bu dava üzerinde çalışıyor. Gerçek kanun adamları yani."

Kaşık tekrar kaşlarını oynattı. "Plan B gece kulübünde Buddy Ray'i alt eden polis değil, bizdik."

"Ve neredeyse öldürülüyorduk," dedi Ema.

"Sakın korkma, güzel kız." Kaşık sandalyesini Ema'ya doğru kaydırdı. "Seni bir kez kurtardım. Bir daha kurtarabilirim."

"Şimdi sana bir yumruk geçirirsem..." dedi Ema.

Ben hiçbir şey demedim.

Ema bana baktı. "Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın."

"Bilemiyorum," dedim. "Yardım edebileceğimizi düşünüyorum ama."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Biz de tehlikede olabiliriz," dedim. "Kıyıda durup öylece bekleyemeyiz. Bunu kendin söyledin. Hepimiz bu işin bir parçasıyız."

"Hayır, sen ve ben bu işin bir parçasıyız dedim. Ve şu acil tıp teknisyeni, Lodz Kasabı ve Yarasa Kadın hakkında söyledim onu. Rachel Caldwell hakkında konuşmuyordum." Ema ayağa kalktı. "Derse yetişmeliyim."

"Ne? Öğle yemeği daha bitmedi."

"Benim için bitti. Yapacak işlerim var."

Ema uzaklaşmaya başladı.

"Nesi var bunun?"

"Bir bilsem."

"Kadınlar." Kaşık beni dirseğiyle dürttü. "Haklı mıyım, Mickey?"

"Yağmur kadar, Kaşık."

"Yağmur kadar haklı olmak," dedi Kaşık. "Bu konuda kimse tam olarak emin olmasa da bu deyimin ziraatla uğraşan bir toplum olarak geçmişimizden geldiği düşünülmektedir. Sulama sistemleri o zamanlar henüz keşfedilmemiş olduğu için tarım yağmura bağlıydı ve yağmur hep haklı olurdu. Fakat bazıları bunun sadece bir kelime oyunu olduğuna inanıyor ve..."

Onu artık dinlemiyordum çünkü Ema'yı izlemekle meş-

guldüm. Ema "lüks loca" masasının yanından geçerken, yaralı kız arkadaşının yasını tutması gereken Troy Taylor ellerini ağzının iki yanına koyup, "Möööö!" diye bağırdı.

Sonra gülmeye başladı. Arkadaşlarından birkaçı da güldüler.

Bay Destekçi olarak bilinen Buck da, "Evet, Ema, mööööööö!" diye bağırdı.

Masadaki bir başkası daha Buck'a eşlik ederken Troy arkadaşlarıyla beşlik çakmaya başlamıştı.

Sinirimin tepeme çıktığını hissederek yerimden kalktım ve Troy ile Buck'a doğru yürümeye başladım. Ellerimi yumruk yapmış, kavgaya hazırlanmıştım. Ama Ema dönüp bana baktığında durdum. Gözlerinde bir şey vardı. Başkaldırı ve hüzün karışımı bir ifade.

Sonra göz göze geldik. Yüzünde bir şey gördüm ama ne olduğundan emin olamadım. Aynı zamanda hem duygulanmama hem de kafamın karışmasına neden olmuştu.

Ema, "*Yapma*" diye ağzını oynattı.

Bir saniye daha öyle dikildim ama artık biliyordum. Oturmam gerekiyordu.

Ema zalim kahkahaları duymazdan gelerek dönüp gitti. Gözlerindeki bakışı, incinişini düşünürken içimden bir ses bunun nedeninin Troy ya da ergence isim takmaları olmadığını söylüyordu.

"Mickey?"

"Efendim Kaşık?"

"Popüler inancın aksine ineklerin dört tane mideleri

değil, dört tane sindirim bölmeleri vardır."

"Yanlış inanışımı düzelttiğin için sağ ol," dedim.

Bölüm 9

Öğle arasının bitmesine on dakika vardı. Birkaç atış yapmak için dışarıdaki basketbol kortuna gittim. Her yerde aynı iki poster asılıydı. Öğrencilerin çoğunun hakkında çok heyecanlı olduğu ilk posterde Angelica Wyatt'ın şaşırtıcı şekilde seksi bir fotoğrafı vardı.

FİGÜRAN SEÇMELERİ
YALNIZCA İKİ GÜN SÜRECEK!
ANGELICA WYATT'LA TANIŞMA FIRSATI
YAKALAYABİLİRSİNİZ!
Birkaç saniyeliğine olsa da bir yıldız olun!

Ben almayayım, diye düşündüm.

Zaten tüm dikkatim lazer ışını gibi ikinci postere odaklanmıştı.

BASKETBOL SEÇMELERİ
PAZARTESİ GÜNÜ 15.00'TE
SPOR SALONUNDA
Üçüncü ve dördüncü sınıflar YALNIZCA
Birinci Takım için,
Birinci ve ikinci sınıflar Genç Yıldızlar Takımı için
seçmelere katılacak.

Ne komik. Son birkaç günde olanlara rağmen hâlâ basketbolu önemsiyordum. Genç Yıldızlar Takımı için yapılacak seçmelere katılmakla başlayacağımı düşünüyordum. Ama kendini beğenmişlik gibi görünecek olsa da orada fazla kalmayı planlamıyordum.

Kendi kendime birkaç atış yaptım. Yeni okulumdaki kimsenin, nasıl oynadığımı seçmelerden önce görmesini istemiyordum. Neredeyse her gün, öğleden sonraları Newark'ın sert semtlerinden birinde antrenman maçı yapmaya gidiyor, kendimi orada geliştiriyordum.

Daha önce de bahsettiğim gibi, amcam Myron büyük bir basketbolcuydu. Bu lisenin tarihindeki en fazla skor onundu, üniversitedeyken Amerikan karması birinci takımındaydı ve Boston Celtics'e seçilerek NBA'ye girmeye hak kazanmıştı.

Ama babama göre ben amcamdan daha iyiydim.

Bunu zaman gösterecekti. Basketbolun güzelliği de buradaydı. Bu spor konuşmalarla değil, kortta yaşananlarla alakalı bir şeydi.

Tam içeri girmek üzereyken filmli camları olan, artık ta-

nıdık gelen siyah arabayı gördüm. Tüm bu olayların başlangıcından beri beni takip eden şu tuhaf plakalı araba... İçinde şu gizemli kel adamın bulunduğu, dün beni Yarasa Kadın'a götüren araba...

Geri gelmişti.

Kafası yeni tıraş edilmiş kel adamın arabadan inmesini bekledim. Ama inmedi. Zil bir-iki dakika içinde çalacaktı. Bu insanlar şimdi ne istiyorlardı?

Siyah arabaya doğru yürümeye başladım. Yakınlaştığımda arka kapı açıldı. İçeri girdim. Kel adam oradaydı. Ön tarafla arka tarafı ayıran bölme yine kalkık olduğu için şoförün kim olduğunu göremiyordum.

"Merhaba, Mickey," dedi kel adam.

Artık bu adamdan ve böyle aniden belirmelerinden bıkmıştım. "Bana adını söyleme lütfunda bulunur musun?"

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu adam bana.

"Harika hissediyorum. Sen kimsin?"

"Rachel'ın vurulduğunu duyduk."

Adamın konuşmaya devam etmesini bekledim. Ama etmedi. Yüzünü inceledim. İlk başta düşündüğümden daha gençti. Otuz, en fazla otuz beş yaşındaydı. Güçlü elleri, çıkık elmacık kemikleri vardı ve kibirli özel okullarla bağdaştırdığım bir aksanla konuşuyordu.

"Bir dakika," dedim. "Rachel'ın vurulmasının sizinle bir alakası mı var?"

"Siz mi?"

"Abeona Sığınağı."

Annemle babamın yalnızca iyilik amacıyla dünyayı do-

laşan, eğlenceye düşkün gezginler olmadıklarını daha yeni öğrenmiştim. Abeona Sığınağı adındaki gizli bir organizasyonun üyeleri olarak tehlikedeki çocukları kurtarmak için örtülü operasyonlar yürütüyorlardı.

Abeona, çocukları koruyan Roma tanrıçasının adıydı ve organizasyonun gizli sembolü, her iki kanadında da göze benzer desenler olan egzotik bir kelebek olan Tisiphone Abeona'ydı.

Bu kelebeğin, Yarasa Kadın'ın evindeki hippilerin fotoğrafında da olduğunu görmüştüm. Ema'nın dövmelerinden biri de bu kelebekti. Ayrıca babamın mezarında da bu kelebeğin deseni vardı.

Yarasa Kadın'ın, organizasyonun lideri olduğunu düşünüyordum. Kel adam da organizasyon için çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa Abeona Sığınağı şimdi de beni ve arkadaşlarımı göreve almıştı. İki gün önce bir kızı korkunç bir sondan kurtarmıştık. Ama bu hiç kolay olmamıştı.

"Öyle görünüyor ki," dedi kel adam. "Rachel Caldwell'e bayağı düşkün olmaya başlamışsın."

"Öyleyse ne olmuş?"

"Ne kadar düşkünsün?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kız sana bir şey verdi mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne gibi bir şey?"

"Bir hediye. Paket. Herhangi bir şey."

"Hayır. Neden?"

Kel adam hiçbir şey demedi.

"Neler oluyor ya?" diye sordum. "Rachel neden vuruldu?"

"Bilmiyorum."

"Sana inanmıyorum," dedim.

"Neye istersen ona inan. Bunlar hepimizin aldığı risklerdir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Risk alıyorsun. Kadın seni bu konuda uyarmıştı." Kadın. Yarasa Kadın'dan bahsediyordu. "Ne zaman istersen bu işten uzaklaşabilirsin."

"Anlamıyorum. Size katılmak için neden biz seçildik?"

Adam omuz silkip camdan dışarı baktı. "Bir şeyler için neden seçiliriz?"

"Bu derin bir mevzu aslında. Ama sen soruyu geçiştiriyorsun. Kaşık, Ema, Rachel, ben... neden biz?"

"Neden siz?" dedi adam camdan dışarı bakmaya devam ederken. Bir anlığına çenesi gerildi ve buradan başka bir yerlerdeymiş gibi göründü. Sonra beni şaşırtan bir şey söyledi. "Neden ben?"

O anda zil çaldı. Adam arabanın kapısını açtı.

"Koş, dersine yetiş," dedi. "Geç kalmak istemezsin. Ve Mickey?"

"Ne?"

"Ne olursa olsun amcana bizden bahsetme."

Bölüm 10

Okul gününün sonunda dolabıma doğru gelmekte olan Kaşık'ın etrafındaki öğrencilerden kıkırtılar yükseliyordu.

Bense bir süre ona öylece baktım. Sonra, "Üstünde ne var öyle?" diye sordum.

Kaşık kaşlarını çattı. "Neye benziyor?"

"Ameliyat önlüğüne benziyor."

"Aynen," dedi Kaşık, kocaman gülümseyerek. "Hastaneye girmek için mükemmel kılık. Doktormuş gibi davranabilirim."

Benim boyum oldukça uzundu, 1.93 ve neredeyse doksan kiloydum. Kaşık her yönden benden küçüktü. Güçlü bir rüzgârda kemikleri kırılacakmış gibi görünecek kadar narin görünüyordu. Yüzünde çok büyük görünen gözlüğü hiçbir zaman düzgün durmazdı.

Ben on altı yaşından büyük olduğumu söylesem kolayca inanılırdım. Kaşık ise sinemaya gittiğinde kasiyeri hiç şüphelendirmeden "on iki yaş altı" bileti alabilirdi.

"Eee Rachel'ı görmeye gidiyor muyuz?" diye sordu Kaşık.

"Evet," dedim.

Sırıttı. "Bana Doktor Kaşık diyebilirsin. Karaktere bağlı kalalım diye yani." Sağına soluna baktı. "Ema nerede?"

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Koridoru inceleyip Ema'yı aradım. Yoktu. Ona, birlikte otobüse binmek için burada buluşmamızı söyleyen bir mesaj atmıştım ama cevap yazmamıştı.

"Bilmiyorum," dedim.

"Yani tek seninle ben mi varız?"

"Sanırım. Bir dakika, senin cezalı olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama bugün SMK kulüp toplantısı var."

Durdum. "Pardon, anlamadım?"

"Sevdiğim Müzikaller Kuruluşu*. Övünmek istemem ama ben kulübün kurucusu ve başkanıyım."

Ah, Tanrım. "Kulübün ismini değiştirmek isteyebilirsin."

"Neden ki?"

"Boş ver."

Kaşık çenesini ovaladı. "Bir sonraki toplantıda bu konuyu gündeme getirebilirim."

"Kulüpte başka kaç üye var?"

Kaşık'ın kafası karışmış gibiydi. "Başka üyeler de mi olması gerekiyor?"

Dolabımı kapattım

"Sen katılmak ister misin?" diye sordu Kaşık. "Başkan yardımcısı olabilirsin. Ben müzikallere bayılırım. Sen sev-

* İngilizce karşılığı "*Musicals I Love Foundation*" olan bu cümlenin kısaltması "*milf*", kelime olarak orta yaşlı, hafifmeşrep kadın anlamına gelir. (ç.n.)

mez misin? Önümüzdeki hafta babam bütün kulübü yeni Frank Wildon müzikalini izlemeye götürecek. Onu tanıyor musun? *Jekyll ve Hyde*? *Kırmızı Farekulak*? "This is the Moment" şarkısını çok seviyorum. Ya sen?"

Şarkıyı söylemeye başladı.

"Evet," dedim sussun diye. "Seviyorum."

Sonra Ema'ya hızlıca bir mesaj daha gönderdim: **LÜTFEN BİZİMLE GEL.**

Cevap gelmedi.

Koridora tekrar bakıp içimi çektim. "Sanırım sadece sen ve ben varız."

"Shrek ve Eşek!" diye bağırdı Kaşık.

"Ah, evet."

"Ya da daha iyisi..." dedi parmaklarım şaklatarak. "Don Kişot ve Sançe Panço! Kim olduklarını biliyor musun? Kitabı boş ver, müzikalden bahsediyorum. Don Kişot müzikali. Sen cesur Don Kişot'sun ben de yaveri Sançe. Bu arada, oyun 1966'da En İyi Müzikal dalında Tony ödülünü kazandı. Ama sen muhtemelen bunu biliyorsundur, değil mi?"

1966'daki Tony ödülünü bilmiyordum; kim bilirdi ki zaten? Ama ne tuhaf ki, müzikali ve hikâyeyi biliyordum. Kaşık'ın benzetmesi bir kez olsun mantıklıydı: Don Kişot, hayal dünyasında yaşayan, aklını kaçırmış biriydi.

Ema geliyor mu diye bakmak için bir kez daha koridor tarafına döndüm. Gelmiyordu.

"Hadi," dedim.

Doktor Kaşık'la birlikte, Northfield Meydanı'ndaki

otobüs durağına doğru yürümeye başladık. Köşeyi döndüğümüzde hissettiğim rahatlamayla neredeyse ağlayacaktım. Durakta, sabırsızlıkla kaşlarını çatmış halde Ema duruyordu.

Ona doğru koşup sarıldım. "Ema!" Sarılmama şaşırmışa benziyordu. Ben de şaşırmıştım gerçi.

"Gelmişsin!" dedim.

"Tabii ki de geldim! İkiniz tek başınıza giderseniz her şeyi yüzünüze gözünüze bulaştırırsınız."

Kaşık da yanımıza gelip bize sarıldı. Sonunda ayrıldığımızda Ema onun kıyafetine, sonra bana baktı. Sadece omuz silktim.

Kaşık kollarını iki yana açtı. "Beğendin mi? Seksi, değil mi? Şu televizyon karakteri gibi."

"Doktor McKâbus," dedi Ema.

Otobüste giderken Ema ve Kaşık'a, siyah arabadaki kel adamla görüşmemi anlattım. Beni hiç ses çıkarmadan dinlediler. Saint Barnabas Tıp Merkezi'ne ulaştığımızda direkt olarak içeri girmeyi denedik. Ama tabii ki de işe yaramadı. Fotoğraflı kimlik ve orada bulunmamızın sebebini isteyen resepsiyon görevlisi, birkaç güvenlik görevlisi ve hatta metal detektörü vardı.

Ema kaşlarını çattı. "Kim hastaneye gizlice girmek ister ki?"

"İnsanlar tıbbi malzemeleri çalıyorlar," dedi Kaşık. "Bilgisayarları, ilaçları ya da kayıtları da çalmaya çalışabilirler..."

"Öylesine sormuştum, Kaşık."

"Ah."

Ema ona tekrar baktı. "Bir dakika, o boynundaki bir stetoskop mu?"

"Evet," dedi Kaşık, kendisiyle gurur duyarak. "Kılığımın bir parçası."

"Onu nereden buldun ki...?" Ema bana baktı. Ben "*Gerek yok*" der gibi kafamı sallayınca sustu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Kaşık, "Peşime düşün," dedi.

Dediğini yaptık. Hastaneden çıkıp arka tarafa geçtik. Orada, yalnızca içeriden açılan büyük, metal bir kapı vardı. Kaşık kapıyı üç kez tıklattı, durdu, sonra iki kez daha tıklattı. Bekledik. Kaşık kaşlarını kaldırdı, ardından kapıyı iki kere daha tıklattı.

Üstünde yeşil, bina sorumlusu tulumu olan bir adam kapıyı açtı ve kaşlarını çatarak bize baktı. "Ne istiyorsunuz?"

"Bay Tansmore? Ben Arthur." Kaşık, sanki Bay Tansmore'un onu bu akıllıca kılığıyla tanıyamayacağını düşünüyormuş gibi boynundaki stetoskopu çıkardı. "Arthur Spindel."

Kaşık'a bu takma adı sadece birkaç gün önce vermiş olmama rağmen gerçek adının Arthur olduğunu unutmuştum.

"Ah, merhaba Arthur," dedi Bay Tansmore. Başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındı. Sonra, "Girin hadi. Çabuk," dedi.

Hemen içeri girdik.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Kaşık bana. "Sorumlular ağı."

Bay Tansmore bizi bodrum katına yönlendirdi. En alt

basamağa ulaştığımızda bize dönüp, "Kötü şeyler peşinde değilsiniz, değil mi Arthur?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

Bu durum Bay Tansmore'un hoşuna gitmemişti ama çok da fazla ilgileniyormuş gibi değildi. "Eğer yakalanırsanız..."

"Sizi tanımıyoruz," dedi Kaşık. "Merak etmeyin."

"Tamam. Burada beş dakika bekleyin, sonra ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

"Teşekkür ederim," dedi Kaşık.

"Pekâlâ. Babanın bildiğinden emin..."

"O iş çoktan halledildi," dedi Kaşık.

Ema'ya baktım. Omuz silkti. Kaşık'ın yanında bu hareketi sık sık yapar olmuştuk.

"Rachel Caldwell'in durumu hakkında yeni bir şeyler duydunuz mu?"

Tansmore kafasını sağa sola salladı.

"Hangi odada olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum." Bay Tansmore'un kalın bir sesi vardı. "On sekiz yaşın altındaydı, değil mi?"

"Evet."

"O halde pediatri kanadındadır. Beşinci ya da altıncı katta. Benim artık işe dönmem gerek."

Sonra adam bizi bodrumda yalnız bıraktı.

"Babanın bildiği ve o işin çoktan halledilmesiyle ilgili konuşman neydi?" diye sordum.

"Sorumlular ağıyla alakalı bir şey," diye açıkladı Kaşık,

fısıltıyla. "Gizlilik yemini ettim."

Her neyse. Kaşık kol saatiyle beş dakika tuttuktan sonra bizi bodrumdan çıkardı. Birinci kata çıktığımızda Ema, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Kaşık biraz düşündü. "Bir bilgisayar birimi bulmamız gerek."

Bu hiç kolay bir şey değildi. İlk katta çoğunlukla yönetici ofisleri bulunuyordu ama hepsi ya doluydu ya da etraflarında birileri vardı. Odalardan birine öylece girip kullanacak değildik.

"Belki de beşinci kata, pediatri servisine gitmeliyiz," dedi Kaşık.

Bu bir plana benziyordu işte. Tam olarak bir plan olmasa da başka bir seçeneğimiz yoktu zaten. Asansöre binip yukarı çıktık, bir kez sola bir kez de sağa dönerek pediatri servisine ulaştık. Buradaki kontrast bayağı ürkütücüydü. Hastanenin çoğuna, moduna uygun donuk bej ve griler hâkimdi. Ancak pediatri servisi, çocuk parti mekânları ya da neşeli kreş sınıfları gibi parlak renklere boyanmıştı.

Buradaki amacı anlıyordum ama bir şeyler sahte... hatta yalan gibiydi. Burası bir hastaneydi. Burada yatan çocuklar hastaydı. Bu parlak renklerle maskelenebilecek bir şey değildi. Koku da maskelenemezdi. İçeride ağır, kirazlı oda kokusu vardı ama bunun altında hâlâ... hastane kokuyordu. Bu kokudan nefret ederdim.

Koridorda ilerlemeye başladık. Hasta odalarının çoğunun kapısı kapalıydı. Kapılardan biri açıldığında içeri bakmaya

çalıştık ama odada kimin olduğunu görmek pek mümkün değildi.

"Bu faydasız," dedi Ema.

Ona katılıyordum.

"Bir bilgisayar bulmamız lazım," dedi Kaşık.

Ama böyle bir şey olamayacağı besbelliydi. Görüş alanımızdaki tüm bilgisayar birimlerinin başında güvenlik vardı. Ayrıca hasta gizliliğini korumak için bir sürü şifre ve kimlik numarası da kullanılıyordu.

Bu hiç kolay olmayacaktı.

Yürümeye devam ettik. Hemşirelerden biri bize baktı. İlgi çekici görünüyor olmalıydık. Ben mavi kotum ve kazağımla yeterince normaldim. Bir sürü dövmesi olan Ema siyahlara bürünmüş, soluk renkli makyajını yapmış ve gümüş takılarını takmıştı. Doktor Kaşık ise... eh, bilindiği gibiydi işte.

"Ne arıyoruz?" diye fısıldadı Ema bana.

Hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden ilerlemeye devam ettik.

Serviste büyük bir sanat projesi yapılıyor olduğunu tahmin ettim. Her kapıda farklı bir çocuk çizimi vardı. Bazı kapılarda beş-altı resim asılıydı. Filler, kaplanlar ve çeşitli hayvan çizimleri gördüm. Beni duygulandıran, yeşil çimenliğinde çöp adamlardan aileler bulunan, üçgen çatılı, dikdörtgen şekilli ev resimleri oldu. Hepsinin köşesinde, gülen yüzlü parlak birer güneş vardı.

Bunları çizen çocukların evlerini ve ailelerini özlediğini tahmin ettim.

Gözlerimi kapıdan kapıya gezdirerek resimleri incelerken gördüğüm bir şeyle donakaldım.

Yüzümü gören Ema, "Sorun ne?" diye sordu.

Bir an için kapıya öylece baktım. Ema yavaşça dönüp bakışlarımı takip etti ve dudaklarından keskin bir nefes sesi yükseldi.

Kapının üstünde sadece bir resim vardı. Resimdeyse tek bir şey... Ne bir arka plan, ne ağaçlar, ne dağlar, ne çöp adamdan aileler ne de gülen güneşler...

Sadece bir kelebek vardı.

"Bu da ne?" Ema bana döndü.

Bu, hiç şüphesiz Yarasa Kadın'ın evindeki, babamın mezarındaki, Ema'nın dövmesindeki kelebeğin aynısıydı. *Tisiphone Abeona.* Ancak bu resimdeki kelebeğin gözleri her nedense mordu.

İçim birden ürpertiyle doldu.

"Mickey?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Anlamıyorum," dedi Ema.

"Ben de. Ama bu odaya bir şekilde girmeliyiz."

Kapı, yoğun bakım ünitesindeki hemşire bankosunun hemen yanındaydı. Yani sürekli olarak göz altındaydı. Etrafıma bakınırken içimden salla gitsin, dedim. Direkt yolu denemeliydim.

"Siz ikiniz saklanıp bekleyin," dedim.

"Planın ne?" diye sordu Ema.

"Odaya gireceğim."

Ema yüzünü buruşturdu.

"Denemeye değer," dedim.

Ema ve Kaşık koridorun ucuna, kimsenin onları göremeyeceği bir yere giderlerken ben de hiç istifimi bozmadan kelebekli kapıya doğru gittim. Bay Sakin, Bay Rahat'tım. Neredeyse ıslık bile çalmaya başlayacaktım, o kadar soğukkanlıydım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş hemşire bana dik dik bakıyordu. Kitabı neden geç götürdüğünle alakalı hikâyene inanmayan kütüphaneciler gibi kaşlarını çatmıştı.

"Ah, merhaba," dedim ve kapıya işaret ettim. "Arkadaşımı ziyaret edecektim."

"O oda olmaz. Kimsin sen?"

"Bir dakika," dedim, dramatik bir hareketle parmaklarımı şaklatıp kafama bir şaplak geçirerek. "Burası beşinci kat mı? Altıncı kata gidecektim ben. Kusura bakmayın."

Hemşire başka bir şey söyleyemeden hızla yanından uzaklaştım ve koridorun sonundaki Ema ve Kaşık'ın yanına gittim.

"Vay canına, ne kadar kolay hallettin," dedi Ema.

"Şu anda alaycılığa hiç gerek yok."

"Gerek yok mu? Tabii öyle. Ama bu biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez."

"Belki de," dedi Kaşık. "Ben akıllıca kılığım sayesinde doktor gibi davranıp içeri girebilirim."

"Kaşık, bu harika bir fikir," dedi Ema.

Kafam karışmış halde Ema'ya baktım.

"Eh, harika bir fikir," dedi Ema. "Ama birkaç değişiklik yapmamız gerek."

Bölüm 11

Hemşire bankosu iki koridorun tam ortasındaydı ve bankonun her iki yanında odalar bulunuyordu. Kelebekli odaya girme girişimimden üç dakika sonra Kaşık karşı köşemizdeki, az önce beni durduran hemşirenin önüne atladı.

"Hemşire! Bir acil müdahale arabasına ihtiyacım var, derhal!"

"Ne?"

"Derhal," dedi Kaşık. "Çabuk demek."

"Ne demek olduğunu biliyorum ama..."

"Hemşire, derhal kelimesinin kökenini biliyor musun? Latince bir kelime olan ve 'hemen' anlamına gelen *statim*'*den gelir."

Hemşire gözlerini kısarak ona baktı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi yedi."

Hemşire yine kaşlarını çattı.

"Tamam, on dört yaşındayım. Ama haberlere çıkan şu dahi çocuklardanım."

* İngilizcede "derhal", "*stat*" anlamına gelir. (ç.n.)

"Hı-hı. Peki önlüğünün cebinde neden "Dr. İyihisset" yazıyor?"

"Adım bu! Adımla bir problemin mi var?" Kaşık, bir kaşını kaldırdı. "Bu arada, çok çekicisin."

"Pardon?"

"Biz doktorlar hep hemşirelere asılırız, bilmiyor muydun? Eminim şu anda gururun okşanmıştır." Kaşık, ancak bir yosun kadar kalın ve şekilli olan kolunu kaldırdı. "Kaslarıma dokunmak ister misin?"

O sırada yanlarına iki hemşire geldi. "Bu çocuk sana sorun mu çıkarıyor?" diye sordu biri.

"Senin için Doktor Çocuk, hemşire," dedi Kaşık yine kaşını kaldırarak. "Bu arada, çok çekicisin."

Kelebek resimli kapıya yaklaşmıştım. Tüm gözler Kaşık'ın üzerindeydi. Tam kapıya ulaşacaktım ki hemşirelerden biri bir şey sezmiş olacak, bana doğru dönmeye başladı.

Ah, bu hiç iyi olmamıştı.

Eğilebilirdim... ama bu ne işe yarardı ki? Açıktaydım sonuçta. Hemşire tam beni görecekken Ema, "Kevin! Neredesin, Kevin?" diye bağırdı.

Ema, Kaşık'a doğru koşarken hemşire de kafasını ona çevirdi.

Harekete geçme vakti gelmişti.

Kelebek resimli kapıyı açtım ve karanlığa adım attım. Arkamdaki kapı kapanırken Ema'nın, "Kevin, psikiyatri servisinde durman gerekiyordu. Çok özür dilerim. Bu be-

nim kardeşim Kevin. Yanımızdan ayrılıvermiş. Ben onu alayım..." dediğini duydum.

Kapı arkamdan kapanırken onun sesi de diğer tüm sesler de soldu.

Tam yatağa doğru dönerken birisi, "Mickey? Buraya nasıl girdin?" dedi.

Konuşan kişi yatakta oturan Rachel'dı.

Bölüm 12

Rachel'ın yatağının yanına koştum. Kafasının yan tarafına bir bandaj yapıştırılmıştı ama oldukça iyi görünüyordu. Vücuduna tonlarca tüp falan bağlı değildi. Kazağının kolları sıyrılmıştı. Bakışlarım, kolunun iç tarafındaki eski, korkunç yanık izine kaydı. Bu iz, fiziksel mükemmelliğinin geri kalanını daha da göze çarpar hale getiren tek kusuruydu. Gözleri muhtemelen gözyaşları nedeniyle ıslaktı.

Ona sarılmak ya da başka bir şey yapmak istedim ama bunun yerine yatağının yanında durup bekledim.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu.

"Kaşık dışarıda dikkat dağıtıyor."

Rachel gülümsemeye çalıştı ama bunun yerine hıçkırıklara boğuldu. "Annem..."

Yatağına yaklaşıp kenarına oturdum ve elini tuttum. "Duydum. Çok üzüldüm."

Rachel kafasını arkasındaki yastığa bıraktı ve gözlerini kırpıştırıp tavana baktı. "Benim suçum."

"Kendini suçlayamazsın."

"Anlamıyorsun," dedi kısık sesle. "Onun ölmesine ben sebep oldum."

Donakaldım. Rachel tekrar ağlamaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Sadece kafasını iki yana salladı.

"Rachel?"

"Gitmen gerek."

Söylediğini duymazdan geldim. "Onun ölmesine sebep oldum derken neyi kastediyorsun?"

Kafasını tekrar sağa sola salladı. "Seni de tehlikeye sokmak istemiyorum."

"Benim için endişelenme, tamam mı? Sadece neler olduğunu anlat. İyi misin?"

Arkamdaki kapı açılmaya başlandı.

Genetik olduğunu düşündüğüm hızlı reflekslere sahiptim. Anneniz döneminin en büyük tenis efsanelerinden biriyken ve amcanız profesyonel seviyedeki bir basketbolcuyken bunun olmaması mümkün değildir zaten. Hiç tereddüt etmedim. Kapının açıldığını duyduğum an yere eğilip Rachel'ın yatağının altına girdim.

Birisi, "Merhaba, Rachel," dedi.

Sesi tanıdığımda yüreğim ağzıma geldi.

Rachel'ın yatakta toparlandığını duyabiliyordum. "Amir Taylor?"

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Amir Taylor. Bunun, genç bir vurulma kurbanına söylemek için oldukça tuhaf bir şey olduğunu düşündüm. "Nasıl hissediyorsun, Rachel?"

Amir Taylor'ın sesinde garip bir gerginlik vardı. Özgüvenli polis gibi konuşmaya çalışıyordu ama ortada acayip bir şeyler vardı.

"İyiyim, sağ olun."

Rachel'ın sesi de tuhaftı. Normal kelimelerin altında hafif bir gerginlik duyuluyordu.

"Doktorlar senin çok şanslı olduğunu söylediler."

"Ah, evet, çok," dedi Rachel. Sesinde küçük bir öfke duydum. "Annem öldü. Kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Onu kastetmedim," dedi geri zekâlı Taylor. "Fiziksel sağlığından bahsediyordum. Kurşun kafatasını sıyırıp geçmiş, içeri girmemiş."

Rachel bir şey demedi.

"Kaybın için çok üzgünüm," dedi Amir Taylor pek de üzgün olmayan bir sesle.

"Teşekkürler." Rachel'ın sesinde de hiç minnettarlık yoktu.

Neler oluyordu?

"Olay yerine ilk ulaşan kişi bendim, biliyor musun?" diye sordu Taylor.

"Bilmiyorum."

"Evet. Senin için ambulansı ben çağırdım."

Sessizlik.

"Olay hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Rachel.

"Vurulduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Amir Taylor?"

"Evet?"

Rachel esnedi. "Şu anda kendimi pek de iyi hissetmiyorum."

"Ama iyi olduğunu söylemiştin."

"Hâlâ ilaçların etkisindeyim. Bitkin hissediyorum. Başka zaman gelseniz olur mu?"

Uzun bir duraksama oldu. Sonra Amir Taylor, "Tabii ki olur Rachel. Anlıyorum. Daha sonra konuşabiliriz," dedi.

"Tabii."

Adamın kahverengi ayakkabılarının yataktan uzaklaşmasını izledim. Ayakkabılar kapıda durdu. "Bir şey daha," dedi Taylor.

Rachel bekledi.

"Anne Marie Dunleavy adındaki bir cinayet masası dedektifi seninle görüşmeye gelecek. Benimle tekrar konuşmadan önce onunla konuşmak zorunda hissetme kendini, tamam mı?"

Ne?

"Onunla konuşursan," diye devam etti amir. "Eh, az önce hiçbir şey hatırlamadığını söyledin. Ona da bunu söylemende bir sakınca yok."

Ne?

Amir Taylor kapıyı açıp dışarı çıktı ama kapıda bir hemşire vardı.

"Röntgen için hastayı götürmemiz gerek," dedi hemşire.

"Kapıyı sizin için tutayım," dedi Taylor.

Kapana kısılmıştım.

Hemşire içeri girerken olduğum yerde kaldım. Amir Taylor da kapıdan ayrılmadı. Hemşirenin yataktaki bir kolu kaldırdığını ve yatağın iki yanındaki korkulukların kalktığını duydum.

Rachel'ı bu yatakla götürecekti.

Yatak giderse kesinlikle ortaya çıkacaktım.

Sağa sola bakındım. Hiçbir yol yoktu. Komando sürünüşünü deneyebilirdim ama nereye gidecektim? Taylor beni anında görürdü. Hemşire yatağı sürüklemek için hazırlandı. Amir Taylor kapıyı tutuyordu.

Saklanacak hiçbir yer yoktu.

"Bir dakika..." dedi Rachel zayıf bir sesle.

"Ne oldu, canım?"

"İlk önce tuvalete girmem gerek."

Ah, Rachel! Çok iyi fikir!

"Gittiğimiz yerde tuvalet var," dedi hemşire, karşı gelinmemesi gerektiğini belli eden bir sesle. Sonra yatağı itmeye başladı. "Orada tuvalete girmen daha kolay olacaktır."

"Ama..."

Hemşire yatağı itmeye başlayınca ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yatağın altında çubuklar vardı. Onlara tutunup kendimi yukarı çektim. Ayaklarımı alt kısma dayadım ve bedenimi yerden kaldırdım.

Hemşire muhtemelen fazla ağırlık yüzünden durdu. "Tekerleklerin frenleri mi açık kalmış?"

Kadın kontrol ederken yatağa tutunup bekledim. *Plank* adı verilen egzersizi hiç denediniz mi? Karnınız titremeye başlayana dek tüm bedeninizi kollarınızla tuttuğunuz şu şınav egzersizi... Benim şu anda yaptığım da buna benziyordu. Tek farkı yüzüstü durmamdı. Kendimi yarasa gibi hissediyordum.

Daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

Hemşire yatağı Amir Taylor'ın ayaklarının hemen yanından kaydırdı.

Parmaklarım yorulmaya, karnım jöleye dönmeye başlıyordu.

Hemşire koridorda ilerlemeye başlarken Taylor'la aramızdaki mesafenin artmasını izledim. Rachel'ın ne yaptığımı anlayıp anlamadığını merak ettim ama anlamış olduğunu düşünüyordum. Asansöre ulaştığımızda daha fazla duramayacak haldeydim. Kendimi bıraktım ve yere düştüm.

"Hemşire hanım?" dedi Rachel.

"Evet?"

"Bana oyuncak tavşanımı getirebilir misiniz?"

"Pardon?"

"Kusura bakmayın. Kirbie, tavşanımın adı bu, odamda duruyor. Ben... ben onsuz bir yere gitmeye korkuyorum. Lütfen?"

Hemşire içini çekti.

"Lütfen?" dedi Rachel tekrar.

"Tamam canım. Burada bekle."

Hemşire gider gitmez yatağın altından çıktım. "Oyuncak tavşanın mı var?"

"Tabii ki yok. Kadın geri gelmeden git."

"Ama öğrenmek..."

"Başka zaman, Mickey, tamam mı? Git şimdi."

Yanımdaki asansörün kapısı açıldı. İçeri girip düğmeye bastım ve kapıların kapanmasını izledim. Rachel bana gülümsemeye çalışsa da yapamadı. Ve o anda, belki de kapıların kapanmasına iki saniye kala Rachel'ın arkasında birini gördüm.

Amir Taylor'dı bu. Ve direkt olarak bana bakıyordu.

"Asansörü tut!"

Bu sefer hızlı reflekslerimin devreye girmesine izin vermedim. Kapılar kapandı. Asansörün hareketinde, sanki kapı açılacakmış da Amir Taylor içeri girecekmiş gibi küçük bir gecikme oldu ama kapı falan açılmadı.

Lobiye inip hızla koşarak hastaneden çıktım.

Bölüm 13

Kaşık ve Ema'yla otoparkta buluştum.

"Koşun," dedim. "Amir Taylor peşimizde olabilir."

Blokta koşarak ilerleyip Northfield Meydanı'na vardık ve köşedeki kuru temizlemeci dükkânının arkasına saklandık.

"Rachel o odada mıydı?" diye sordu Ema.

Kafamı sallayıp olanları onlara anlattım.

"Eee," dedi Ema. "Abeona'nın bir şekilde bununla da mı alakası var yani?"

"Öyle görünüyor," dedim.

Kaşık sessizdi. Uzaklarda gibiydi sanki. Onun için endişeliydim; sonuçta bunları o istememişti. Hiçbirimiz istememiştik gerçi ama böyle meseleler için Kaşık henüz ağzı süt kokan biriydi. Arkadaşlığımız –tabii arkadaşsak– daha birkaç gün önce kafeteryada yanıma gelip bana kaşığını uzatmasıyla başlamıştı. İlişkimizin –ve onun takma adının– başlangıcı buydu.

"Sence şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu Ema bana.

"Araya girmek istemem ama," dedi sonunda Kaşık. "Sevdiğim Müzikaller Kuruluşu toplantısı şimdiye bitmiş olmalıydı. Ailem beni bekliyordur."

"Sevdiğim Müzikaller Kuruluşu mu?" diye tekrarladı Ema.

Ona *sorma* der gibi kafa salladım.

Otobüs geldiğinde binip eve doğru yola çıktık ve hastaneye giderken bindiğimiz yerde, Kasselton Bulvarı ve Northfield'ın köşesinde indik. Eve giderken Yarasa Kadın'ın evinin önünden geçmeye ve onunla konuşmaya karar verdim. Ama ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Yorgun, şaşkın ve korkmuştum.

Yarasa Kadın'ın sokağına yaklaşırken ceptelefonum çınladı. Arayan Myron amcamdı. Açmamayı düşündüm ama bir faydası olmayacaktı. "Alo?" dedim.

"Şimdiye evde olursun diye düşünmüştüm," dedi Myron.

"Yoldayım."

"Gelip almamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok."

"Ama yoldasın, değil mi?"

"Evet."

"İyi," dedi Myron. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

Telefonu diğer elime aldım. Yarasa Kadın'ın ürkütücü evi görüş alanıma girmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dedi.

"Tamam o zaman. Az sonra evde olurum."

Telefonu kapattım. Yarasa Kadın'ın evi her zaman olduğu gibi hayaletliymiş gibi görünüyordu. Rüzgâr birden şiddetini artırınca bir anlığına evin devrileceğini düşündüm. Ön bahçede eğilmiş bir söğüt ağacı vardı. Evin arkasında bir orman olduğunu biliyordum. Gece çökmeye başlamıştı.

Ema ve Kaşık caddenin karşısındaki kaldırımda dikiliyorlardı. Eve yaklaşırken ışıkların açık olmadığını fark ettim. Hem de hiçbiri açık değildi. Tuhaf. Yarasa Kadın normalde yatak odasının ışığını açardı. Kapıyı tıklatırken ayaklarımın altındaki verandanın sarsıldığını hissettim. Kolonlardan biri devrikti.

İçeriden cevap gelmedi.

Ema ve Kaşık'ın yanına döndüm. Hiç konuşmadan ilerlemeye başladık. Ema birden, her zamanki gibi, "Sonra görüşürüz," dedi.

Ve başka hiçbir şey söylemeden ormana doğru yöneldi.

Ona nereye gittiğini ya da eşlik etmemi isteyip istemediğini sormak istedim ama bunu daha önce yapmıştım. Soru sorarsam Ema sadece kızardı. Yoğun karanlıkta kaybolurken onu izledim.

Ne yapacağımdan emin olamadığımdan, sonunda merakımın galip gelmesine izin verdim. Bunun yanlış olduğunu, güvenimizde ve arkadaşlığımızda çatlak oluşturacağını biliyordum. Daha önce de dediğim gibi hepimizin kendi sırları vardı. Ama yine de sormak istediğimi sordum.

"Kaşık?"

"Efendim?"

Hâlâ geri çekilebilirdim ama çekilmedim. "Ema'nın olayı ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

Ema'nın kaybolduğu tarafa doğru işaret ettim. "Ema nerede yaşıyor? Anne babası kim? Böyle şeyler."

Kaşık gözlüğünü burnunda yukarı itti. Düşüncelerin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Kaşık?"

"Bana direkt olarak anlatan kimse olmadı. Yani söyleyebileceklerim hep başkalarından duyduğum şeyler."

Bu kasabayı ve Kaşık'a ne yaptığını düşündüm. Görmezden gelindiği kadar zorbalığa uğramıyor ya da alay edilmiyordu. Haftalarca, aylarca, yıllarca görmezden gelinmiş ya da daha kötüsüyle karşılaşmıştı. Sonra kendisini insandan yüz çevirmeyen şeylere; müzikal tiyatrolara, kitaplara, rasgele bilgilere ve hayal gücüne vermişti. Bir sünger misali tüm bu bilgileri ve iyiliği içine çekiyordu ama bunları dökecek kimsesi yoktu.

Gerçi artık ben vardım.

"Eh," dedim. "Sen iyi bir kulak misafirisin."

Böyle bir ifade var mıydı ki?

Kaşık gülümsedi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii. Eee, anlat bakalım. Ema hakkında neler duydun?"

Bunu düşünüyormuş gibi suratını buruşturdu. "Kimse pek fazla bir şey biliyormuşa benzemiyor," dedi uzak bir sesle. "Ama... bazı hikâyeler var."

"Ne gibi?"

"Gerçek adının Ema değil, Emma olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. Duyduğuma göre Buck, İspanyolca dersinde gerçek adının Emma olduğunu fark edip, emo olduğu için ona bu takma adı takmıştı.

"Buraya üç yıl önce taşındı. Evine hiç davet edilmedim. Büyük sürpriz, değil mi? Ama davet edilmeyen tek ben değilim. Davet edilen biri var mı bilmiyorum. Söylentilere göre ormandaki bir kulübede yaşıyormuş ve babası yasadışı bir şey yapıyormuş. Ay Işığı falan yapma gibi."

Kaşlarımı çattım. "Ay Işığı yapma mı?"

"Ay Işığı, yasadışı üretilen alkole verilmiş bir isimdir. Başka terimler de var. İstim, İblis'in İçkisi, Beyaz Şimşek..."

"Biliyorum, biliyorum," dedim onu susturmak için elimi kaldırarak. "Sadece tuhaf geldi."

Kaşık gözlerini kocaman açmıştı. "Babasının alkolik olduğunu söyleyenler de var. Ema'yı dövdüğünü, Ema'nın da onca dövmeyi berelerini kapatmak için yaptırdığını söylüyorlar."

Bu doğru olabilir miydi? Ne diyeceğimi bilemiyordum. Birden göğsüme ağır bir şey oturmuş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Onu bir kere Google'da arattım," dedi Kaşık. "Emma Beaumont. Ama ilgili hiçbir şey çıkmadı. Aslında, kasaba listesinde hiç Beaumont adı yok."

"Hiçbir şey mi yok?"

"Hiçbir şey," dedi Kaşık. "Kısacası, Ema'nın *olayı* ne bilmiyorum. Ama onu bayağı seviyorum. Ya sen?"

"Ben de seviyorum," dedim. Sonra klişe olsa da, "Seni de bayağı seviyorum," diye ekledim.

Söylediklerim irkilmesine neden olmuştu. Kafasını kaldırıp bana baktı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra nefesle şişmiş göğsünü indirdi. "Ben de seni bayağı seviyorum."

Sonra ikimiz de bir şey demeden öylece dikildik.

"Önemli bir an yaşıyoruz, değil mi Mickey?"

"Öyle," dedim. "Ama şimdi bu anı sona erdirme vakti."

"Katılıyorum," dedi Kaşık. Sonra, "Mickey," diye ekledi.

"Efendim?"

"Bana Abeona'dan bahsetmenin zamanı gelmedi mi artık?"

Haklıydı. Kendisini yeterince kanıtlamıştı. "Geldi, Kaşık. Belki de artık konuşmalıyız."

"Yürürken konuşalım," dedi. "Eve gitmem lazım, unuttun mu?"

"Doğru. Sevdiğim Müzikaller Kuruluşu toplantısı bitmişti."

"Aynen. Başkan yardımcısı olmak istiyor musun?"

"Tabii, neden olmasın?" dedim. "Üniversite başvurularımda iyi görünecektir. Ama bir şey var."

"Evet?"

Kolumu omzuna attım. "İsim değişikliği hakkında konuşmalıyız..."

Bölüm 14

Az önce öğrendiklerimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Ema benim en iyi arkadaşımdı. Bu zavallıca gelebilirdi –sonuçta daha birkaç haftadır tanışıyorduk– ama gerçek buydu. Aslında arkadaştan daha fazlasıydık ama bunun ne anlama geldiğini henüz çözememiştim.

Ama eğer tehlikedeyse... Eğer biri onun canını yakıyorsa...

Ema bana işine karışmamamı söylemişti.

Ama bunu yapabilir miydim?

Üç ev öteden bile Myron amcanın ön kapıda durduğunu görebiliyordum. Bir anlığına olduğum yerde kalıp onu izledim. Ona olan hislerimi anlamaya çalıştım ama çok karışıktılar.

Myron beni görünce elini salladı. Ben de el sallayıp hızla yanına gittim.

"İyi misin?" diye sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum ama yapmamasını diliyordum. "İyiyim."

"Haberler Rachel'ın yaralarının hayati tehlikesi olmadığını söylüyor."

"Evet, okulda da söylüyorlar," diye yalan söyledim.

"Çok ödevin var mı?"

"Biraz."

"Hadi gel," dedi Myron, arabasına yönelirken. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?"

"Sürpriz." Arabaya doğru yürümeye başlayınca ben de peşinden gittim. "Önümüzdeki birkaç hafta neden çok fazla buralarda olmayacağımı da anlayacaksın."

Çok fazla buralarda olmayacak mıydı? Bu çok hoşuma giderdi. Yanlış anlaşılmasın, neden Myron amcamla kalmak zorunda olduğumu biliyordum. O deniyordu, ben de deniyordum. Ama annemi geri istiyordum. Babam... eh, babam ölmüştü. Ölenler geri gelmezdi. Ama annem sadece... bozuktu. Bir şey bozulduğunda düzeltilebilirdi, değil mi?

Babamı götüren acil tıp teknisyenine benzeyen Nazi'nin fotoğrafı aklıma geldi. Bir an için, çok kısacık bir an için bunu Myron'a söylemeyi düşündüm. Ama o ne yapacaktı? Delirdiğimi düşünürdü. Öyle düşünmese bile... onun bu işe karışmasını ister miydim? Ona böyle bir şeyi paylaşacak kadar güveniyor muydum? Hem kel adam beni amcama bir şey anlatmamam için uyarmamış mıydı?

Güzel sorulardı bunlar.

Yolcu koltuğuna oturdum. Myron'ın bir Ford Taurus'u vardı. İlk iki dakikayı rahatsız edici bir sessizlikte oturarak geçirdik. Rahatsız edici sessizlikler benim için sorun değildi ama Myron amcam için sorundu.

"Eeeee," dedi harfi uzatarak. "Bugün okul nasıldı?"

Cidden mi? diye düşünsem de iç geçirmemek için kendimi tuttum. "İyiydi."

"Yanında Bayan Friedman olduğu için mutluyum. Zamanında en sevdiğim öğretmen oydu."

"Evet."

"Kadın tarihi hayata geçiriyor."

"Aynen."

Camdan dışarı baktım.

"Basketbol seçmeleri pazartesi günü başlıyor, değil mi?"

Yeter artık, diye düşündüm. "Evet."

"İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Coddington Rehabilitasyon Merkezi'nin önünden geçerken Myron'ın gerildiğini hissettim. Gaza biraz daha sert basarken bunu belli etmemeye çalışsa da ben anladım. Annem bu merkezdeydi. Hastalığı yeniden nüksettiğinde –ve evet, çok kötü nüksetmişti– onu en az iki hafta daha göremeyeceğim söylenmişti. Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Tedavi"lerinin çok zalimce olduğunu düşünüyordum. Ama onları dinleyecektim. Yine de camdan dışarı bakıp küçük tepenin zirvesinde neler olduğunu düşündüm. Annem şu anda uzaklaşım evresindeydi. Onu karanlık bir odada tek başına, damarlarında zehir dolaşırken acıyla iki büklüm olmuş halde hayal ettim.

"Annen iyi olacak," dedi Myron.

Basmakalıp laflar için hiç havamda değildim. Konuyu değiştirdim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bir dakika daha bekle. Göreceksin."

Bir yan yola döndü. İleride eski korku filmlerinde görülebilecek, koyu renkli, süslü kapılı bir garaj yolu vardı. Betondan iki aslan girişi koruyordu. Myron arabayı kenara çekip durdurdu, camdan eğilip korumaya el salladı. Kapılar yavaşça gıcırdayarak açıldı.

"Hâlâ Kasselton'da mıyız?" diye sordu.

"Sınırındayız."

Karşıma hemen bir ev çıkmasını bekledim ama garaj yolu dönerek bir tepeye çıkıyordu. Ne kadar gittiğimizi hesaplayamadım ama girişten neredeyse yarım kilometre ötede olduğumuzu tahmin ediyordum. Vardığımız yere... eh, "ev" denemezdi. "Malikâne" demek de doğru olmazdı. Daha çok karanlık bir kale gibiydi; Disney World'de bulunan korku kalelerine benziyordu. Sivri uçlu kuleleriyle büyük bir kale gibiydi.

"Meşhur bir gangster neredeyse elli yıl boyunca burada yaşadı," dedi Myron. "Babanla ben çocukken bu ev hakkında her çeşit dedikodu vardı."

"Ne gibi?"

Myron omuz silkti. "Sadece hikâyeler. Yarasa Kadın'ın eviyle alakalı olanlar gibi. Muhtemelen gerçek değillerdir."

Keşke bilseydi...

"Eee şimdi kim yaşıyor bu evde?"

"Göreceksin."

Arabayı durdurduk. Kalenin etrafında bir hendek vardı. Daha önce hiç böyle bir şey gördüğümü sanmıyordum. İri

kıyım bir koruma bize kafa salladı. Myron da ona kafa salladı. Köprüyü geçtik ve Myron kapıyı çaldı.

Birkaç saniye sonra siyah bir frak giymiş ve saçlarını geriye tarayıp yapıştırmış bir adam kapıyı açtı. "İyi akşamlar, Bay Bolitar."

Kaba bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu ve sıkıcı İngiliz tarih programlarında görülen tiplere benziyordu.

"İyi akşamlar, Niles."

Bu adam evin uşağı mıydı acaba?

"Yeğenim Mickey'yle tanış."

Niles bana gülümsedi ama pek sıcak değildi. "Memnun oldum."

"Evet," dedim. "Ben de memnun oldum."

"Kabul salonunda bekleyebilirsiniz," dedi Niles.

Kabul salonu teriminin nereden geldiğini bilmiyordum ama Kaşık'ın bana söyleyebileceğinden emindim. Odada resim defterleri, boya kalemleri ya da bunlara benzer şeyler yoktu.* Koltuklar kırmızı kadifeyle kaplanmıştı. Mobilyalar çok eski göründüğü için otursam kırılır diye ayakta kaldım. Myron'ın da ayakta durduğu dikkatimi çekti. İçeride antika bir dünya küresi ve odaya koyu renkli ahşaplar hâkimdi.

Niles elinde iki şişe Yoo-hoo ile içeri girince Myron mutlulukla gülümsedi. Çikolatalı kola gibi bir şey olan bu içeceği çok severdi. Bense tadının çamur gibi olduğunu düşünüyordum.

Myron kendi içeceğini alıp şişeyi sallamaya başladı. Niles

* "*Kabul odası*" teriminin İngilizce karşılığı olan "*drawing room*", kelime olarak "*çizim odası*" anlamına gelir. (ç.n.)

bana dönünce, "Ben almayayım, teşekkürler," dedim.

Niles bizi yalnız bırakınca Myron'a döndüm. Amcam Yoo-hoo şişesine yeni kız arkadaşıymış gibi bakıyordu. Boğazımı temizledim.

"Eee?" dedim.

Myron oturmam için işaret etti. İsteksizce oturduk.

"Dün arkadaşım aramıştı, hatırlıyor musun?" diye başladı Myron.

"Evet."

"Onun için bir iyilik yapmamı ve birine göz kulak olmamı istedi."

Gözlerimi kıstım. "Göz kulak olmak mı?"

"Evet."

"Bana göz kulak olduğun gibi mi?"

Yoo-hoo'sundan bir yudum aldı. "Eh, tam olarak değil."

O anda bir kadın içeri girdi.

Bu yerin bir "ev" olduğunu söylemek ne kadar yetersiz kalırsa, kadının "yürüdüğünü" söylemek de o kadar hafif kalırdı. Yürüyordu, evet. Yani olağandışı bir şey yapıyor sayılmazdı. Kabul salonuna kayarak ya da beyaz bir at sürerek falan girmemişti. Ama en az bunlar kadar gösterişliydi.

Odaya normal bir şekilde girmişti ama girişi büyüleyiciydi. Dışımdan "vay canına" demedim ama neredeyse diyecektim.

Amcamla ikimiz anında ayağa kalktık. Sebebi centilmen olmamız değil, kadının girişindeki bir şeyin bunu gerektirdiğini hissetmemizdi. Karşımda, tüm kasabanın dilinde

dolaşan, film posterinin canlanmış hali olan Angelina Wyatt duruyordu.

"Sen Mickey olmalısın," dedi kadın.

Angelica Wyatt tek kelimeyle nefes kesiciydi. Bana doğru adım atıp elimi elinin içine aldı. "Ne kadar da yakışıklı bir genç adamsın."

Şapşal gibi gülümseyen Myron'a baktığımda gerçekten de yakışıklı olabileceğimi fark ettim. "Ah, teşekkürler."

Film yıldızlarının karşısında bile ne kadar yetenekliydim.

"Tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

"Ah, ben de."

Bu şekilde davranmayı kesmeliydim.

"Hadi oturalım," dedi Angelica Wyatt.

Oturduk. Myron ve ben kanepeye geçerken Angelica tekli koltuğa yerleşti. Bacak bacak üstüne atması bile büyük bir olay gibiydi. Yalnızca gülümsemesi bile bir adamın kıvranmasına neden olabilirdi.

"Amcanı bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Bu çekimler esnasında ekstra korumaya ihtiyaç duyduğumu düşünüyorlar."

Myron'a döndüm. Kadının ne demek istediğini tam anlayamamıştım. Myron bir menajerdi. Ünlü bir aktrisi nasıl koruyacaktı?

Belki de babam gibi Myron'ın da gizli yetenekleri vardı.

Angelica Wyatt yüzümü inceliyordu. "Amcana benzerliğin çok aşikâr," dedi. "Ama Kitty'den de çok şey görüyorum. Kitty'nin gözlerini almışsın."

Annemden bahsedilince gırtlağımda bir yumru belirdi. "Annemi tanıyor musunuz?"

"Tanıyordum," diye açıkladı Angelica Wyatt. "Yıllar önce. O tenis efsanesiyken ve ben, eh, genç bir yıldızken."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Annen nasıl?" diye sordu Angelica Wyatt.

Myron'a baktım ama o kafasını çevirdi. Demek ki Angelica'ya söylememişti. "Şu sıralar zor zamanlar geçiriyor," dedim.

"Üzüldüm," dedi. "Babanı duyduğumda..." Zorlukla yutkundu. "Onlar çok yakınlardı. Çok, çok üzgünüm."

"Babamı da mı tanıyordunuz?"

Şimdi Myron'a bakma sırası Angelica'ya gelmişti. İçimde büyük bir ağırlık oluştuğunu, kalbimi yüzlerce parçaya ayırdığını hissettim.

"Evet, tanıyordum."

"Nereden tanıyordunuz acaba?"

Myron hafifçe yüzünü buruşturdu. Dudaklarında minik bir gülümseme oluşan Angelica Wyatt kafasını başka yöne çevirdi. Annem daha otuz üç yaşındaydı. Angelica Wyatt'ın ondan bir ya da iki yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum.

"Eğlenceli zamanlardı," diye başladı Angelica Wyatt. "Belki de fazla eğlenceliydi, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Anlamadım," dedim.

"Hepimiz genç ünlülerdik. Annen tenisiyle çok dikkat çekiyordu; güzelliğinden bahsetmeye gerek bile yok. Ben de bir televizyon dizisinde üniversiteye giden bir kızı oynu-

yordum." Gülümsemesinde özlem vardı. "Annen... çok komik biriydi. Harika bir kahkahası ve farklı bir havası vardı. İnsanlar ona çekilirlerdi. Herkes Kitty Hammer'ın yakınlarında olmak isterdi."

Konuşmayı kesti. Myron kafasını eğmişti. Annemin gülüşünü hatırladım. Kıymetini hiç bilmediğim bu sesi şimdi duymak için neler vermezdim.

"Ya babam?" diye sordum.

"Eh, o geldi ve her şey değişti."

"Nasıl?"

Angelica Wyatt biraz düşündü. "Aşkın kimyasal bir reaksiyon gibi olduğunu söylerler. Bunu duymuş muydun?"

"Sanırım."

"Olan buydu işte. Annen, babanla tanıştıktan sonra birden..." –Angelica parmaklarını şıklattı– "... önceki halinden tamamen farklı biri oldu." Gülümsedi. "Hepimiz çok gençtik. Fazla gençtik. Her şey çok fazlaydı ve çok çabuk gerçekleşti."

"Nasıl?" diye sordum.

"Şu anda kaç yaşındasın, Mickey?"

"Neredeyse on altı."

"Annen on altı yaşındayken dergi kapaklarına fotoğrafları basılmaya başlanmıştı. Tenisteki yeni efsane olarak övülüyordu. Dedikodu dergileri onu yazıyordu. Ve sonra, birkaç ay geçti ve babana âşık oldu."

Hepimiz öylece durduk. Oda sessizliğe gömüldü. Angelica Wyatt hikâyenin önemli kısmını, kimsenin hakkında ko-

nuşmak istemediği aşikâr şeyi atlamıştı.

Birkaç ay sonra Kitty Hammer bana hamile kalmıştı. Kariyerinin zirvesindeyken antrenmanları bırakmak zorunda kalmıştı. Daha sonra bir daha asla oynamamıştı. Ve her şeyini kaybetmişti.

Neden?

Çünkü hamileydi, evet. Ama ikisine yakın olan kişiler evliliklerine karşıydı. Yeni çifte baskı uygulamışlardı. Çok genç olduklarını, aptallık ettiklerini, birbirleri hakkında bilmedikleri bir sürü şey olduğunu söylemişlerdi. Babamın "ışığı" görmesi için anneme korkunç iftiralar atmışlardı.

Dönüp Myron'a dik dik baktım. Eski öfkem yeniden yüzeye çıkmıştı.

"Bağışlayın."

Uşak Niles odaya gelmişti.

"Bayan Wyatt, *Variety* ile bir telefon röportajınız var."

Angelica içini çekerek kalktı. Myron ve ben de kalktık. Kadın ellerimi ellerine alıp bana baktı. Gözlerinde rahatlatıcı bir şey vardı. Sıcak ve samimi bir şey. "Sonra tekrar konuşalım, olur mu?"

"Olur," dedim.

Sonra Angelica gitti.

Bölüm 15

Geri dönüş yolculuğumuz yine sessizlikle başladı. Yine Myron ilk konuşan oldu.

"Basketbol seçmeleri kaçta olacak?"

"Anlamıyorum," dedim, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Neden sen?"

"Ne?"

"Neden Angelica Wyatt'a "göz kulak olan"," –parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım– "kişi sen olmak zorundasın?"

"Bazen bu şekilde müşteri bulurum," diye açıkladı. "Angelica Wyatt şu anki ajansından ayrılacak. Ben de umuyorum ki..."

"Şirketini sattığını sanıyordum."

"Sattım," dedi Myron.

"Eee?"

"Karışık bir durum."

"Anlamıyorum. Yani sen koruma olarak mı tutuluyorsun?"

"Hayır."

"O zaman ne?"

Trafik ışığına takıldık. Myron dönüp gözlerime baktı. "İnsanlara yardım ediyorum."

"Nasıl yardım ediyorsun?"

"Onlara göz kulak oluyorum. Karmaşık sorunları çözüyorum. Ve bazen..."

"Bazen ne?"

"Bazen onları kurtarıyorum."

Myron arabayı sürmeye başladı.

"Benim için de mi bunu yaptığını düşünüyorsun?" diye sordum. "Beni kurtardığını mı?"

"Hayır. Sen ailedensin."

"Kardeşin de öyleydi. Onu neden kurtarmadın?"

Amcamın yüzünden acı dolu bir ifade geçtiğini gördüm. Ama benim söyleyeceklerim bitmemişti.

"Kurtarabilirdin, biliyorsun," dedim. Ve o anda içimdeki barajın yıkıldığını hissettim. "İkisini de kurtarabilirdin. Annemle babamı. Genç ve korkmuş olduklarını anlayabilirdin. Onları ayırmaya çalışmak yerine birbirlerini sevdiklerini kabul edebilirdin. Annem beni doğurduktan sonra tenise geri dönebilirdi. Olması gerektiği gibi büyük bir yıldız olabilirdi. Annemle babam kaçmak zorunda kalmayıp beni burada yetiştirebilirlerdi. Büyükannem ve büyükbabamla gerçek bir ilişkim olabilirdi. Sen ve ben gerçekten amca-yeğen olabilirdik. Birlikte basketbol oynayabilirdik."

Myron direkt olarak önüne bakıyordu. Yanağından bir

gözyaşı süzüldü. Benim gözlerim de yaşarmaya başladı ama gözyaşlarının dökülmesine asla ama asla izin vermeyecektim.

Yumuşamadım. "Bunları yapmış olsaydın annem şimdi rehabilitasyonda kendi içine kapanmış halde kalıyor olmayacaktı. O meşhur gülüşüyle gülüyor olacaktı. Babam yaşayacaktı. Ve hep birlikte zaman geçirebilecektik. Bunları hiç düşündün mü Myron? Hiç geriye bakıp, onlara inansaydım ne olurdu diye düşündün mü?"

Birden kendimi aşırı bitkin hissetmeye başlamıştım. Gözlerimi kapatıp kafamı koltuğa yasladım.

Birkaç saniye sonra Myron yumuşak, acı dolu bir sesle konuşmaya başladı. "Düşünüyorum. Hem de her gün."

"O zaman neden Myron? Neden yardım etmedin?"

"Belki de sen benim hatalarımdan ders alabilirsin."

"Ne dersi?"

"Daha önce de dediğim gibi." Arabayı garaj yoluna çekerken Myron'ın yüzü kararmıştı. "Kahraman olmanın her zaman sonuçları vardır. Özellikle de doğru şeyi yaptığını sandığın zamanlarda."

Bölüm 16

Eve girdiğimizde amcamla ayrı yönlere gittik. Ödevimi televizyon izleyerek yaptım; Rachel'ın vurulmasıyla ilgili yeni haberler olup olmadığını görmek istiyordum. Ama haberlerde hiç bahsedilmedi.

Sürekli Rachel'ı hastane odasında yatakta otururken gördüğüm anı düşünüyordum. Ema'yı ve Kaşık'ın duyduğu söylentileri de. Annemin zehirden arınma sürecinde olduğu, babamın ölümü, Yarasa Kadın'ın gizemli sözleri, Myron'ın kahraman olmanın tehlikeleri hakkındaki uyarısı da aklımdan geçiyordu.

Kalkıp internette Rachel'ın adını aratmayı düşündüm ama bundan önce yerel haberlere bakmak için kanalı değiştirdim. Kanal 5, haberlere geçmeden önce her akşamki keyif kaçırıcı uyarısını veriyordu: "Saat 22.00. Çocuklarınızın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Muhabirin, ıslak boyayla boyanmış plastik bir peruğa benzeyen siyah saçları vardı ve yanaklarındaki allık bana Ringling Brothers ve Barnum & Bailey Sirki'ni hatırlatacak

kadar fazlaydı.

"Başkan yurtdışındaki birlikleri ziyaret etti. Kasselton'daki bir vurulma olayı sonucunda bir anne hayatını kaybederken kızı yaralandı. Ve içmekte olduğunuz kola zehirli olabilir. Büyük kola tehlikesini ve nasıl güvende kalacağınızı açıklayacağız... reklamlardan sonra."

Suyla dolu bardağıma baktım. Neyse ki kola içmiyordum.

Yapışık saçlı muhabir ekrana geri gelip başkan hakkında konuştuktan sonra "kola tehlikesi" hikâyesine geçti. Birisi West Nyack'teki fast-food restoranlarından birinde içtiği bilinen bir koladan kurt çıktığını iddia etmişti ve görünüşe göre güvende olmak için West Nyack'teki o bilinen restoranda kolanızı kontrol etmeniz gerekiyordu.

Sonunda: "Kasselton, New Jersey'deki lüks mahallelerden birindeki saldırı sonucunda bir anne hayatını kaybederken kızı kafasından tabancayla vurularak yaralandı." Ekranda Rachel'ın evi göründü. "Nora Caldwell ve kızı Rachel bu malikânede vuruldular. Polis bunun bir haneye tecavüz olayı olduğuna inansa da soruşturmanın henüz tahminlerde bulunmak için yeterince ilerlemediğini belirtiyor."

Demek bir şey bilmiyorlar, diye düşündüm.

Bu soruşturma hakkında canımı sıkan pek çok şey vardı. Vurulma olayından bir önceki gün Rachel'ın evine gitmiştim. Bana annesiyle babasının boşandığını, kendisinin babasıyla yaşadığını ama onun da çoğu zaman evde olmadığını (3 numaralı genç karısıyla seyahatlere gittiğini) ve de annesinin artık Florida'da yaşadığını söylemişti. Annesinin onu

ziyarete geldiğini ve –muhtemelen– eski kocasının evinde kaldığını bana nasıl söylemezdi?

Bu mantıklı mıydı?

Rachel annesinin geldiğini söylemesinin önemli olmadığını mı düşünmüştü... yoksa ortada başka bir şey mi vardı?

Bilemiyordum. Ama yerine oturmayan bir şeyler olduğu kesindi.

Bunun üstüne bir de Amir Taylor'ın tuhaf hastane ziyareti eklenmişti. Onun Rachel'ı, oğlu Troy aracılığıyla –onu düşünürken dişlerimi sıkmamaya çalıştım– tanıdığını varsayıyordum ama Rachel'ın, kendisiyle konuşmadan önce Cinayet Masası Dedektifi Dunleavy'yle konuşmamasını söylemesine ne demeliydi? Rachel'ın söyleyebileceklerinden mi korkuyordu yoksa her şeyi ilk önce öğrenmek isteyen bir geri zekâlı mıydı?

Yatağa girerken, Rachel'ın da benim gibi bir ebeveynini kaybetmiş olduğunu düşündüm. Bu, insanın kendisini hep sarsılan bir zeminde dikiliyormuş gibi hissetmesine neden olan bir şeydi. Sanki dünya ayaklarının altından kayacakmış da kimse seni tutamayacakmış gibi.

Ema'yı ve hakkındaki söylentileri düşündüm. Şu anda nerede olduğunu, iyi olup olmadığını merak ettim ve telefonumu alıp bir mesaj atmaya karar verdim: **İyi geceler demek istedim.**

İki dakika sonra Ema'nın cevabı geldi: **Bazen tam bir kız gibi davranıyorsun.**

Gülümseyip cevabımı yazdım: **Peki. İyi geceler.**

Ema: **Şu Nazi teknisyeninle alakalı birkaç şey buldum.**

Ben: **Ne?**

Ema: **Pazartesi günü ilk dersten önce buluşalım. O zaman gösteririm.**

Bölüm 17

Okula vardığımda Ema öğrenci otoparkında bekliyordu. Buradaki park yerlerine imrenilerek bakılırdı ve zamanında bunlar için yumrukların bile havada uçuştuğunu tahmin ediyordum. Şimdi okul akıllıca davranıp bunları satarak para kazanmaya başlamıştı. Okul boyunca özel bir yeri olmasını isteyenler ücretini ödemeliydi. Beni en çok şaşırtan şey yalnızca park yerlerinin rekor zamanda satılması değil, bir de buralar için bekleme listesi olmasıydı.

Basketbol eşyalarımı koyduğum spor çantamı yanımda getirmiştim. Bugün seçmelerin ilk günüydü. Hayatımda olup biten diğer her şeye rağmen yine de bu konuda midemde kelebekler uçuşuyordu.

Okula yürüyerek gelirdim. Ema'nın da yürüdüğünü düşünüyordum. Bir ebeveyninin onu bıraktığını hiç görmemiştim. Genelde tarlanın arkasındaki ormanlık alanın içinden çıkıp gelirdi. Ona yaklaşırken Ema'nın bir şekilde... farklı göründüğünü fark ettim ama ne olduğunu tam olarak anla-

yamadım. Yine tamamen siyahlara bürünmüştü ve üzerinde başka hiçbir renk yoktu. Teni yine solgundu ve bugünkü ruju kırmızının biraz daha zehirli bir tonuydu.

"Ne?" dedi Ema.

Omuz silktim. "Farklı görünüyorsun."

Gözlerini kıstı. "Nasıl farklı?"

Ne olduğuna parmak basamıyordum ama kesinlikle bir şey vardı; kolundaki dövmeyle alakalı bir şey olabilirdi belki... Her neyse. Şimdi bunun zamanı değildi. "Önemli değil. Lodz Kasabı hakkında bir şey öğrendiğini söylemiştin."

Ema birden temkinli bir hale büründü.

"Ne?" dedim.

"Kaynağım hakkında soru sormayacağına söz vermelisin."

Kaşlarımı çattım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii. Ne kadar da komik bir şaka, değil mi?" Alt dudağını ısırdı. "Söz vermen gerek. Bir şey sormayacaksın."

"Anlamıyorum ya."

"Sadece söz ver, tamam mı?"

"Ne için söz verdiğimi bile bilmiyorum," dedim. "Ama tamam, kaynağını falan sormayacağım."

Ema tereddüt etti ve sözümün geçerli olduğundan emin olmak için yüzümü inceledi. Sonra konuşmaya başladı. "Şu Kasap'ın fotoğrafı üzerinde Photoshop'la biraz değişiklik yaptım. Nazi üniforması giymiş birinin fotoğrafını gönderip acil tıp teknisyenliği yapıp yapmadığını sorsam kafayı yediğimi düşünürlerdi."

Kafamı salladım. Bu mantıklıydı.

"Bu yüzden kıyafetlerini daha modern bir şeylerle değiştirdim. Ayrıca hem orijinal siyah-beyaz fotoğrafı hem de renklendirdiğim halini gönderdim."

"Kime gönderdin?"

Ema bana sertçe baktı.

"Ah, bir dakika," dedim. "Bahsettiğin kaynak bu mu? Hakkında soru sormamam gereken kaynak?"

"Sayılmaz," dedi Ema. Sonra tereddüt etti. Etrafımızda gruplar toplanmaya başlamıştı. Sohbet ediyor, gülüşüyor ya da bizim gibi ciddi konuşmalar yapıyorlardı. Kaç tanesinin İkinci Dünya Savaşı'ndaki Naziler hakkında konuştuğunu merak ettim. Pek fazla olduğunu sanmıyordum.

"Fotoğrafları San Diego Acil Tıp Hizmetleri şefine gönderdim," dedi Ema. "Kaynağım, onunla iletişime geçmemi sağlayan kişiydi. Ama bu önemli değil."

"Tamam," dedim. "Şef ne dedi?"

"Merhaba, meslektaşlar!"

Arkamı döndüm. Kaşık gelmişti. Ema bu durumdan hiç memnun olmamıştı.

Kaşık gözlüğünü burnunda yukarı itti. "Geç mi kaldım?"

"Daha yeni başladık," dedim.

İkimiz de Ema'ya döndük. Kız artık daha da memnuniyetsiz görünüyordu. "Bir dakika."

"Ne?"

Kaşık'a işaret etti. "O burada ne arıyor?"

"O da bu işin bir parçası, Ema."

Ema ona bakınca Kaşık kaşlarını oynatıp kollarını iki yana açtı.

"Hoşuna mı gittim?" diye sordu Ema'ya.

Ema kaşlarını çattı. "Cidden cep koruyucusu mu taktın sen?"

"Ne? Kalemler gömleğimi mahvetsin mi isterdin?"

"*O* gömleği mi? Evet."

"Ama yeşil ekose geri döndü artık."

"Tamam," dedim aralarına girerek. "Asıl meseleye geri dönebilir miyiz?"

Ema'nın gözleri benimkilere kilitlendi.

"O da bu işin bir parçası," dedim tekrar.

Ema bakışlarını indirdi. "İyi, her neyse. Senin şu Nazi..."

"Lütfen devam et," dedi Kaşık.

Ema onu duymazdan geldi. "Neyse. Fotoğrafları San Diego'daki ATH ofisine gönderdim. O bölgedeki araba kazalarına gidecek kişiler onlar. Ayrıca sizin kazanın tarihini de söyledim."

"Bir şey soracağım," dedi Kaşık, çenesini ovalayarak. "Kaynağın kim?"

Ema gözleriyle ona hançerler fırlattı.

"Kaşık," dedim.

Kaşık bana bakınca susması için kafamı iki yana salladım.

"Fotoğraflar insan kaynaklarına gönderildi. Dosyalarına baktılar. Fotoğrafları bulabildikleri tüm çalışanlara gösterdiler. Sonra, emin olmak için bana son üç yıldır bölgede çalışmış tüm lisanslı acil tıp teknisyenlerinin vesikalık fotoğrafının bulunduğu bir internet sitesinin adresini verdiler."

Ema yutkundu ama onun ne diyeceğini biliyordum.

"Adamla ilgili hiçbir kayıt yok. Kimse onu tanımıyor. San Diego ATH ofisine göre bu adam hiç onlarla çalışmamış."

Sessizlik.

Sonra ben lafa girdim. "Özel ambulans şirketleri olabilir, değil mi? Belki de onlardan biri..."

"Mümkün," dedi Ema. "Ama eyaletler arası bir otobandaki kazaya çağrılmazlar. Bu yollar idari bölgenin yetki alanına girer."

Ema'nın anlattıklarını düşündüm... Ne bulmasını ummuştum ki? Otuz yaşındaymış gibi görünen doksan yaşındaki bir Nazi'nin San Diego Acil Tıp Hizmetleri için çalıştığını mı öğrenecekti? En azından kum rengi saçlı acil tıp teknisyeninin Lodz Kasabı'na *benzediği* bilgisi vardı. Birileri adamı bulabilirdi, değil mi? Fotoğrafı gösterip kayıtlara bakıldığında birisi çıkıp, "Hey, bu şuna benziyor..." demez miydi?

Ema'ya baktım. "Yani çıkmaz sokakta mıyız?"

Bana yine o şefkatli gözleriyle baktı.

"Yani, o gün gördüğüm yeşil gözlü, kum rengi saçlı adam kimdi? Babamı olay yerinden kim götürdü?"

Kaşık sessizdi. Ema bana doğru gelip elini koluma koydu. "Soruşturmaya daha yeni başladık. Bu daha ilk adım."

Kaşık onayladığını belirtircesine kafa salladı.

"Bir kaza raporu olmalı," dedi sonra. "Kazaya karışan herkesin adı raporda olur. Onun bir kopyasını bulmalıyız."

"İyi fikir, Kaşık," dedi Ema.

Kaşık göğsünü kabarttı. "Yakışıklılığım tek özelliğim değildir."

Biz. Hâlâ *biz* diyorlardı. Bu çok saçma geliyordu; sonuçta bir grup aptal çocuktuk. Ama aynı zamanda, bu ikisinin yanımda olması saçma şekilde rahatlatıcıydı.

Ema tekrar bana döndü. "Kaynağıma bunu bir soracağım."

"Hakkında soru sormamam gereken kaynak mı?" dedim.

"Evet."

Zil çaldı ve öğrenciler okula girmeye başladılar. Biz de birbirimize veda edip içeri girdik. İlk üç periyot benim için yavaş ve olaysız geçti. Dünyadaki hiçbir sıkkınlığın okul sıkkınlığıyla karşılaştırılamayacağını düşünüyordum. İnsan sürekli saate bakıyor ve her türlü zihin numarasıyla akrep-le yelkovanı daha hızlı hareket ettirmeye çalışıyordu. Ama asla daha hızlı hareket etmiyorlardı.

Bugün dördüncü periyotta, öğle arasından önceki son dersimde Bayan Friedman'ın dersine girecektim. Bundan daha önce de bahsetmiş olabilirdim ama Bayan Friedman en sevdiğim öğretmendi. Kadın uzun zamandır öğretmenlik yapıyordu –Myron amcam da eski öğrencilerindendi– ama hevesinin bir gramını bile kaybetmemişti. Bu özelliğini seviyordum çünkü hevesi bulaşıcıydı. Hiçbir şey canını sıkıyormuş gibi görünmüyordu. Her soruyu cevaplanmaya değer buluyordu. Her anın da çalışılarak geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Bayan Friedman, ileri tarih küresinin içinde mutlu bir hayat sürüyordu.

Ama bugün o bile kendisi gibi değildi. Gülümsemesi yüzündeydi ama normal şiddetinde değildi. Neden olduğunu biliyordum tabii. Sınıfın geri kalanının da bildiğini düşünüyordum. Bayan Friedman'ın gözleri sınıftaki boş sıraya kayıp duruyordu.

Rachel'ın sırasına.

Rachel benimle ilk burada tanışmıştı. Evet, aynen öyle. Okuldaki en seksi kız bendenize tam da bu sınıfta gülümsemiş ve sohbet açmıştı. O anda hem şaşkına dönmüş hem de kendimle gurur duymuştum. Burada yalnızca birkaç haftadır öğrenciydim ve ezik görülen ikinci sınıf öğrencisi olarak *o* kızın dikkatini çekmiştim.

Süper havalı ve etkileyici olmalıydım, değil mi?

Hayır. Çünkü Rachel'ın benime flört etmesinde başka bir amacı olduğunu kısa sürede öğrenmiştim.

Tüm bu olanlar arasında neredeyse bu gerçeği unutmuştum. Rachel ilk başlarda beni kandırmıştı. Kendi sebepleri olabilirdi tabii. Ama şimdi düşünüyordum da, Ema ve Kaşık'a güvendiğim gibi ona da tam olarak güvenebilir miydim? Gerçekten çok kötü bir grup adamı alt ederken bizimle birlikteydi. Cesur ve faydalıydı, ayrıca kendisini tehlikeye atmıştı.

Ama yine de bize ilk yaklaştığında dürüst değildi.

Bunu unutabilir miydim? Hem hastane odasındaki o gizemli konuşmalar neydi? Kapısındaki Abeona kelebeği ne anlama geliyordu?

Rachel hâlâ sır mı saklıyordu?

"Yarına," dedi Bayan Friedman dersin sonlarına doğru, "Lütfen ders kitaplarınızdan on yedinci bölümü okuyun."

On yedinci bölümün ne kadar uzun olduğuna bakmak için kitabımı açıp sayfaları çevirirken okul yılının son çeyreğine geldiğimizde ancak geçeceğimiz otuz altıncı bölümün başlığını gördüm.

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI VE HOLOKOST

Zil çaldı. Ama ben yerimde bir süre öylece oturdum. Bayan Friedman, İkinci Dünya Savaşı ve Holokost konularında uzmandı. Belki de ona şu siyah-beyaz fotoğrafı gösterirsem... eh, hayır. Bu çok fazla olurdu. Hem maksat neydi ki? Ama ona Lodz Kasabı'nı sorarsam belki de tüm bu olanlara bir ışık tutabilirdi.

Bunun nasıl olabileceğini bilmiyordum ama sormaktan ne zarar gelirdi?

Bayan Friedman karatahtayı silmekle meşguldü. Hâlâ karatahta ve tebeşir kullandığını bildiğim tek öğretmen oydu. Kadın her yönden eski tipti ve bunu çok seviyordum.

"Bayan Friedman?"

Bana dönüp gülümsedi. "Merhaba, Bay Bolitar."

Bayan Friedman bize her zaman "Bay" ya da "Bayan" diye hitap ederdi. Bazı öğretmenler böyle bir şey karşısında homurdanıp gözlerini devirecekken Bayan Friedman öyle değildi.

Nasıl başlayamadığımı bilemediğim için konuya dalıverdim. "Size bir tarih sorusu sormak istiyordum."

Kadın durup beklemeye başladı. Ben uzun süre sessiz kalınca da, "Eh, sor hadi. Bana matematik sorusu soracağınızı düşünmemiştim zaten."

"Tabii, evet."

"Evet, sorunuz nedir Bay Bolitar?"

Yutkunup, "Lodz Kasabı hakkında bir şey biliyor musunuz?" diye sordum.

Bayan Friedman'ın gözleri kocaman açıldı. "Hans Zeidner

mı? İkinci Dünya Savaşı'ndaki Lodz Kasabı mı?"

"Evet."

Adamın adını duymakla bile sarsılmış görünüyordu. "Anlamıyorum. Başka bir ders için mi soruyorsunuz?"

"Hayır?"

"Neden soruyorsunuz o halde?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Bayan Friedman benden çok daha kısaydı ama kendimi onun bakışları altında küçücük hissediyordum. Orada dikilip mantıklı bir şey bulmaya çalıştım. Bir-iki saniye geçtikten sonra Bayan Friedman anladığını, neden belirtmeye gerek olmadığını söyler gibi elini kaldırdı.

"Lodz, Polonya'dadır," diye açıkladı. "1940'larda orada bir Yahudi gettosu bulunuyordu. Hans Zeidner orada bir Nazi memuru olarak hizmet veriyordu. En kötülerin kötüsü olan Waffen-SS timinin bir üyesiydi. Bu tim, milyonların ölümünden sorumludur. Ancak Kasap, Auschwitz'deki zamanlarıyla daha çok tanınır."

Auschwitz. Bu tek kelime odaya büyük bir sessizlik çökmesine neden olmuştu.

"Auschwitz'i biliyor musun?" diye sordu Bayan Friedman.

"Evet."

Okuma gözlüğünü çıkardı. "Ne bildiğini anlat bakalım," dedi.

"Auschwitz, kötü şöhretli bir toplama kampıdır."

Kafasını salladı. "Çoğu kişi 'toplama kampı' terimini kullanır. Ben daha doğru olan terimi tercih ederim: İmha kampı.

Orada, yüzde doksanı Yahudi olan bir milyondan fazla insan katledilmiştir." Sustu. "Kampın şefi Rudolph Hess'ti. Lodz Kasabı ise onun en acımasız yandaşıydı. Lizzy Sobek efsanesini biliyor musun?"

Yine ne diyeceğimi bilemediğim için belirsizce konuştum. "Holokost'taki küçük bir kızdı, değil mi?"

Bayan Friedman kafasını salladı. "Lizzy Sobek, on üç yaşındaki Lodz'lu bir kızdı."

"Lodz. Lodz Kasabı'nın adını aldığı Lodz mu?"

"Aynen."

"Lizzy o gettoda mı yaşıyordu?"

"Bir süre yaşamıştı," dedi Bayan Friedman. Bir anlığına uzaklara dalmış gibi olunca zihninin onu nerelere götürdüğünü merak ettim. "Lizzy Sobek'in hikâyesinin çoğu ve belgeler yarım yamalak kalmış. Neyin tam olarak doğru, neyin efsane olduğunu bilmiyoruz."

Zorlukla yutkundum.

"İyi misin?" diye sordu Bayan Friedman.

"İyiyim."

"Rengin attı."

"Bunlar üzücü şeyler ya, ondan. Ama duymak istiyorum."

Bayan Friedman yüzümü inceledi. Tam olarak ne aradığını bilmiyordum; belki de neden böyle gaddarca bir olayla ilgilendiğimi ya da neden bu insanlarla aramda kişisel bir bağ varmış gibi davrandığımı merak ediyordu. "Söylentilere göre, Sobek'ler birbirlerine çok yakın bir aileymişler. Anne Esther ile baba Samuel'in çocukları on altı yaşındaki Emmanuel ve tabii on üç yaşındaki Lizzy'ymiş. Yahudi'y-

mişler ve Kasap'ın adamları onları bulup Auschwitz'e nakledene dek Lodz gettosunda saklanmışlar. Lizzy'nin annesi ve ağabeyi gaz odalarında derhal öldürülmüş. Babası ise işçi kampına alınmış."

"Ya Lizzy?"

Bayan Friedman omuz silkti. "İlk önce bildiklerimle devam edeyim, olur mu?"

"Tamam."

"Samuel Sobek, on kadar başka esirle birlikte bir şekilde Auschwitz'den kaçmayı başarmış. Ormanda saklanmaya çalışmışlar ama Kasap liderliğindeki Waffen-SS sonunda onları bulmuş. Esirleri kampa götürmekle uğraşmadan orada sıraya dizip tabancayla vurmuş ve öylece bir çukura atmışlar. Lizzy Sobek'in babası da idam edilip toplu mezara atılanlardan biriymiş."

Odayı bir soğukluk kapladı. Birden etraftaki tüm sesler kesildi. Sınıf arkadaşlarım hâlâ okuldaysalar bile çok uzakta olmalıydılar.

"Lizzy'ye ne olmuş?"

"Eh," dedi Bayan Friedman, kitaplığa doğru giderek. "Bu belgelenmesi en zor kısım olmuş. Lizzy Sobek'in ailesiyle birlikte 1942 yılında Auschwitz'e girdiğine dair kayıtlar var ancak ondan sonra ne olduğuna dair hiç kayıt yok. Sadece efsaneler var."

"Eee," dedim yavaşça. "Nasıl efsaneler bunlar?"

"Lizzy Sobek'in de Auschwitz'den kaçtığını, bir şekilde esaretten kurtulup direnişe katıldığını, küçücük bir kız

olmasına rağmen Nazilerle savaştığını söyleyen efsaneler. Ama hakkındaki en çok bilinen hikâye, güney Polonya'da lideri olduğu bir kurtarma görevi."

"Nasıl bir kurtarma görevi?"

Bayan Friedman raftan bir kitap çekti. "Bir grup direniş savaşçısı, Yahudileri Auschwitz'e nakleden bir treni durdurmuşlar. Ama çok uzun değil, kısa süreliğine. Tren yoluna devrilmiş ağaç kütüklerini yerleştirmişler. Koruma görevlileri kütükleri yoldan kaldırmak için trenden inmek zorunda kalmış. Ama bu trenin bir vagonunda çocuklar bulunuyormuş."

Bunu duyduğumda donakaldım. Çocuklar. Lizzy Sobek, çocukları kurtarmaya çalışıyormuş.

"Birisi kargo kapısını kırarak açmış ve elliden fazla çocuk ormana kaçmayı başarmış. Ve kapıyı kıran kişinin –baskında başı çeken kişinin– küçük bir kız olduğunu iddia etmişler."

"Lizzy Sobek," dedim.

Bayan Friedman kafasını salladı ve elindeki kitabı açtı. Ben kitabın adını tam olarak göremeden –Holokost'u resimlerle anlatan bir şeydi– sayfaları hızla çevirmeye başladı.

"Siz bu efsaneye inanıyor musunuz?" diye sordum.

"Hikâyeyi destekleyen kanıtlar var," dedi çok dikkatlice, sanki bunu tam olarak inanmadığı bir senaryodan okuyormuş gibi. "Çocukların gerçekten kurtarıldığını biliyoruz. Lider olduğunu iddia ettikleri kızın Lizzy Sobek'in tanımına uyduğunu da biliyoruz. Ancak çocukların hiçbiri Lizzy Sobek'le tanışıp konuşmamış. Eğer hikâye doğruysa Lizzy onları kurtarıp tepeye çıkarmış sonra da kendi yoluna gitmiş."

"Yine de," dedim. "Bu kadar çok tanık varken..."

"Evet, o da var," dedi Bayan Friedman. "Ama hikâyeye şüphe düşüren başka meseleler var."

"Ne gibi?"

Bayan Friedman hâlâ resimli sayfaları çeviriyordu. "Tanıkların hepsinin çocuk olması gibi. Çok küçüklermiş. Korku içindelermiş. Karınları açmış. Ve hava karanlıkmış."

"Yani gördükleri Lizzy Sobek olmayabilir."

Bayan Friedman kafa salladı ama yüzünden bir gölge geçtiğini gördüm. "Dahası da var."

"Aylardan Şşubatmış. Polonya'da oldukları için yerde kar varmış."

"Yani hava soğukmuş."

"Dondurucuymuş."

"Bunun çocukların değerlendirme gücünü etkilediğini mi düşünüyorsunuz?"

Bayan Friedman bir sayfada durdu. Okuma gözlüğünü çıkardığında gözlerindeki yaşları gördüm. "Bu," dedi sayfaya işaret ederek. "O gün kurtarılan çocuklardan biri tarafından çizilmiş."

Kitabı kaldırıp resmi bana gösterdiğinde kalbim durdu.

Gecenin içinde, bir tepeye koşarak çıkan çocuklar çizilmişti. Bir trenden ormana doğru koşuyorlardı. Resmin merkezinde, tepenin zirvesinde onları beklemekte olan yalnız bir kız vardı. Ve kızın etrafında düzinelerce... düzinelerce...

"Kelebekler," dedim yüksek sesle.

Bölüm 18

Resme bakakalmıştım.

"Çocukların dediğine göre," dedi Bayan Friedman, "kelebekler onları güvenliğe kavuşturmuş. Kelebekler. Kışın ortasında."

Tamamen hareketsizdim.

Abeona, diye düşündüm. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

"Buna inanıyor musunuz Bayan Friedman?"

"Hangi kısmına? Polonya'da, kışın ortasında kelebeklerin olmasına mı? Hayır, inanmıyorum, bu imkânsız."

"O halde kurtarma hikâyesi..."

"Bilemiyorum." Bayan Friedman kafasını yana eğdi. "Tarihte, kitlesel histeri nedeniyle kitlesel olarak görülen hayallere dair vakalar görülmüştür; özellikle de söz konusu çocuklarsa. Bizim 'açıklanamaz' olarak gördüğümüz şeylerin çoğu aslında psikolojik travmadır. Ve böyle hayallerde kelebekler sık olarak yer alır. Ancak trenin durdurulduğunu

ve çocukların kurtarıldığını biliyoruz."

"Ama kelebeklerden ve Lizzy Sobek'ten emin değiliz," dedim.

Resme bakarken emin olabileceğimi düşünüyordum.

"Peki, efsanelere inanan kişiler," diye başladım. "Lizzy Sobek'e sonunda ne olduğunu düşünüyorlar?"

"Lizzy Sobek'in direniş için savaşmaya devam ettiğini ve daha sonra..." Kafasını resimden kaldırdı. "... Lodz Kasabı tarafından yönetilen bir baskında öldürüldüğünü düşünüyorlar."

Lizzy'nin babasını öldüren adam... Bu adam ayrıca yetmiş yıl boyunca yaşlanmadan, aynı şekilde kalmayı başarıp babamı götüren adam olabilir miydi?

Bir şeyi kaçırıyor olmalıydım.

"Kasap'a ne olmuş peki?"

"Bu, İkinci Dünya Savaşı'nın en büyük gizemlerinden biri," dedi Bayan Friedman. "Ona ne olduğunu kimse bilmiyor."

Artık öğrencilerin uzaktan gelen kahkahalarını duyabiliyordum. Sesleri koridorlarda yankılanıyordu. Biz burada sayısız insanı katletmiş bir adam hakkında konuşurken onlar orada gülüyorlardı.

"Bazıları Kasap'ın savaş esnasında öldüğünü, bazıları ise Müttefik Kuvvetler'den kaçıp uzaklara gittiğini söylüyor. Simon Wiesenthal* ile Nazi avcıları savaştan sonra onu aramışlar –Arjantin'de olduğuna dair söylentiler varmış– ancak bulamamışlar."

* Simon Wiesenthal, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nda doğmuş bir Yahudi olup kendisini Nazi avcılığına adamıştır. (ç.n.)

O anda zil çalınca korkuyla sıçradım. İkimiz de bir an öylece durduk. Ama artık bunu bitirmenin, karanlık ve korkunç geçmişi geride bırakmanın ve bir şekilde günlük okul hayatımıza dönmemiz gerekiyordu.

"İyi misiniz Bay Bolitar?"

Hâlâ sersem halde, "İyiyim, teşekkürler Bayan Friedman," dedim.

Sınıftan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Yemekhaneye girdiğimde Ema bir sorun olduğunu anında anladı. Ama Kaşık anlayamadı. Onlara Bayan Friedman'la konuştuklarımı anlattım.

"Eee, sence bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Ema.

Hiçbirimiz cevap bulamadık. Kaşık'ın yediği fıstık ezmeli marmelatlı sandviçin kenarları öyle düzgün kesilmişti ki yapan kişinin açıölçer kullanıp kullanmadığını merak ettim. Kaşık beni dürtüp konuyu değiştirdi. "Bugün basketbol takımının seçmelerine katılacak mısın?"

Ema kafasını kaldırıp cevabımı bekledi.

"Evet."

Ema'nın yüzünden bir şey geçti ama ne olduğundan emin değildim. Cevabımı biliyordu. Basketbolun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Tüm hayatım boyunca, bir yerde uzun süre kalıp bir takıma katılabilmeyi dilemiştim. Ailemin Amerika'ya dönmesinin ana sebeplerinden biri buydu. Bir süreliğine normal bir hayat sürmemi, lisede basketbol takımına girmemi ve üniversite için burs kazanmamı dilemişlerdi. Plan buydu.

"Farkında mısın?" dedi Kaşık, sandviçinden ısırdığı

lokmayı yuttuktan sonra. "Maçlarından bazıları kulübümüzün başkan yardımcısı olarak yapman gereken görevlerle çatışabilir. Bu nedenle karışıklıklar çıkabilir."

"Evet öyle, Kaşık. Ama bu riske gireceğim."

Bu cevap onu memnun etmemişti. "Basketbolun senin için SMK'dan daha önemli olduğunu mu ima ediyorsun?"

Ema çatalını düşürdü. "Ne kulübü?"

"İsmi değiştireceğiz," diye açıkladım.

Bugün "lüks loca" masasında moraller yüksekti. Herhalde çok fazla üzgün kalamıyorlardı. Troy Taylor basketbol topunu parmağında çevirerek gösteriş yapmakla meşguldü. Topu döndürmeye devam ederken kolunu arkasına doğru götürdü sonra topu kolundan göğsüne, oradan da diğer koluna kaydırdı. Gösteriyi bitirince insanlardan bir alkış koptu. Troy eğilerek selam verdikten sonra benim tepkime bakmak için döndü. Ona hiçbir şey vermedim.

"Hey," dedi Kaşık. "Şu yeni Angelica Wyatt filmi için seçmelere katılacak mısınız?"

"Hayır," dedim.

Ema kaşlarını iyice çattı. "Tabii ki de katılmayacağım."

"Ben katılabilirim," dedi Kaşık. "Tabii eğer..."

"Eğer ne?"

"Eh, Angelica Wyatt'ın bana âşık olduğunu düşünsenize. Ona henüz reşit olmadığımı nasıl açıklarım?"

Bu kadarı Ema'ya yetmişti. Sandalyesinden kalkıp yemekhaneden ayrıldı.

Günün sonunu zar zor getirmeyi başardıktan sonra seçmeler için üstümü değiştirmeye erkekler soyunma odasına gittim. Oda tıklım tıklımdı. İçeri girdiğimde Troy ve Buck beni görüp ölümcül bakışlar atmaya başladılar.

Tanrım, seçmeler çok eğlenceli geçecekti.

Yine midemde kelebekler uçuşuyormuş gibi hissettim ama sonra, Lizzy Sobek'in hikâyesini duyduktan sonra artık başka bir tabir kullanmam gerektiğini düşündüm. Gergin olduğumu söyleyebilirdim. Çok ama çok gergindim.

Şortumu giyip basketbol ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım.

"Bayağı," dediğini duydum bir sesin.

Arkamı döndüm. Konuşan Buck'tı. "Pardon?"

"Ayakkabıların." Ayaklarıma işaret etti. "İndirim sepetinden falan mı aldın?"

Alaycı gülüşler. Kahkahalar.

"Evet," dedim.

Cevabım pek akıllıca olmasa da Buck bunun farkında değil gibiydi. "Eh, çok berbatlar."

"Teşekkürler." Onun ayaklarına işaret ettim. "Seninkiler çok güzel."

Buck bana doğru eğildi. Ağızlarımız arasında santimler vardı. "Neden buradaki herkese iyilik yapıp evine gitmiyorsun?"

Geri çekildim. "Sen neden buradaki herkese bir iyilik yapıp yanında naneli şeker taşımıyorsun?"

Bunu dedikten sonra o bir tepki veremeden odadan çıkıp spor salonuna geçtim. Onlarca çocuk ısınma gerinme hare-

ketleri ve atış alıştırması yapıyordu. Soyunma odasına en uzak potaya gittim, gerinip birkaç atış yaptım. Ama gergindim. Bu yüzden atışlar çemberi sıyırıp geçti.

Kortun diğer ucundaki Buck, "İyi atış!" diye bağırdı.

Tanrım, gevşemem gerekiyordu.

O anda bir düdük sesi duyuldu ve biri, "Herkes tribünlerde bir yere otursun," dedi. Hepimiz gidip oturduk. Troy ile Buck ilk sıraya oturdukları için ben arka tarafa geçtim. Koç Grady içeri girince salon tamamen sessizleşti.

"Basketbola hoş geldiniz beyler. Benim adım Koç Grady. Kasselton'ın baş antrenörüyüm. Yanımdaki de Koç Stashower. O da Genç Yıldızlar takımının koçu."

Koç Grady lastikli paçaları olan gri bir eşofman altıyla el ısıtma kısımlı siyah bir kazak giymişti. Saçları azalmaya başlamıştı ve geriye kalan birkaç tutam da kafasına yapışmıştı.

"Birkaç dakika içinde," diye devam etti. "Sizleri gruplara ayıracağız. Birinci ve ikinci sınıflar iki numaralı spor salonuna geçecek." İçinde bulunduğumuz salona bitişik küçük salonu işaret etti. "Üçüncü ve dördüncü sınıflar burada kalacak."

Koç Grady'nin sesi tüm okul spor salonlarında olduğu gibi duvarlarda yankılanıyordu. Tüm spor salonları aynıydı; kalın tuğlayla tahtadan tribünleri vardı ve eski çorapla dezenfektan kokarlardı. Evim demeyi çok istediğim salona göz gezdirdim. Üstünde 1000 PUANLIK SKORCULAR yazan büyük bir poster dikkatimi çekti. Okulun tarihinde dokuzu kız, ikisi erkek olmak üzere on bir öğrenci bu sayıya ulaşabilmişti.

Hatta oyunculardan biri iki bin puandan fazla skor kaydetmişti.

Bunun kim olduğunu tahmin edebilir misiniz?

Evet, tüm zamanların en büyük skorcusu Myron amcam. Gözlerim listede aşağı doğru kaydı. EDWARD TAYLOR adını gördüğümde durdum. Bu Troy'un babası Amir Taylor'dı. Kariyerinde kazandığı 1758 puanla ikinci en büyük skorcu olmuştu. Daha da aşağıdaki isimlere baktığımda TROY TAYLOR'ı gördüm. 1322 puanla listedeki en güncel isimdi ve aktif bir oyuncu olduğundan sayı artmaya devam edeceği için isminin yanına yıldız işareti konmuştu.

İçimi çektim. Düşmanlarımın listesiydi sanki bu. Lodz Kasabı'nın da bin puanla listede olmadığına çok şaşırmıştım!

"Hepinizin bildiği üzere, takıma geri dönecek yıldız son sınıflarımız var. Geçen sene, on yıldır ilk kez bölge şampiyonluğunu bile kazandık." Koç Grady uzaktaki bir duvarda asılı BÖLGE ŞAMPİYONLUĞU flamasına işaret etti. İlki 1968'de kazanılmış altı bölge şampiyonluğu daha saydım.

"Oyun kurucuların beşi de bu yıl bizimle olacak," diye devam etti Koç Grady. "Sezon sona erdiğinde şu duvara bir bölge şampiyonluğu flaması daha asılmış olsun istiyoruz."

Sonra bölge şampiyonluğu flamalarının yanında küçük kalan iki geniş EYALET ŞAMPİYONLUĞU flamasına işaret etti. Evet, Kasselton, tarihi boyunca yalnızca iki kez eyalet şampiyonluğu kazanmıştı. İkisi de yirmi beş yıl kadar önceydi. Kafamdan küçük bir matematik işlemi yaptım ama cevabın ne olduğunu zaten biliyordum. Eyalet şampiyonu takımların ikisinde de kim vardı tahmin edin bakalım. Eminim tahmin edemezsiniz.

Kahretsin, nereden bildiniz?

Myron amcam. Gölgesi ne kadar da uzundu bu adamın.

"Hedefimiz bu," dedi koç. "Eyalet şampiyonluğu. Daha azıyla yetinmeyeceğiz."

Bunun üzerine bir alkış koptu. En hevesli alkışlayanlar Troy, Buck ve diğer eski oyunculardı. Geri kalanımız, "seçilmiş" son sınıfların arasında kendimizi yabancı gibi hissettiğimiz için daha ölçülüydük.

"Şimdi, işe koyulup seçmelere başlamadan önce takım kaptanı Troy Taylor size bir şeyler söylemek istiyor. Söyleyecekleri önemli, bu yüzden iyi kulak verin. Troy?"

Troy yavaşça kalktı, dönüp önümüzde dikildi ve dua eder gibi kafasını eğdi. Birkaç saniye boyunca hiç hareket etmedi. Ne halet ediyordu bu böyle? Sanki iç kuvvetini çağırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ya da belki de yine, "Ema! Mööö!" diye bağırmak için kendisini hazırlıyordu.

Tanrım, bu çocuğu hiç sevmiyordum.

Sonunda Troy sessizliği bozdu. "Bildiğiniz gibi bu günler Kasselton Lisesi ve özellikle benim için çok zor. Güzel bir kız vuruldu ve neredeyse hayatını kaybediyordu."

Ah, hayır, diye düşündüm. Konuyu oraya getiriyor olamazdı...

"Çok önem verdiğim bir kız. Bu takımı ve eh, şanslı erkek arkadaşını destekleyen..."

Gerçekten de oraya götürüyordu!

"Troy Taylor'ın hayatının büyük bir parçası olan bir kız..."

Bir dakika, kendisinden üçüncü şahıs olarak mı bahsedi-

yordu bu? Kafasına bir şaplak geçirmek istiyordum. Kendini beğenmiş, palavracı şey. Seçmelere katılmak için gelmiş diğer çocuklara, sıkıldıklarını ya da sırıtmaya başladıklarını düşünerek baktım. Ama hiç de öyle değildi. Hepsi de pür dikkat dinlemedeydi.

"Ve kalbimi çalan bu kız şu anda bir hastane yatağında hayata tutunmaya çalışıyor."

Troy duraksadı. Onun ne zaman oyunculuk dersleri almaya başladığını merak ettim. Tribündeki bir çocuğa bakarak gözlerimi devirdim ama çocuk bana sadece dik dik baktı.

Troy'a inanıyorlardı!

"Bu durumda olmasına rağmen Rachel'la görüşüyoruz tabii ki."

Ne? Nasıl da yalancıydı. Yoksa... bir dakika...

"Hepinizin bilmesini istiyorum ki Rachel kendisini toplayacak. Bana söz verdi. Geri gelip amigo üniformasını giyeceğine ve Troy Taylor patentli üç sayılık atışını yaparken onu destekleyeceğine söz verdi..."

Hayatımda hiç birisini bu kadar fena yumruklamak istediğimi hatırlamıyordum.

"Bu yüzden Rachel hepimizin düşüncelerinde olsun. Bu sezonu ona adıyoruz. Hepimizin formasında bu olacak."

Antrenman formasının sağ göğüs kısmına işlenmiş RC –Rachel Caldwell– baş harflerini işaret etti.

Şaka yapıyor olmalıydı...

"Bu harfleri gururla taşımanızı istiyorum. Rachel'ın hastane yatağında olduğunu düşünmenizi ve bunun daha iyi,

daha sert oynamanızı sağlamasını istiyorum..." Troy gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi dudaklarını ısırdı. Buck onu rahatlatmak için yerinden kalktı ama Troy silkelenip ondan kurtuldu ve gökyüzüne işaret etti.

"Rachel'ıma iyi bak, Koca Adam. Onu bana geri gönder."

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra benimle birlikte tribünlerde oturan çocuklardan fırtına gürültüsünde bir alkış koptu. Bağırıp ulumaya ve "Troy! Troy! Troy!" diye tezahürat yapmaya başladılar. Troy sanki Oscar kazandığı ilan edilmiş gibi, alkışları kabul etmek için elini kaldırdı. Bense seçmelerin ilk gününde kusmak üzere olduğumu düşünerek orada öylece oturmaya devam ettim.

Koç Grady düdüğünü öttürdü. "Tamam, bu kadarı yeterli," dedi bana bu oyunu *yutmadığı* ümidini veren bir ses tonuyla. "Herkes beş tur koşsun. Sonra genç yıldızlar ikinci salona geçsin ve turnike sonrası topu çembere bırakma alıştırmasına başlayalım."

Bölüm 19

Spor hakkında sevmediğim pek çok şey vardı. Topu çoğu oyuncudan daha hızlı atabildikleri ya da metal çemberden daha güzel geçirebildikleri için bazı sporculara tapılmasını sevmiyordum. Maçları çok fazla ciddiye alıyor, hatta gerçek savaş gibi görüyor olmamızı sevmiyordum. Kasselton'daki herkesin bunu konuşmasını hiç sevmiyordum. Rakibin moralini bozmak amacıyla yapılan konuşmalardan ve abartılı kutlamalardan nefret ediyordum. (Babamın dediği gibi, "daha önce orada bulunmuşsun gibi davran.") İzleyicilerin hakemlere bağırmasından ve koçlardan şikâyetçi olmasından hoşlanmıyordum. Ben dahil tüm yarışmacılarda görülen aşırı azimden ve bencillikten de hiç hoşlanmıyordum. Ve böyle bir kasabada, banyoda düşüp ölme ihtimalin daha yüksekken (gerçek buydu!) kesin profesyonel sporcu olacakmışsın gözüyle bakılmasını sevmiyordum.

Ama sevdiğim çok şey de vardı. Kulağa klişe gelse de sportmenliği seviyordum. Maçtan sonra el sıkışmayı, rakibe

kafayla selam vermeyi, takım arkadaşlarımla bir anı paylaşıp aramızda oluşan bağın verdiği sevinci tatmayı seviyordum. Terlemeyi, sonuç kendi istediğim gibi olmasa da çaba harcamayı seviyordum. Etrafımda bir koşuşturmaca olduğu halde tamamen yalnız hissetmeyi seviyordum. Salon zemininde topun çıkardığı sesi, yalnızca kortta bulunabilen kaçışı, oyunun saflığını seviyordum. Rekabeti seviyordum ama bundan kastım "yenmek", "alt etmek" veya "ezmek" değil "kazanmak"tı. Gerçi bunların karıştırıldığını da biliyordum. Molaların aniden verilmesini, topun nasıl zıplayacağını tahmin edememeyi seviyordum. Ve dürüstlüğü seviyordum. Küçükler Ligi koçunuz babanız olsa ve sizin top atıcı ya da oyun kurucu olmanızı istese de yeteneğiniz yoksa bunun önünde sonunda ortaya çıkacağı gerçeğini de seviyordum.

Bunları anlatmaktaki amacım ne miydi?

Alışmam zaman almıştı çünkü. İlk başta gergindim. Normalde olduğundan daha fazla atışı kaçırdım. Yeni potansiyel takım arkadaşlarım ilk başta beni dışlamışlardı çünkü yeni çocuktum, yabancıydım ve Troy ile Buck gibi çocuklarla şimdiden düşman olmuştum. Ama hazırlık maçı yapmaya başladığımızda, kortta aşağı yukarı koşarak gerginliğimizi attığımızda, dünyanın geri kalanının yok olduğu o sihirli "bölge"ye –dünyada en çok sevdiğim yere– adım attığımda insanların nefesinin kesilmesine neden olan paslar ve basketler atmaya başladım.

Genç İngiliz Koç Stashower bir süreliğine hiçbir şey demedi ama bir saatlik antrenmandan sonra onun birinci salo-

na gidip Koç Grady'yle konuştuğunu gördüm. Koç Grady bir süre boyunca eşikte durup kollarını göğsünde kavuşturarak izledi. Oyunumun kalitesini geliştirdim. Arka arkaya iki tane üç puanlık atış yaptıktan sonra sertçe çembere doğru koşup takım arkadaşlarımdan birine pas attım ve kolayca turnike yapmasını sağladım. Birkaç ribaund aldım. Savunmadaki adamı atlattım. Oyuna odaklandığımda bir an için büyükler takımının koçunun beni izlediğini bile unuttum.

Ama biliyordum.

Oyunun dürüstlüğünden kastım buydu işte. Kortta koşabilirdiniz ama saklanamazdınız. Aynı şekilde, birini engellemeye çalışabilirdiniz ama karşınızdaki iyiyse önünde sonunda sizden kurtulurdu. Koç Grady oyunun sade, basit ve beklenildiği gibi olmasını istiyordu. Eski oyuncuları şimdiden hazırdı bile. Ama genel olarak spor asla sade, basit ve beklenildiği gibi olamazdı. Öyle olsaydı maçları izlemek, hatta oynamak zorunda kalmazdık, değil mi?

"Tamamdır," diye bağırdı Koç Stashower. "Bugünlük yeter. Gidip duşunuzu alın. Yarınki denemeler akşam beşte. Görüşmek üzere."

Dağılmaya başlarken bir sürü çocuk yanıma gelip beni tebrik etti. Bana oynamayı nerede öğrendiğimi, nereli olduğumu, ders alıp almadığımı sordular. Oyun sonrası el sıkışmayı sevdiğimi söylemiştim. Gerçekten seviyordum. Rakibe ya da takım arkadaşına saygı göstermeyi seviyordum. Ama çok yükseğe sıçrayabildiğin ya da ortalamanın üstünde koordinasyonun olduğu için insanların birden seninle arka-

daş olmak istemesini hiç sevmiyordum.

Ama, hey, bu ilgiden hoşlanmadığım anlamına gelmezdi.

Bazı insanlar bunu ikiyüzlülük olarak kabul edebilirdi. Muhtemelen de doğruydu.

Genç yıldızların denemesi büyüklerden önce bitmişti. Bu sayede Troy ve Buck'la karşılaşmadan duş alıp giyinebildim. Dinlenirken Troy'un başta yaptığı konuşmayı düşündüm. Belki de söyledikleri korkunç olsa da doğruydu. Rachel'la yine çıkıyor olabilirlerdi. Daha önce çıkıyorlardı, değil mi? Belki tekrar başlamışlardı. Belki de Rachel'ın ölümle burun buruna gelmiş olması onları bir araya getirmişti.

Keşke bu düşünce midemi bu kadar bulandırmasaydı.

Kurulanıp bir süreliğine soluklanırken telefonumu kontrol ettim ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Rachel'dan kısa bir mesaj gelmişti: **Selam.**

Sırıttım. Rachel da Mickey Bolitar'ın Harika Giriş Cümleleri Okulu'na gitmiş olmalıydı. Mesajın geldiği saate baktım. Bir saat öncesiydi. Hemen muhteşem bir cevap attım: **Selam, hâlâ orada mısın?**

Cevap gelmedi. Telefonu bırakıp giyinirken titremesini bekleyerek ekranını izledim. Titrediğinde spor ayakkabılarımı giyiyordum.

Rachel: **Evet. Neredesin?**

Ben: **Bugün seçmeler vardı.**

Rachel: **Nasıl geçti?**

Ben: **İyiydi. Çok da önemli değil. Sen nasılsın?**

Rachel: **Daha iyiyim. Kurşun kafamı sıyırıp geçmiş**

ama hasar bırakmamış. Yarın öğleden sonra taburcu oluyorum.

Bu çok çocukça olsa da ona Troy'la görüşüp görüşmediğini sormak istedim ama A) Bu beni ilgilendirmezdi ve B) Bundan daha saçma bir şey olabilir miydi? Ayrıca Troy'un konuşması da hâlâ aklımdaydı:

Kalbimi çalan bu kız şu anda bir hastane yatağında hayata tutunmaya çalışıyor.

Yarın taburcu olacak kızdan mı bahsediyorsun? Yalancı!

Rachel: **Yarın okuldan sonra bizim eve uğrayabilir misin?**

Tamam, itiraf etmeliydim ki göğsümde yanma, yüzümdeyse gülümseme oluşmuştu. Okul üçte bitiyordu. Seçmelerse beşteydi.

Ben: **Olur.**

Rachel: **Babam 4'te evde olacak. Seni görmesini istemiyorum, o yüzden çabuk olmalıyız.**

Bundan ne çıkaracağımı bilemedim.

Ben: **Bir sorun mu var?**

Rachel: **Şimdi gitmem lazım. Sana mesaj attığımı kimseye söyleme. Hiç kimseye. Yarın görüşürüz.**

Telefona bir-iki dakika daha baktıktan sonra giyinmeyi bitirdim. Dışarı çıktığımda Koç Stashower beni bekliyordu.

"Bir dakikan var mı Mickey?"

"Tabii, Koç."

Üstünde okulun maskotu Kasselton Devesi'nin resmi olan bir polo tişört giymiş Koç Stashower'm gür, kıvırcık

saçları vardı. Beden eğitimi öğretmenlerinin odasına gidip kapıyı kapattık.

"Çok iyi bir oyuncusun, Mickey," dedi koç, hayranlıkla şaşkınlık karışımı bir ifadeyle.

Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Teşekkür ederim," demekle yetindim.

"Yani, bu daha ilk gün." Boğazını temizleyip sesine daha da ciddiyet kattı. "Denemeler bir hafta sürecek. Şans eseri olmuş olabilir."

Hiçbir şey demedim. Ne olduğunu biliyordum. O da biliyordu. Bunu ukalalık ya da kendini beğenmişlik olsun diye söylemiyordum. Bildiğim için söylüyordum. Göz kamaştırıcı kızların, güzel olduklarını hiç bilmiyormuş gibi davranmalarından nefret ederdim. Bu yalancılıktı çünkü. Böyle gereksiz alçakgönüllülük rahatsız edici bir şey ya da kibirlilik olarak görülebilirdi. Bu nedenle hiçbir şey söylemedim –söylemeye de gerek yoktu çünkü söylenmesi gereken her şey kortta söylenmişti– ama Koç Stashower hiçbir şeyin şans eseri olmadığını biliyordu.

"Koç Grady büyükler takımıyla bir saat daha çalışacak ama senin onu beklemeni istemedi. Bazı şeyler hakkında düşünmesi de gerekiyor." Koç Stashower nasıl devam edeceğine emin olamadığı için durdu. "Her neyse, yarın öğle arasında ofisine gelmeni istedi. Gelebilir misin?"

Gülümsememek için kendimi çok zor tuttum. "Gelebilirim, Koç."

"Pekâlâ o halde. Eve gidip biraz dinlen."

Bölüm 20

Ama ben dinlenmek istemiyordum. Hâlâ bulutların üzerindeydim.

Yapmak istediğim şey basketbol oynamaktı. Bu bilinen bir şey olabilirdi ama insan oynadıkça gelişiyordu. Ayrıca basketbol oynamaya bayılıyordum.

Saate baktım. Newark'taki antrenman maçları hâlâ oynanıyor olabilirdi. Bir sonraki otobüse binip yarım saatte orada olabilirdim.

Newark'taki Weequahic Lisesi'nde okuyan ve oradaki kortlarda yaşayan Tyrell Waters'a mesaj attım: **Maçlar hâlâ oynanıyor mu?**

Muhtemelen cevap gelmeyeceğini –Tyrell'ın maçta olabileceğini– düşündüm ama anında cevap aldım.

Tyrell: **Evet. Hadi gel.**

Northfield Meydanı durağından otobüse bindim. Otobüs bitkin düşmüş hizmetliler, dadılar ve evlerde çeşitli işlerde çalışan insanlarla doluydu ve hepsi beyaz bir çocuk olan

bana meraklı gözlerle bakıyorlardı. Yapraklarla kaplı banliyö Kasselton, Newark'ın sert sokaklarından yalnızca on kilometre ötedeydi ama her yönden Newark'tan daha güzeldi.

Antrenman oyunları, çatlak asfalt zeminli ve paslanmış potalı yerlerde oynanıyordu. Buraya bir ay kadar önce gelmeye başlamıştım çünkü en iyi basketbol burada oynanıyordu. Bu konuda önyargılıymış gibi görünebilirdim ancak bu da gereksiz alçakgönüllülüğe girerdi bence. Eğer daha iyi olmak –ve seçmelere kadar oyununuzu gizlemek– istiyorsanız şehrin bu sokakları gidilebilecek en iyi yerlerdi.

Tyrell ona doğru gittiğimi görünce el sallayıp gülümsedi. "Seninle aynı takımda olalım diye bu oyuna girmedim."

"Teşekkür ederim."

Buraya lüks banliyöden yalnız başına gelen tek çocuk bendim. İlk geldiğimde şüpheyle ve hatta küçümsenmeyle karşılanmıştım ancak bu da sporun güzel yanlarından biriydi. Bu kulağa klişe gelebilirdi ama korta çıktığımızda diğer her şey bir kenara bırakılıyordu. Ben dünyanın çeşitli yerlerinde, dillerini bilmediğim ülkelerde basketbol oynamıştım. Hiç önemli değildi. Kortta insanların arasında bağ oluşurdu. Herkes aynı dili konuşur ya da en azından aynı dili anlardı. Diğer saçmalıklar solup giderdi.

"Eee, nasıl gidiyor?" diye sordu Tyrell.

"Bugün seçmelerin ilk günüydü."

"Nasıl geçti?"

"Oldukça iyi."

Tyrell gülümsedi. "Tabii, eminim. Hey, Weequahic'in bu

yıl Kasselton'la maçı var. Bayağı eğlenceli olacak."

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Korttaki biri bir smaçla takımını zafere götürdü. Antrenman oyunlarında her zaman izleyiciler olurdu. Sağ tarafta, tezahüratlar yapıp bağıran ve oyunlar üzerine "şişe bahsine" giren evsizler vardı. Birkaç koç ve ebeveyn de korta yakın durup çite yaslanmış, her hareketi dikkatle kontrol ediyorlardı.

Antrenman basketbolu oldukça basittir: Kazananlar kortta kalır, kaybedenler oturur. Kimse oturmaktan hoşlanmaz, bu yüzden oyunlar oldukça rekabetçi geçer. Tyrell harika bir oyun kurucuydu. Kısacık bir bakışla tüm sahayı görebiliyordu. İki kez üç saniye bölgesinde kalmamı sağladı, sonra hızla liderliğe yükseldik. Ardından bu şekilde devam ettik. Kaç maç yaptığımızı ya da ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bu benim için mükemmel bir kaçıştı sadece. Kısa bir süreliğine olsun babamı, annemi, Rachel'ı ya da olan biteni düşünmüyordum.

Karanlık çökünce birisi projektörleri açtı. Oynamaya devam ettik. Geç kalıyordum ama umurumda değildi. Son yaptığımız maçı kazandıktan sonra –Tyrell sahanın bir ucundan diğerine koşup son basketi atmıştı– telefona baktım. Myron amcam üç kez aramış ve nerede olduğumu soran bir mesaj atmıştı. Onu aramanın daha iyi olacağına karar verdim.

"Neredesin?" diye sordu.

"Newark'ta korttayım."

"Bugünkü denemeler yetmedi, ha?"

Myron'ın çok iyi anladığı tek şey buydu. "Biraz daha oynamak istedim sadece," dedim.

"Eee, bugün nasıldı?"

"İyi."

Amcamın detayları öğrenmek istediği belliydi ama dediğim gibi, oyunun konuşmasına izin vermek her zaman daha iyiydi. Myron muhtemelen bunu da anlıyordu.

"Ben eve geç geleceğim," dedi. "Angelica bu akşam çekim yapacak. Orada olmalıyım. Senin için sorun olur mu?"

Onun evde olmayacağını öğrenince neden bu kadar rahatlıyordum?

"Sorun olmaz, merak etme."

Sonra konuşacağımızı söyleyip telefonu kapattık. Tyrell'la birlikte, bir oyun daha oynamak için yeterli oyuncu toplamayı başardık ama artık geç olmuştu. Herkes veda edip ayrılınca Tyrell'la ikimiz yalnız kaldık. Birkaç atış yapıp gülüştük. Onu HORSE oyununda tek harfle yendim ama Tyrell hemen bir maç daha istedi. Atışlara başladıktan sonra sporun bir büyüsü daha gerçekleşti ve gerçek hayattan konuşmaya başladık.

"Arkadaşım vuruldu," dedim Tyrell'a. "Annesi de öldürüldü."

Durdu. "Ciddi misin?"

"Evet."

Tyrell detayları anlatmamı istedi. Ona Rachel'ı, Ema ile Kaşık'ı, Troy'un denemelerden önce yaptığı konuşmayı ve Plan B gece kulübünde olanları anlattım.

Anlatmayı bitirdiğimde Tyrell kafasını iki yana sallayıp, "Tanrım, hep belaya bulaşmanın bir yolunu buluyorsun."

"Ben belanın beni bulduğunu düşünmeyi tercih ediyorum."

"Ben de okuldaki bütün kızların beni istediğini düşünmeyi tercih ediyorum," dedi Tyrell. "Ama bu, gerçeği değiştirmiyor. Her neyse, babam şu gece kulübündeki olaylara karıştığını söyledi. O da olanlardan ne anlam çıkaracağını bilememiş."

Bu kadarını anlamıştım. Tyrell'ın babası Essex Bölgesi'nde dedektifti.

"Aslında seninle görüşen babam olurdu ama sizin oradaki büyük uyuşturucu şebekesi davası üzerinde çalışıyor."

O anda sanki planlanmışçasma bir ses duyduk. "Oyununuzu geliştirdiğinizi görmek güzel."

Tyrell'ın babası gülümseyerek yanımıza geldi. Ceketini çıkardığı için kemerine takılı rozeti ve tabancası görülebiliyordu. Bay Waters oğluna sarıldı. Tyrell utanmış olsa bile göstermedi. Babasını kucakladığında içimde küçük bir imrenme sızısı hissettim.

Bay Waters bana döndü. "Merhaba, Mickey."

"Merhaba, Bay Waters."

"Nasıl gidiyor?"

Buraya son geldiğimde Bay Waters beni eve götürmüştü. Kel adamın beni takip ettiğini gördüğünde endişelenmişti. Myron'ın evine vardığımızda da bana kartını verip bir sorun olursa aramamı söylemişti.

"İyi gidiyor."

Bay Waters'ın gözleri üstümdeydi. Onun bir bölge dedektifi olduğu aklıma geldi. Muhtemelen Dedektif Dunleavy'yle aynı şubede çalışıyordu. Caldwell'lerin vurulması olayı hakkında sorgulandığımdan haberi olup olmadığını merak ettim.

"İster misiniz sizi bir yemeğe götüreyim? Sonra da Mickey'yi evine bırakabilirim."

"Teklifiniz için teşekkürler," dedi. "Ama otobüse binebilirim."

"Hiç sorun olmaz. Zaten bir dava için Kasselton'a gitmem gerek. Yanımda birinin olması iyi olur."

Geçen de aynı şeyi söylemişti ama asıl sebebi başkaydı. Benim için endişeleniyordu.

"Saat geç oldu ve ben açlıktan ölüyorum," dedi Bay Waters. "Ne diyorsunuz?"

Tyrell bana döndü. "Hadi ama. Yemek yemen gerek, değil mi?"

Bu mantığa karşı gelmek çok zordu. Hobby's Deli adlı restorana gidip bir köşede oturduk ve hepimiz, beysbol eldiveni büyüklüğünde üç katlı sandviç sipariş ettik. Bu hayatımda yediğim en iyi sandviçti. Birden ona kadar bir çizelge olsa ve bu sandviç on puanlık olsa, bundan bir düşük olan sandviç üç puan alırdı.

"Polisler her zaman en iyi restoranları bilirler," diye açıkladı Bay Waters.

Sonra bize günümüzün nasıl geçtiğini, derslerin ve basketbolun nasıl gittiğini sordu. Bizi dinlerken bundan ne kadar zevk aldığını görebiliyordum. Benim de hoşuma gidiyordu ama içimdeki sızı kaybolmamıştı. Daha sonrasında Tyrell'ı, Pomona Bulvarı'ndaki iki daireli evlerine bıraktı. Tyrell arabadan inmeden önce babasının yanağına bir öpücük kondurdu. Yine bir sızı hissettim.

Tyrell sonra yumruğunu benimkine vurup, "O Troy denen çocuğun kıçına tekmeyi bas," dedi.

"Basacağım."

Bay Waters, Tyrell eve girene kadar bekledikten sonra arabayı hareket ettirdi. Sonraki birkaç dakika boyunca ikimiz de bir şey konuşmadık. Sonra Bay Waters sessizliği bozdu. "Meslektaşım Dedektif Dunleavy tarafından sorgulandığını duydum."

Tam da şüphelendiğim gibi... "Evet, efendim."

Ama kadının ismini duymak bana başka bir şeyi hatırlatmıştı; Rachel'ın hastane odasında, yatağın altında saklanmam ve Amir Taylor'ın sesi...

Anne Marie Dunleavy adındaki bir cinayet masası dedektifi seninle görüşmeye gelecek. Benimle tekrar konuşmadan önce onunla konuşmak zorunda hissetme kendini, tamam mı?

Bunu niçin söylemişti?

"Her şey yolunda mı Mickey?"

"Yolunda, evet. Rachel Caldwell arkadaşım da."

"Anlıyorum."

"O vurulmadan önce telefonda onunla konuşmuştum," dedim.

İki eli direksiyonda, gözleri yolda olan Bay Waters kafasını salladı. "Bu korkunç bir şey. Annesine olanlar... Öyle vurulması."

Hiçbir şey demedim.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu.

"Rachel'ın annesini mi?"

"Evet."

"Hayır, hiç tanışmamıştık."

"Rachel nasıl?" diye sordu.

Koltuğumda kıvrandım. Ona otele gizlice girdiğimi söylemek istemiyordum ama yalan söylemek de istemiyordum. "Daha iyi görünüyor."

"Güzel. Ya Henry?"

"Kim?"

"Henry Caldwell. Babası." Bir trafik lambasında durduğumuzda Bay Waters dönüp gözlerime baktı. "O nasıl?"

"Bay Caldwell'i tanımıyorum."

"Öyle mi?" Bay Waters bir kaşını kaldırdı. "Rachel'la çok iyi arkadaş olduğunuz için ebeveynlerinden biriyle tanışmışsındır diye düşünmüştüm."

"Tanışmadım," dedim yumuşak bir sesle. "Rachel'ı da o kadar iyi tanımıyorum."

"Ama vurulmadan önce telefonda konuşmuşsunuz."

Bu konuşma gittikçe normallikten çıkıyordu. "Tarih projesinde partnerdik," dedim.

Bay Waters bekledi. Ben devam etmeyince de konuştu. "Ve ikiniz de Plan B gece kulübündeki olaya karışmıştınız."

"Evet," dedim.

Myron'ın evinin önünde durduk ve Bay Waters motoru kapattı. "Mickey?"

"Efendim?"

"Bana söylemen gereken bir şey olmadığından emin misin?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Öyle mi? İlk olarak, seni siyah bir arabayla takip eden kel bir adam çıktı. Sonra yetişkinlere özel bir gece kulübünde büyük bir olaya karıştın. Şimdi de yaşadığın kasabada birileri vuruldu."

Bay Waters'ı seviyordum. Gerçekten. Ayrıca beni düşündüğünü de biliyordum. Ama ona ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilemiyordum. Geçen hafta çok şey olmuştu ve Yarasa Kadın bunları kimseye anlatmamam konusunda beni uyarmıştı. Ama ona karşı gelecek olsam bile nasıl anlatacaktım ki?

"Mickey?"

"Gerçekten başka bir şey bilmiyorum," dedim.

Bay Waters yüzünü sıvazladı. "Kartım hâlâ duruyor mu sende?"

"Evet."

"Numaramı hızlı arama listene al. İhtiyaç duyacağını hissediyorum."

Bölüm 21

Ödevim yoktu. Bu yüzden internete girip Hans Zeidner ve Lodz Kasabı isimlerini arattım. Lodz gettosundan pek çok korkunç fotoğraf karşıma çıktı. Hepsi siyah-beyazdı. Kâbustan çıkmışa benzediklerini söyleyebilirdim ama en kötü rüyalarım bile bunlarla yarışamazdı. Fotoğrafların çoğunda açlıktan ölmek üzere olan, korkmuş çocuklar vardı. Lizzy Sobek'i, gettodaki hayatının nasıl olduğunu merak ettim.

Lodz Kasabı olabilecek yalnızca bir fotoğraf vardı.

Ve hayatımda gördüğüm en korkunç fotoğraftı. Kasım 1941'de, Lodz'daki Baluty Pazar Yeri'nde çekilmişti. O gün on sekiz Yahudi, kaçmaya çalıştıkları için idam edilmişti. Bu fotoğrafta bir park salıncağından boyunlarından asılı olarak sallanan üç tanesi görülebiliyordu. Arka planda, uyarı olarak idamı izlemeye zorlanan insanlar –hatta çocuklar– vardı. Ve cesetlerin hemen yanında, Waffen-SS üniforması giymiş, sırtı kameraya dönük bir adam duruyordu.

Birden nefes almak zorlaştı.

Bilgisayarı kapattım. Kasap'ın yüzünü gösteren hiçbir

fotoğraf yoktu.

O zaman Yarasa Kadın o fotoğrafı nereden bulmuştu?

Hep dönüp dolaşıp ona geliyorduk. Yarasa Kadın, onu ilk gördüğümde gün beni bu yola sokmuştu. Evinin kapısını açıp uzun, gri saçları ve beyaz geceliğiyle dışarı çıkmış ve kemikli parmağını bana doğru uzatmıştı...

Mickey? Baban ölmedi. O yaşıyor...

Hatta kal.

O anda aklıma başka bir şey geldi. Bugün sabah Ema gözüme farklı gelmişti. Ne olduğunu anlayamamıştım ama şimdi...

Ceptelefonumu kapıp Ema'ya bir mesaj gönderdim. Daha kişisel şeyler yazarsam ve evde olan başka biri mesajı görüp kızarsa diye sadece, **"Orada mısın?"** yazmıştım.

Ema hemen cevap attı: **N'oldu?**

Ben: **Yarasa Kadın'ın evine gidiyorum. Gelmek ister msn?**

Ema: **Gelemem.**

Bu tuhaftı. Genelde Ema istediği saatte dışarı çıkabilirdi.

Her şey yolunda mı? diye sordum mesajla.

Ema: **Evet. Yarın okuldan sonra gidelim.**

Ona Rachel'ın hastaneden çıkacağını neredeyse söyleyecektim ama sonra Rachel'ın, **"Sana mesaj gönderdiğimi kimseye söyleme. Hiç kimseye,"** dediğini hatırladım.

Ema'ya, **"Olmaz,"** diye mesaj attım.

Ona sabah görünüşünde farklı gördüğüm şeyi soracaktım ama daha sonra kendi gözlerimle kontrol etmek istedim.

Yani bu bekleyebilirdi.

Kaşık'ın duyduğu söylentiler hâlâ aklımdan çıkmamış olduğu için de **"Sen iyi misin?"** diye ekledim.

Ema: **İyiyim. Sen?**

Ben: **İyiyim.**

Bir duraksama olduktan sonra Ema, **"Ne harika bir mesajlaşma,"** diye yazdı.

Yüksek sesle güldüm.

Ema: **Yarasa Kadın'a bu gece bensiz mi gideceksin şimdi?**

Kısa bir süreliğine düşündüm. Ama öylece oturamazdım, harekete geçmeliydim: **Evet.**

Bir duraksama oldu, sonra Ema, **"Dikkatli ol. İçimde kötü bir his var,"** diye yazdı.

Bölüm 22

Yarasa Kadın'ın bu kasabaya ilk ne zaman geldiğini hiç kimse bilmiyordu.

Ev kayıtları olduğundan ya da birilerinin bir şeyler bildiğinden emindim ama Kasselton'dakilere sorulduğunda kadının hep o karanlık, döküntü evde yaşadığını söylerlerdi. Myron amcam bile ürkütücü Yarasa Kadın'ı çocukluğundan hatırlıyordu. Onun küçüklüğünde bile çocukların o evin önünden koşarak geçtiklerini anlatmıştı. Hatta babamın on iki ya da on üç yaşlarındayken bir gün bir iddia sonucu Yarasa Kadın'ın evine girdiğini... ve çıktığında bir daha asla eskisi gibi olmadığını söylemişti.

Buna inanmıştım. Ben de o eve girmiş, Yarasa Kadın'la tanışmıştım. Ve ben de bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı düşünüyordum.

Çocukların içine korku salan dedikodularm tamamen düzmece olduğunu biliyorum. Efsanelere göre çocukları kaçırıyordu. Yerlilerin söylediğine göre bazı geceler evinin

önünden yavaşça geçildiğinde çocukların ağlamalarının duyulabileceği söyleniyordu. Bazıları evde kilit altında duran onlarca çocuğu gördüklerini söylemişlerdi. Çocuklara ne olacaktı? Öldürülecek, şiddet görecek ya da yenecekler miydi?

Ya da belki de kurtarılacaklardı.

Yarasa Kadın'ın evine vardığımda etraf zifiri karanlık olmuştu. Rüzgâr uluyordu. Kadının mülküne her girişimde rüzgârın şiddeti artıyormuş gibi oluyordu. Bunun sadece kafamda gerçekleştiğini (ve muhtemelen buradan geçen diğer herkesin de kafasında gerçekleştiğini) biliyordum ama söğüt salınıyordu ve kaldırımda durduğum yerden bile verandanın gıcırdadığını duyabiliyordum.

Üst kattaki yatak odasının lambası dışında tüm lambalar kapalıydı. Bu iyiye işaretti. Buraya son geldiğimde, kimsenin kapıyı açmadığı o akşam, bu odanın lambası da açık değildi.

Yarasa Kadın geri gelmiş olmalıydı.

Eve yaklaşırken gece sessizdi; neredeyse hiçbir ses yoktu. Kapıyı tıklattığımda ses yankılandı. İçimden bir ürperti geçti. Herhangi bir hareket var mı diye duymak için kulak verdim. Hiçbir şey yoktu. Kapıyı tekrar tıklatıp kulağımı dayadım. Sessizlik. Sonra birden sessizlik bozuldu.

Müzik çalmaya başlamıştı.

Geriye doğru sıçradım. Yarasa Kadın'ın oturma odasında duran vinil plak çalar aklıma geldi. Orada bulduğum albümleri –Who'nun *My Generation*'ı, Beach Boys'un *Pet Sounds*'ı

ve Beatles'ın *Abbey Road*'u ve şu anda çalan, Yarasa Kadın'ın sürekli dinlediği, HorsePower'ın *Aspect of Juno*'su– tuhaf bir yaşlı kadının dinlemesi garip geliyordu.

Kapıya tekrar vurdum. "Aç kapıyı!"

Yine cevap yoktu. Sadece, HorsePower'ın baş solisti Gabriel Wire'ın "zamanın hareketsiz durduğunu" söyleyen sesi duyuluyordu.

Zaman hiç de hareketsiz durmuyordu.

Kapıyı yumruklamaya başladım. Cevap gelmedi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kapıya vurmaya devam edemezdim –ihtiyacım olan son şey dikkat çekmekti– ama hiçbir yere de gitmeyecektim.

Camdan içeri bakmaya çalıştım ama içeriden tahta çakılmıştı. Yine de küçük bir çatlaktan plak çaların olduğu oturma odasını görebildim. İçerisi karanlıktı. Gözlerimi odadan ayırmadım.

Sonra içeriden bir gölge geçti.

"Merhaba! Kapıyı aç!"

Kapıya dönüp birkaç kez daha tıklattım. Neredeyse kapıyı kıracaktım ama sonra aklıma garaj geldi. İçeri son girdiğimde –kel kafalı adam beni Yarasa Kadın'la yüz yüze konuşmam için getirdiğinde– adam arabasını garaja park etmiş ve beni bir yer altı tünelinden içeri sokmuştu.

Belki de oradan girebilirdim. Yarasa Kadın'ın evi ormanın hemen kıyısındaydı. Evin arkasındaki ağaçları kastetmiyordum. Ev tamamen ağaçlara dayalıydı; sanki bina

ormanın bir parçasıymış gibiydi. Hızla arka kapıyı açmayı denedim ama yeni kilit yerindeydi.

Cebimdeki küçük feneri çıkardım. Arka taraf daha da ürkütücüydü. Garaja varana kadar sık ağaçların arasından geçtim. İçeride, tünele açılan bir döşeme kapağı olduğunu biliyordum. Ama garaj kapısı kilitliydi. Şimdi ne olacaktı?

Bunu tam olarak neden yaptığımı bilmesem de garajın arkasındaki gür bitkilerle dolu bahçeye girdim. Ne olduğunu bilmediğim bir şey beni oraya çekmişti. Yarasa Kadın'ın yılın bu zamanında bitkilerini nasıl bu kadar canlı tutabildiğini merak ettim ama şu anda bu endişelerimin en küçüğüydü. Bahçenin ortasında bir yol vardı. Bu yolun sonunda ne olduğunu biliyordum.

Fenerimi kaldırdım. Işık, arka taraftaki mezar taşını buldu. Artık tanıdık olan kelimeleri okudum:

Biz yaşlandıkça,
Serpilen meşe daha çok SIĞINAK sağladıkça,
Yüreğin büyümesi için çalışmamıza izin ver.
Burada E.S. yatıyor.
Çocuklar İçin Kaybedilmiş Bir Çocukluk
A30432

E.S. harflerinin Elizabeth "Lizzy" Sobek isminin kısaltması olduğunu düşünmüştüm ama şimdi fark ediyordum ki Lizzy'nin ağabeyi Emmanuel ya da annesi Esther de olabilirdi. Gerçi ikisi de yarım yüzyıldan uzun süre önce

Polonya'da hayatlarını kaybetmişlerdi, yani burada "yatıyor" olmaları nasıl mümkün olabilirdi?

Ama asıl mesele bu değildi.

Hayır Bayan Friedman. Lizzy Sobek, Lodz Kasabı tarafından öldürülmedi. Savaştan sağ kurtuldu ve hayatının bir döneminde hippi olmuştu. Şimdiyse ürkütücü, eski evde yaşayan ürkütücü, yaşlı Yarasa Kadın olarak tanınıyordu.

Bayan Friedman, ailesini Auschwitz'de kaybetmiş efsanevi direniş savaşçısı Lizzy "Kelebek" Sobek'in, Kasselton Lisesi'nden biraz uzakta yaşadığını bilse ne yapardı acaba?

Mezar taşına doğru gittim. Arka planda HorsePower'ın bir şarkısı bitip yenisi başladı. Taşın arka tarafında ne olduğunu biliyordum; kanatlarında hayvan gözleri olan Abeona kelebeği. Daha önce geldiğimde kelebeği görmüştüm ama buraya bir şey tarafından çekildiğim için yine de bakmaya gittim.

Ayak seslerim karanlıkta yankılandı. Fenerimi kaldırıp taşa doğrulttum ve keskin bir nefes aldım. Kelebek oradaydı ama birisi üstüne sprey boyayla kocaman bir çarpı işareti çizmişti.

Eve doğru hızla döndüğümde alaycı bir kahkaha duydum.

Ses içimi ürpertmişti.

Eve dön Mickey, dedim kendi kendime.

Burada tehlike vardı. Hissedilebiliyordu. Tehlike neredeyse uzanıp tutulabilecek bir şey olduğu için bu belliydi. Gitmem gerektiğini biliyordum. Kendimi toplayıp düşünmem gerekiyordu. Ama gitmemin imkânı yoktu. Sebebi cesur veya gözü pek olmam ya da korku filmlerinde seri katil-

lerin evine giren gençler gibi aptal olmak istemem değildi.

Sadece, kafamı meşgul eden şeyin tekrar kaçmasını istemiyordum. Eğer kaçarsa bununla yaşayabilirdim tabii ama cevapları duymaya ihtiyacım vardı ve bunları verebilecek kişinin tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Arka kapıya koşup tıklattım. Ama yaptığım aptallıktı. Daha önce bu kapıyı hiç açan olmamıştı. Şimdi ne farklı olacaktı ki?

Ellerimi gözlerime siper edip arka camdan mutfağa baktım. İçerisi karanlıktı. Ama sonra uzaktan bir gölge geçtiğini gördüm. Birisi mutfağın önünden geçip üst kata yönelmişti.

Neden?

Yarasa Kadın'ın bu gölge kadar hızlı hareket ettiğini gözümde canlandırmaya çalıştım ama yapamadım.

Evde başka biri vardı. Mezar taşına başka biri çarpı işareti çizmişti. Müziği açan ve bana alayla gülen kişi bir başkasıydı.

Ön tarafa koşup Yarasa Kadın'ın, ışığı yanan odasına baktım. Kafamı eğip bir şeyler –bir gölge, siluet ya da başka bir şey– görmeye çalıştım ama o anda birisi ışığı kapattı.

Ev karanlığa bürünmüştü.

Ah, hayır.

Ne yapacağımı biliyordum. Kapıyı tekmelemeyi düşündüm ama sonra ne olacaktı? Muhtemelen önemli bir şey yoktu. Belki de bir misafir vardı. Ya da belki Yarasa Kadın

uyumak için lambayı kapatmıştı. Ama yine de kalbim göğüs kafesime değerek çarpıyordu. Bir şeyler yapmalıydım.

Tam ne yapacağımı düşünürken odanın ışığı tekrar yandı. Daha iyi görebilmek için çimenlikte geriledim ve ellerimi ağzıma siper edip, "Merhaba," diye seslendim. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Kimliği gizliydi, bu yüzden "Bayan Sobek" diyemezdim. "Yarasa Kadın" demenin de doğru olacağını sanmıyordum.

"Merhaba! Beni duyabiliyor musunuz?"

Pencerede bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Bir el, tül perdeyi kenara çekti ve camda bir yüz belirdi.

Bu sefer yüksek sesle bir çığlık attım.

Üst kattaki o pencerede beliren kişi Lodz Kasabı'ydı.

Bölüm 23

Nefes alamıyordum.

Bu sefer şüpheye hiç yer yoktu: Bu adam o eski fotoğraftaki adamdı... ve bir yaş bile yaşlanmamıştı.

Beynim birkaç saniyeliğine kendisini kapattı. Bunun nasıl mümkün olabileceğini merak etmiyordum. Hayal görüp görmediğimi de. Adamın peşinden gitmeyi, ona seslenmeyi ya da başka bir şey yapmayı düşünmedim. Sadece orada öylece donakalmış halde durdum ve etraflarında sarı halkalar olan yeşil gözlere, babamın öldüğü gün gördüğüm o gözlere baktım.

Adam camdan çekildiğinde beynim kendine geldi. Cama bakarken, sadece küçük bir an için zihnimin bana oyun oynuyor olabilme ihtimalini düşündüm.

Ama böyle bir ihtimal yoktu.

Kapıya koştum ve bu sefer tereddüt etmedim. Omzumu eğip kapıya çarptım. Kapı sadece sarsıldı ve ahşap kıymık kıymık oldu. Ahşabı zorlayarak kendimi içeri çektim ve ant-

rede durdum. Oturma odası sol tarafımda kalıyordu. Plak çalar hâlâ çalışıyordu. Şöminenin tepesindeki, kelebek resimli tişört giymiş hippilerin fotoğrafı hâlâ duruyordu.

Yukarıdan bir ses duydum.

Adam hâlâ üst kattaydı.

Pekâlâ, şimdi ne olacaktı?

Burada bekleyebilirdim, değil mi? Adam önünde sonunda alt kata inmek zorunda kalacaktı. Burada bekleyip ondan cevap isteyebilirdim.

Ama bu gerçekten işe yarar mıydı?

Bunu bilmiyordum ama o anda aklıma bir şey gelmişti. Yardıma ihtiyacım vardı ve anında aklıma gelen kişi Myron amcamdı.

Bu beni şaşırtmıştı ama... başka kimim vardı ki? Ema ve Kaşık yardımıma gelemezlerdi. Bay Waters'ı arasam... eh, bu eve izinsiz girmiştim, değil mi? Tutuklanabilirdim.

Üst kattan bir ses daha geldi.

Telefonumu alıp Myron'ın numarasını çevirdim. İki çalıştan sonra amcam cevap verdi. "Mickey?"

Fısıltıyla konuştum. "Yarasa Kadın'ın evindeyim."

"Ne? Neden?"

"Açıklayamam. Lütfen buraya gel. Yardıma ihtiyacım var."

Daha fazla soru sormasını bekliyordum. Ama sormadı. Bunun yerine, "On beş dakikaya oradayım."

Telefonu kapattım.

Şimdi ne olacaktı?

Bekleyecektim. Merdivenin yanında durup bekleyecektim. Ya Myron buraya zamanında gelirdi ve yukarı birlikte

çıkardık ya da Kasap aşağı inerdi.

Ama ya Yarasa Kadın yukarıdaysa? Ya Kasap ona saldırır veya daha kötüsünü yaparsa?

Ya şu anda onu boğazlıyor ya da başka bir şey yapıyorsa? Burada durup bunun olmasına izin mi verecektim?

Eski merdivene baktım. Benim ağırlığımı bile taşıyamayacakmış gibi görünüyordu. Hâlâ ne yapacağımı düşünürken duyduğum bir sesle kararımı verdim.

Üst kattan bir pencerenin açılma sesi gelmişti.

Kasap kaçmaya mı çalışıyordu?

Yok, hayır, bu olamazdı. Onu köşeye sıkıştırmışken kaçmasına izin veremezdim.

Koşarak üst kata çıktım. Beynimin bir yanı yavaşlamamı, dikkatli olmamı, rakibimi hafife almamamı söylüyordu. Gençtim, evet, ama dünyanın her yerinde dövüşme yöntemleri öğrenmiştim.

Peki eğitimlerim ne yapmamı söylüyordu?

Bu önemli değildi. Çünkü üst katın koridoruna vardığımda gördüklerim karşısında ayaklarım yere çakılmış gibi oldu.

Bu da neydi?...

Ne beklediğimi bilmiyordum. Sanırım üst katın da alt kat gibi karanlık ve köhne olacağını, duvarlarında eski duvar kâğıtları ve antika şamdanlar göreceğimi düşünmüştüm. Ama gördüklerim bunlar değildi.

Fotoğraflar vardı. Yüzlerce. Hayır. Binlerce. Binlerce, binlerce fotoğraf vardı.

Koridor tamamen çocuklar ve yeniyetmelerin fotoğraflarıyla doluydu. Sadece duvarlara yukarıdan aşağı değil, mümkün olan her yere, hatta tavana bile fotoğraflar yapıştırılmıştı.

Elimi uzatıp fotoğraflara dokundum. Fotoğraf üstüne fotoğraf yapıştırılmıştı. Kat kat fotoğrafların ne kadar derine gittiği anlaşılmıyordu. Her boydan, bazıları renkli, bazıları siyah-beyaz, bazıları soluk, bazıları canlı fotoğraflar vardı. Bazılarındaki çocuklar gülerken bazıları ciddiydi. Her ırktan, mezhepten, ulustan ve hatta dönemden çocuklardı bunlar.

Yatak odalarının ikisinin de kapısı açıktı ve belki de koridordaki esintinin sebebi buydu. Portrelerin birkaçı yerinden sökülüp ayaklarımın dibine düştü. Biri, sekiz ya da dokuz yaşlarında, kıvırcık saçları ve hüzünlü bakan bir oğlan çocuğuydu. Çocuk bir yerden tanıdık geliyordu...

Yüzündeki bir şey...

Bunun yanına bir başka fotoğraf da yavaşça düştü. Sonra başka bir tane daha. Kafamı eğip baktığımda gördüğüm fotoğraf neredeyse çığlık atmama neden olacaktı.

Bu, arkadaşlarımla birlikte Plan B Go-Go Lounge'dan kurtardığımız, eski kız arkadaşım Ashley'nin okul fotoğrafıydı.

Güzel yüzüne bakarken bir anlığına kaybolur gibi oldum. Kafam karışıktı.

O anda koridorun sonundan gelen sesle uyuşukluk halinden kurtuldum. Şimdi fotoğrafları falan düşünecek vakit yoktu çünkü fotoğraflardan oluşan bu koridorun sonunda Yarasa Kadın'ın odasının kapısı bulunuyordu.

Adam –Kasap, acil tıp teknisyeni ya da her kimse– o odadaydı.

Kapıya yöneldim. Fotoğraflar hâlâ duvarlardan ve tavandan yere yağıyordu sanki. Birkaç tanesi yüzüme düştü. Ellerimi kafama siper edip kapıya giderken içeri nasıl gireceğimi düşündüm ama sonra kapıyı hızlıca açıverdim.

Oda boştu.

Artık rüzgâr esmiyordu çünkü biri camı kapatmıştı. Ve o kişi ya hâlâ bu odadaydı ya da camdan dışarı kaçmıştı.

Kapıyı arkamdan kapatıp pencereye koştum. Adam aşağı atlasa bile henüz çok uzağa gitmiş olamazdı. Hâlâ bahçede olmalıydı. Aşağı baktım.

Hiçbir şey yoktu.

İçimi buz gibi bir dehşet doldurdu. Hiçbir şey yoktu. Bu demek oluyordu ki adam hâlâ burada, bu odadaydı. Yavaşça arkamı döndüm.

Odanın duvar kâğıdı ya sarıydı ya da rengi solmuştu; hangisi olduğu tam anlaşılmıyordu. Komodinin üstünde iki fotoğraf duruyordu. Biri, daha önce gördüğüm sepya renkli eski bir fotoğraftı; Sobek ailesinin, İkinci Dünya Savaşı başlamadan önce çekilmiş bir fotoğrafı. Samuel, Esther, Emmanuel ve küçük Lizzy. Diğer fotoğrafınsa rengi solmuştu. Bu fotoğrafta ellilerinde ya da altmışlarında görünen Yarasa Kadın, az önce koridorda fotoğrafını gördüğüm kıvırcık saçları, hüzünlü gözlerle bakan çocukla birlikte bir ağacın yanında dikiliyordu.

Etraftaki sesleri duyabilmek için tamamen hareketsiz ve gergindim.

Kasap saklanıyor muydu?

Adamın, hemen yanında durduğum yatağın altında olup olmadığını düşündüm. Kafamı eğip, ayaklarıma bakarak burasının saklanmak için çok aşikâr bir yer olacağını düşünürken iki el uzanıp ayak bileklerimi kavradı ve hızla çekti.

Dengemi kaybederken bir çığlık kopardım. Dirseğim komodine çarpıp lambanın devrilmesine neden olunca, ben ahşap zemine sertçe düşerken oda tamamen karanlığa gömüldü.

Eller beni hâlâ yatağın altına doğru çekmeye çalışıyordu.

Büyük bir panikle tekmeler savurmaya başladım. Ayaklarımı kurtarmayı ya da bir yerine denk getirmeyi umuyordum. Ama beni tutmaya devam etti. Hiçbir şey göremiyordum. Sadece yavaşça çekildiğimi hissediyordum.

Bedenimin üçte biri yatağın altındaydı artık.

Adam ne yapmaya çalışıyordu ki?

Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Serbest kalmak istiyordum. Bağırarak tekmeler savurmaya ve kıvranmaya devam ettim ve sonunda önce bir ayağımı, sonra da diğerini kurtardım. Hızla odanın diğer ucuna gidip dizlerimi göğsüme çektim ve beklemeye başladım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Gözlerim daha karanlığa alışmaya başlamamıştı. Ellerimi savunmacı bir şekilde kaldırdım. Hasmım hâlâ odadaydı ama nerede olduğunu bilmiyordum. Hazırlıklı olmalıydım. Yine hareketsiz durup dinlemeye çalıştım ama soluklarım çok yüksekti.

Sonra odanın kapısı hızla açılıp kapandı. Kalkıp kapıya doğru koştum ve tokmağı çevirmeye çalıştım ama...

Dönmedi.

Tokmağı daha sert çevirmeye çalıştım ama olmuyordu. Kapının diğer tarafından bir hışırtı sesi geldi. Burnumu çektiğimde gelen koku gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu. Gerileyip tekrar omzumdan yardım aldım. Hiçbir şey olmadı. Geriye doğru bir adım atıp kapıya tekrar çarptım.

Ve kapı açılınca sendeleyerek fotoğraflarla dolu koridorun ortasına düştüm.

Fotoğraflar yanıyordu.

Yangın kükredi ve alevler duvarlara, tavana doğru hızla yayılmaya başladı. Fotoğraf kâğıtları gaz yağı görevi görüyordu sanki. Portreler buruştu, duvardan ayrılıp kararmaya başladı ve koridor dumanla doldu. Alevler hızla etrafımı sarıp yatak odasına geri dönüş yolunu kapattı. Dirseğimle ağzımı kapatıp buradan kurtulmanın bir yolunu aradım.

Alevlerden oluşan bir duvarla çevrilmiştim.

Dördüncü sınıftayken dinlediğim bir yangın güvenliği konuşmasından bir ipucunu hatırladım: Yere yat ve sürün. Sürünmeye başladım ama pek işe yarayacağını sanmıyordum. Alevler her yerdeydi ve sıcaklık dayanılmazdı. Duman boğucuydu. Yatak odasına giden yol gibi, merdivene giden yol da alevlerle sarılmıştı.

Alevler iyice yakınlaşırken sağ tarafımda bir açıklık fark ettim.

Bir kapıydı bu.

Boş yatak odası olduğunu tahmin ettiğim odaya doğru yuvarlandım. Fazla göremiyordum –hâlâ yerdeydim ve du-

man çok yoğundu– ama evin geri kalanının aksine bu odanın parlak kırmızı, sarı ve maviyle boyanmış olduğunu fark ettim. Duman yüzünden gözlerim yaşarmaya başlamıştı. Nefesimi tutmaya çalışarak biraz da süründüm. Elim... yumuşak bir şeye çarptı. Lastik gibi bir şeydi bu. Bir cıyaklama sesi yükselince kafamı eğdim.

Bu plastik bir ördekti. Zemin oyuncaklarla doluydu.

Şaşkınlığa kafa yoracak vaktim bile yoktu. Yangın beni takip ediyormuşçasına, kükreyerek odaya girdi. Sırtüstü yuvarlandım ve alevler açgözlülükle ayaklarımı yalarken kaçmaya çalıştım. Sırtım bir duvara çarptı.

Köşeye sıkışmıştım.

Alevler saniyeler içinde beni yutacaktı. O anda, ölüm kapımın eşiğindeyken ne düşündüğümü dile getirebilseydim keşke. Hayatım gözlerimin önünden geçmedi. Rehabilitasyondaki annem, kaza geçiren babam ya da başka bir şey hiç aklıma gelmedi. Saf korku, tek düşünce hariç her şeyi iptal etmişti.

Buradan bir çıkış yolu bulmalıydım.

Yaşarmış gözlerimi açmayı başardım. Alevler yaklaşıyordu. Kafamı kaldırdığımda yoğunlaşan dumana rağmen bir cam gördüm.

Hiçbir bilgisayarın, bazı hesaplamaları hızlı yapma konusunda insan beynini yenemeyeceğini bir yerde okumuştum. Yani bir sonraki eylemim yalnızca saniyenin onda biri, hatta belki de daha az süre içinde gerçekleşti. Beynim Yarasa Kadın'ın evinin ön tarafının –caddenin– görüntüsünü gözümün

önüne getirdi ve ikinci katın pencerelerinin yerlerini teşhis etti. Nerede, ne kadar yüksekte olduğumun farkındaydım ve bu camdan atlarsam ön kapının üstündeki veranda çatısına inerdim.

Alevler tam dibime geldiği anda pencereye koştum.

Ama açılmadı.

Üstünde kilit olmadığını görebiliyordum. Sadece sıkışmış olmalıydı.

Düşünmeye ya da başka bir şey denemeye vakit yoktu. Sırtımı cama dayayıp bastırdım. Camın parçalandığını hissettim ve sonra dışarı düştüm. Oksijen yangını beslerken ben çatıya yapışmış halde kaldım. Alevler tepemden dışarı fışkırıyordu.

Çatı eğimi yüzünden aşağı doğru kaymaya başlayınca ellerimi kaydırarak çatının kenarını buldum ve kendimi yerçekimine bıraktım. Düşmeye başlarken ayaklarım yere değsin diye bedenimi döndürdüm. Ön bahçeye sertçe düşüp yuvarlandıktan sonra kalkıp eve baktım.

Alevler evi yutmuştu.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sola döndüğümde hiçbir şey görmedim ama sağa döndüğümde kafasını kaldırmış alevlere bakan Kasap'ı gördüm.

Bir an için hareket edemeden ona öylece baktım. Fiziksel açıdan iyiydim. Bir yerlerimde çizik ya da hafif yanık olabilirdi ama iyi olacağımı biliyordum. Belki de nefes almaya çalışıyordum. Ya da şaşkınlıktan donakalmıştım. Babamı kaza

yerinden götüren ve az önce beni öldürmeye çalışan adamdan on beş metre kadar ötemdeydi ama ben öylece duruyordum.

Sirenler tekrar duyulunca Kasap dönüp kaçtı.

Bu sersemlikten kurtulmamı sağladı. Yine, "Yok, hayır, olamaz," diye düşündüm. Benden kaçmasına imkân yoktu. Kasap hızlı olabilirdi ama ben daha hızlıydım ve içimde büyük bir şevk vardı. Bunun yanına kalmasına izin veremezdim.

Kasap'ın ormana doğru kaçacağını düşündüm ama komşunun arka bahçesine kaçtı. Hiç tereddüt etmedim. Artık tereddüde yer yoktu. Tüm gücümle ona doğru koştum. Bir bahçeden diğerine sonra da bir başkasına geçtik.

Aradaki mesafeyi kapatıyordum.

Arkamda sesler vardı. Birisi, "Dur!" diye bağırdı. Kasap dururdu ben de dururdum. Ama o bir çitin üstünden atladı. Ben de atladım.

Adam sonunda ormana doğru yöneldiğinde aramızda yalnızca üç metre kalmıştı. Ona fırsat vermeyecektim. Yaklaşmıştım. Onu yakalayıp yere devirecek ve...

Sertçe yere düştüm.

Birisi beni yakalayıp düşürmüş, üstüme oturmuştu.

"Dur! Polis!"

Kafamı kaldırdığımda Amir Taylor'la karşılaştım!

"Kıpırdama!" diye bağırdı.

"Bırak beni! Adamın peşinden gitmeniz gerek!"

Ama Amir Taylor beni dinlemiyordu. "Kıpırdama dedim. Yere yat ve ellerini başının üstüne koy."

"Adam kaçıyor!"

"Hemen!"

Taylor beni yüzüstü döndürmeye çalıştı. Beni döndürmesine izin verdim ama sonra onu üstümden attım ve ayağa fırladım.

"Gitmesine izin veremeyiz!" diye bağırdım ormana doğru dönerek.

Ama başka bir polis memuru daha gelmişti. Sonra biri daha geldi. Bir tanesi bacaklarımı tutarken diğeri vurup yere düşmeme neden oldu. Yüzü öfkeyle kızarmış Taylor tepemde dikiliyordu. Bana tekme atacakmış gibi ayağını kaldırdı ama o anda başka bir sesin, "Bırak onu, Ed!" diye bağırdığını duydum.

Myron amcam gelmişti.

Taylor sese döndü. Kalkmaya, Kasap'ın peşinden koşmaya çalıştım çünkü açıklamaya vakit yoktu. Zaten koşarsam onların da peşimden geleceğini, olanları onlara sonra anlatabileceğimi düşündüm. Silkinerek amirden kurtulmayı başardım ama ormana baktığımda ne birini görebildim ne de bir ses duyabildim. Adamı ararken tereddüde düşünce polislere beni tekrar yakalamaları için fırsat verdim.

Artık mücadele etmenin anlamı yoktu.

Gece sessizliğe büründü. Yarasa Kadın'ın evi cayır cayır yanıyordu. Ve Kasap gitmişti.

Bölüm 24

Sarışın adamı herkese anlatmaya çalıştım ama dinletemedim. Yüzü hâlâ kıpkırmızı olan Amir Taylor kelepçelerini çıkardı.

"Tutuklusun," dedi bana. "Arkanı dönüp ellerini arkana getir."

Koluma uzandı ama Myron amcam aramıza girdi. "Suçu ne?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Kundakçılığa ne dersin?"

"Yangını başlattığını gördün mü?"

"Hayır," dedi Taylor. "Ama kaçıyordu."

"Yandığı için kaçıyor olamaz mı?" dedi Myron sertçe. "Ne yapmasını isterdin? Yangını söndürmesini mi?"

Taylor ellerini yumruk haline getirdi. "Eh, Bolitar, diğer olanlara ne demeli? Tutuklanmaya direnme, bir polis memuruna saldırma..."

"Karanlıkta onun tepesine atlayan sendin," dedi Myron. "Tek yaptığı seni üstünden itmekti. Sana vurmadı. Bir genç

seni alt ettiği için utandıysan..."

Amir Taylor'ın yüzü daha da kızardı. Ah, işler kötüye gidiyordu.

"Onu götürüyorum, Bolitar. Yolumdan çekil."

"Nereye?"

"Suç kayıt işlemi için önce emniyete sonra da kefalet duruşması için Newark'a götüreceğim."

"Kefalet mi? Bu biraz aşırıya kaçmıyor mu?"

"Kaçma riski var."

"O daha çocuk, Tanrı aşkına!" Myron elini omzuma koydu. "Tek kelime etme, Mickey. Duyuyor musun? Tek kelime etme." Taylor'a döndü. "Aracınızı takip edeceğim. Vekili olarak onu sorgulamanızı yasaklıyorum."

Taylor kelepçeyi çıkardı. "Eller arkaya."

"Cidden mi Ed?" dedi Myron.

"Prosedür," diye cevap verdi Taylor. "Tabii yeğeninin ayrıcalıklı muamele görmesini istiyorsan o başka."

"Sorun değil," dedim ellerimi arkama götürerek. Amir Taylor kelepçeyi taktı. Adamlarından biri beni devriye arabasına bindirip yanıma oturdu. Amir Taylor da ön koltuğa oturdu.

Dönüp yanan eve bakarken Ashley'nin ve kıvırcık saçlarıyla hüzünlü gözleri olan çocuğun fotoğrafları aklıma geldi. Evde gördüğüm, duyduğum şeyleri ve ne anlama geldiklerini düşündüm. Bu ev Abeona Sığınağı'nın merkeziydi. Ama artık ev gitmişti. Yanmıştı...

Evi ateşe veren kimdi? Lodz Kasabı mı? Doksan yaşında olması gereken ama hâlâ otuzlarındaymış gibi görünen

adam mı? Bu mantıklı bir şey miydi?

Ve en önemlisi aklıma sürekli gelen soruydu: Adamın babamla ne alakası vardı?

"İnanamıyorum," dedi Taylor.

Dikiz aynasına baktığımda Amir Taylor'la göz göze geldim. Neden bahsettiğini sormak istedim ama sonra Myron'ın tek kelime etmememi söylediği aklıma geldi.

Yanımdaki polis benim istediğimi yaptı. "Neye inanamıyorsunuz?"

"Bolitar. Çocuğun amcası."

"Ne olmuş ona?"

"Peşimizden limuzinle geliyor."

Ellerim kelepçeliyken dönmek zordu ama yeterince dönebildim. Amir Taylor haklıydı. Gerçekten de büyük, siyah bir limuzin tarafından takip ediliyorduk.

"Eee, Mickey," dedi Amir Taylor. "Seni o eski evin önünde ikinci yakalayışım oldu bu. Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Hayır, efendim."

"Belki de yaşlı hanımlara ilgin vardır," dedi Amir Taylor. Alaycı sesinde, oğlunun "*Ema Möööl*" diye bağırırken kullandığı ton vardı. "Öyle mi Mickey? Ninelerden mi hoşlanıyorsun yoksa?"

Oltaya gelmedim. Yanımdaki polis bile amirin basit yaklaşımı karşısında kaşlarını çatmıştı.

Kasselton Emniyet Merkezi, Kasselton Lisesi'nin bulunduğu caddenin karşısındaydı. Birkaç saat önce çok yakınım-

daki spor salonunda basketbol çıkışımı sessizce kutlamıştım ama şimdi hemen karşısındaki emniyete götürülüyordum. Hayat gerçekten de ince çizgilerden oluşuyordu.

Taylor arabadan inip kapısını kapattı. Birkaç saniye sonra da yanımda oturan polis arabadan inmeme yardım etti. Limuzin hemen arkamızdaydı. Aracın arka kapısı açıldı ve Myron indi.

"Artık bir limuzinin mi var Bolitar?" dedi Amir Taylor. Elini limuzinin tepesinde gezdirdi. "Gerçekten de mükemmel olduğunu düşünüyor olmalısın."

"Benim limuzinim değil."

"Öyle mi? Kimin o zaman?"

"Aslında," –Myron'ın yüzünde minicik bir gülümseme belirmişti– "Angelica Wyatt'a ait."

Tyler kaşlarını çattı. "Tabii, eminim öyledir. Ben de George Clooney'yim."

Filmli arka pencere açıldı. Angelica Wyatt, muhteşem yüzünü camdan çıkarıp gülümseyerek, "Siz emniyet amiri misiniz? Tanıştığıma çok sevindim," dediğinde Taylor'ın felç geçireceğini düşündüm.

"Şey, Bayan Wyatt... ah, Tanrım, gerçekten siz misiniz? Hepimiz büyük hayranınızız, değil mi çocuklar?"

Limuzinin çevresi beş polisle çevrilmişti. Hepsi kukla gibi kafalarını salladılar. Angelica Wyatt onları bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Duyamadığım başka bir şey daha söyleyerek polislerin kıkırdamasına neden oldu. Myron amcama baktığımda gözlerini devirdi.

Angelica Wyatt, üniformalı adamların ne kadar yakışıklı göründüğüyle alakalı bir şeyler söyledi. Amir Taylor'ın saçlarını düzeltip göğsünü kabarttığını gördüm. Cidden mi ya? Biz erkekler bu kadar kolay mıydık? Sonra aklıma Rachel Caldwell geldi. İlk tanıştığımızda o da bana bunun gibi bir şey yapmamış mıydı? Ben de ona kanmamış mıydım?

Eminim Ema'nın bu konuda yapacağı sivri, komik bir yorum olurdu.

Myron ve ben diğerlerinden uzakta duruyorduk. Ellerim hâlâ kelepçeliydi. Angelica Wyatt, Amir Taylor'la konuşmaya devam ederken amir de okullu kızlar gibi kıkırdamaya devam ediyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum Myron'a.

Amcamın küçük gülümsemesi geri dönmüştü. "Bekle."

İki dakika sonra Amir Taylor yanıma gelip kelepçeyi çözdü. "Çocuğun yasal vasisi sen misin?"

"Evet."

Değildi. Yani tam olarak değildi. Anlaşmamızın bir parçası buydu; onunla kalacaktım ama annem yasal vasim olarak kalacaktı. Ama annem rehabilitasyonda olduğu için amcam vasi gibi bir şeydi.

"İçeri gelip, ihtiyacımız olduğunda buraya geleceği teminatını veren birkaç belgeyi imzalaman gerek."

Myron da ben de kefalet duruşması için Newark'a gitme konusunda bir şey sormamayı başardık. Cevabı zaten biliyorduk: Angelica Wyatt.

"Sen gidip arabada bekle," dedi Myron bana.

Şoför şapkası giymiş bir şoför kapıyı benim için açınca arabaya binip Angelica Wyatt'ın yanına oturdum. Bu bana garip gelmişti. Muhtemelen kadın da garip hissediyordu. Angelica büyük bir film yıldızıydı ve onun yanında olmak... eh, bir film yıldızının yanında olmak gibiydi. Büyük, önemli ve gerçek dışı bir şeydi. Ama onun bir suçu yoktu. Benim de yoktu. Sadece garipti işte. Her gün bununla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. İnsana büyük bir güç kattığı kesindi –beni polisten nasıl kurtardığını görmüştük– ama aynı zamanda acayip bir ağırlık da olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu Angelica.

"Evet, efendim. Yardımınız için teşekkür ederim."

Daha önce hiç büyük bir limuzine binmemiştim. Koltuklar lüks deriydi. İçeride küçük bir TV seti ve ağır, kristal bardaklar vardı.

"Ne oldu? Eve girmiş miydin?"

Yine yalan söylemek istemedim ama gerçeği söylemeyi de tercih etmezdim. Sonuçta bu kadını tanımıyordum. "Yangını gördüm ve yardım etmek istedim."

Angelica Wyatt şüpheli gibiydi. "Eve girerek mi?"

"Evet. Şey, içeride biri var mı diye bakmak için girdim."

"Neden itfaiyeyi aramadın?"

Tüh.

"Neden amcanı arayıp yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin?"

"İnanın, arayacak başka biri olsaydı..." Konuşmayı kestim. Sessiz kalmış olmayı diledim.

"Mickey?"

Ona doğru döndüm. Kadın bana bir şekilde hem rahatlatıcı hem de tuhaf şekilde tanıdık gelen gözlerle baktı. Gözlerini seviyordum. Sadece güzel ve kahverengi oldukları için değil, içlerinde bir sıcaklık gördüğüm.

"Bu beni ilgilendirmez, biliyorum. Ama amcan elinden geleni yapıyor."

Bir şey demedim.

"Amcan iyi bir adam. Ona güvenebilirsin."

"Alınmayın ama," dedim ama bu ifade genelde alınacak bir konu olduğunda söylenirdi. "Durumu gerçekten de bilmiyorsunuz."

"Hayır, Mickey, biliyorum."

Bunu düşündüm. Daha önce konuştuğumuzda, bana hamileyken annemle arkadaş olduklarını söylemişti.

"Amcan bir hata yaptı," dedi Angelica Wyatt. "Bunu bir gün anlayacaksın. Hayat benim filmlerime benzemiyor. Çocuklar, yetişkinlerin tüm cevapları bildiğini düşünür ancak çocuklarla yetişkinler arasındaki tek fark, büyüklerin kolay cevap diye bir şey olmadığını bilmesidir."

"Yine alınmayın ama," dedim, "yetişkinlerin tüm cevapları bildiğini düşünmeyi bırakalı uzun zaman oldu."

Angelica bunu duyunca neredeyse gülecekti. "İşleri batırırız. Demek istediğim bu, Mickey. Hepimiz batırırız. Elimizden geleni yapmaya çalışırız ve sizi çok severiz ama çok zayıf ve kusurlu yaratıklarız."

Kafasını öne eğdi. Yüzü bir an için düşünce, ağlamak

üzere olduğunu düşündüm.

"Bayan Wyatt?"

"Hepimiz hata yaparız. Amcan hata yapan tek kişi değil."

Limuzinin kapısı açıldı. Amcam kafasını içeri uzatıp, "Burada her şey yolunda mı?" dedi.

Ve o anda Angelica Wyatt'ın neden o kadar iyi bir aktris olduğunu anladım. Yüzü birden parladı. Saniyeler önce tamamen yıkılmış gibi göründüğünü kimse anlayamazdı.

"Tabii," dedi, ona yer açmak için yana kayarken. "Mickey'yle sohbet ediyorduk sadece."

Bölüm 25

Tahmin edileceği üzere, Myron tarafından uzun ve kapsamlıca sorgulandım. Ama Angelica Wyatt'ın ricalarına rağmen amcama hâlâ güvenmiyordum. Belki de güvenmeliydim. Zora düştüğümde onu aramıştım sonuçta. Ama hem Yarasa Kadın hem de kel adam beni Myron'a bir şey söylememem konusunda uyarmışlardı.

Yine de zayıf düştüğüm bir anda neredeyse bir şeyler söyleyecektim. Ama sonra Myron, ona bir şey söylememem için farkında olmadan yeni bir sebep verdi.

"Baban çocukken o eve girmişti," diye hatırlattı. "Ne gördüğünü bana hiç söylemedi."

İyi bir noktaya değinmişti... Eğer babam ona bir şey söylememeyi tercih etmişse ben de söylememeliydim.

Myron bir noktadan sonra ellerini havaya kaldırıp arka taraftaki oturma odasına gitti. Ben de ne yapacağımı düşündüm. İşin arkasını öylece bırakamazdım çünkü bir konuda amcama gerçekten ihtiyacım vardı. Oturma odasına gidip

koltuğa oturdum. Myron, çocukluğunun geçtiği bu evi birkaç yıl önce büyükannemle büyükbabamdan almıştı. Yani babamla ikisi burada büyümüşlerdi ve bu biraz tuhaftı. İki kardeş burada saatlerce birlikte oturup televizyon izlemişlerdi. Babamı çocuk haliyle, burada Myron amcamla televizyon izlerken hayal etmek tuhaf geliyordu.

Konuya nasıl gireceğimi bilemediğim için amcamın ilgisini çekecek, tanıdık bir alanla ilgili konuşmaya başladım. "Bugünkü denemeler iyi geçti," dedim.

"Öyle mi?" Tahmin ettiğim gibi konu ilgisini çekmişti. "Genç Yıldızlar takımıyla mı çalıştın?"

Kafamı salladım. "Ama Koç Grady yarın benimle görüşmek istiyormuş."

Myron sırıttı. "Seni üst takıma mı almak istiyor?"

"Bilmiyorum," dedim ama öyle olacağını düşünüyordum. Myron da aynı şekilde düşünüyordu.

"İyi oynadın mı?"

"Sanırım evet."

"Harika."

Sessizlik.

"Senden bir iyilik isteyecektim," dedim. "Bu çılgınca gelecek ama bana güvenmeni istiyorum."

Myron sırtını dikleştirip öne eğildi. "Ne oldu?"

"Ben... babamın mezardan çıkarılmasını istiyorum."

Amcam, söylediklerim karşısında yüzüne ıslak tokat yemiş gibi oldu. "Ne!?"

Geri adım attım. Tanrım, konuşmadan önce daha iyi

düşünmeliydim. "Onun buraya taşınmasını istiyorum," diye yalan söyledim. "Bize yakın olsun diye."

Myron bana öylece baktı. "Cidden mi?"

"Evet, tabii."

"Başka ne var Mickey?"

"Bir şey yok."

Myron'ın sesi ciddileşti. "Başka ne var Mickey?"

Nasıl söylemeliydim?... "Onu hiç görmedim," dedim yavaşça. "Ben... ben o tabuttakinin babam olduğundan emin olmak istiyorum."

Myron bir an bekledi. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı. "Yani, emin olarak meseleyi kapatma ihtiyacı mı duyuyorsun?"

"Evet," dedim. "Öyle."

"Babanı şimdi görmenin bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Myron, beni dinle, tamam mı? Sadece... sadece dinle."

Myron bekledi.

"O tabuttakinin babam olduğunu görmem lazım."

Kafası karışmış gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi kapattım. "Bana güvenmeni istemiştim. Lütfen."

Myron birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi. Ben de gözlerimi hiç ayırmadan ona baktım. Daha fazla soru sormasını bekliyordum ama o beni şaşırttı.

"Tamam," dedi. "Yarın yasal protokole bakarım."

Bölüm 26

Birden açlıktan ölmek üzere olduğumun ve bitkin düştüğümün farkına vardım. Myron amcam, on iki kişilik aileyi doyurmaya yetecek kadar Çin yemeği ısmarladı. Yemeğimi sessizce yemeye çalıştım ama Myron her zamanki gibi bana, bunun babamın ev sevdiği Çin restoranı olduğunu, özellikle yengeç sosunda karidesi çok sevdiğini hatırlatmak zorundaydı.

Yemeğimi bitirdikten sonra Ema'yı arayıp yaşananları anlatmayı düşündüm ama saat geç olmuştu ve çok yorgun hissediyordum. Konuşma bekleyebilirdi. Kaşık'ın, Ema'nın ev yaşantısı hakkında duyduğu söylentileri öğrendikten sonra ona elimi uzatmak istemiştim ama ters tepmesinden korkuyordum.

O anda Rachel'dan mesaj geldi: **Yarın okuldan sonra buluşuyoruz, değil mi?**

Ben: **Evet. Nasılsın?**

Rachel: **İyiyim. Gitmem gerek. Yarın görüşürüz.**

Ertesi sabah sekiz buçukta okul zili çaldığında ilk dersin olduğu sınıftaydım. Okulun hayattaki diğer her şeyin bir kenara koyulmasını sağlaması çok acayipti. Hem de yaşadığım onca şeye rağmen. Bu büyük, tuğla yapının içinde her şey normal geliyordu. Okul sıkıcıydı, evet, ama aynı zamanda sığınacak bir liman gibiydi. Hayatımın geri kalanı darmadağın olabilirdi ama burada her şey harika bir şekilde normal, hatta sıradandı.

Öğle aralarını genelde Ema ve Kaşık'la geçirirdim ama bugün, büyükler basketbol koçu Grady'yle görüşecektim. Bir yanım onları görmeyeceğim için memnundu. Yanlış anlaşılmasın, onlara güvenim sonsuzdu ve gerçeği söylemeyi borçluydum ama Rachel okuldan sonra onu görmeye gideceğimden kimseye bahsetmememi istemişti. Bunu göz ardı edemezdim, değil mi?

Kısacası, en iyi çözüm aynı zamanda en korkakça olandı: Kaçmak.

Koç Grady'nin ofisine giderken tanıdık bir yer gördüğümde içimde komik bir özlem hissettim. Ashley'nin dolabını görmüştüm. Kaybolmadan önce Ashley benim bir nevi kız arkadaşımdı. Abeona Sığınağı –ve Ema, Kaşık, ben– onu kurtarmıştık, sanırım. Onu son gördüğümde bana el sallamış ve Abeona'nın bir başka üyesi tarafından sürülen bir minibüsle gitmişti.

Şimdi, sadece birkaç gün sonra, Ashley'ye ait tüm izler silinmişti. Dolabında yeni bir kilit vardı. Tahminimce başka biri dolaba yerleşmiş, onun yerini almıştı. Ashley sanki hiç

var olmamış gibi gitmişti. Şimdi nerede olduğunu, iyi olup olmadığını merak ediyordum.

Koç Grady'nin kapısını tıklattım.

"Gel."

Burası öğrencilerin ziyaret etmeyi istemediği bir ofisti. Çünkü Bay Grady aynı zamanda disiplinden sorumlu müdür yardımcısıydı. Ofisine çağırılırsanız ya ceza ya da uzaklaştırma aldığınız anlamına gelirdi.

Bay Grady yarımay şeklindeki okuma gözlüğünün üstünden bana baktı. "Kapıyı kapat," dedi.

Kapattım. Sonra oturmamı istedi. Ofisini inceledim. Ne aile fotoğrafı, ne ödül ne de eski basketbol takımlarının fotoğrafı vardı. Kişisel hiçbir şey görülmüyordu.

"Eee," dedi, ellerini birleştirip masaya koyarak. "Dünkü denemeler nasıldı?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Eğlenceliydi."

"Uzun zamandır basketbol oynadığın belli."

"Evet."

"Küçüklüğünde çok seyahat etmişsin, öyle mi?"

Kafamı salladım.

"Yurtdışında çok zaman geçirmiş, bir sürü farklı takımda oynamışsın."

"Evet."

"Aynı takımla en fazla ne kadar oynadın?"

"İki ay," dedim.

Koçun yüzü bu cevabı bekliyormuş gibi bir ifade aldı.

"Amerika'ya geri dönmemizin sebeplerinden biri buydu," dedim. "Babam bu deneyimi yaşamamı, bir yere yerleşip gerçek bir lise takımında oynamamı istedi."

"Yani, hımm, bu takımdaki son sınıflar gibi mi?"

Hiçbir şey demedim.

"Bu çocuklar beşinci sınıftan beri birlikte basketbol oynuyorlar. Her seviyede birlikte kazandılar ve artık süreleri doluyor. Önümüzdeki yıl hepsi kendi yollarına gidecekler."

Buna ekleyecek bir şey olmadığı için sessiz kaldım.

"Ayrıca büyükler takımında birinci ya da ikinci sınıfların olmasından hoşlanmadığımı geçen söylemiştim. Burada koçluk yaptığım yıllar boyunca büyükler takımına hiç ikinci sınıf öğrencisi almadım. Ve bu yıl da geçen seneki takımın beş oyuncusunun geri dönmesiyle..."

Durdu. Bu konuşma umduğum yere gitmiyordu.

"Ancak amcanı burada oynarken görmüştüm. Onun nesilde bir görülen yeteneklerden olduğunu biliyorum. Dün seni izledikten sonra senin de onun gibi olabileceğini düşündüm. Henüz bilmiyorum ama. Aceleci davranmak istemiyorum. Dün gördüğüm şey şans eseriyse ya da rekabet çok yüksek olmadığı içinse bunu zamanla göreceğiz. Ama şimdilik sana büyükler takımı için en azında bir şans verilebileceğini düşünüyorum."

Yumruğumu havaya savurup, "EVET!" diye bağırmak istiyordum ama duygularımı kontrol altında tuttum. "Teşekkür ederim, koç."

"Bana teşekkür etme. Ya hak edersin ya etmezsin."

Kafasını eğip bir şeyler yazmaya başladı. "Büyükler takımı denemeleri dört buçukta. O zaman görüşürüz."

Kalkıp kapıya yöneldim.

"Mickey?"

Ona döndüm.

"Son sınıflardan birkaçıyla sorunların olduğunu biliyorum. Troy ya da Buck gibi."

"Evet, efendim."

"Troy, Buck, Brandon ve Alec çok sıkı bir gruptur. Bu hamle onları mutlu etmeyecek. Çünkü takıma girersen en yakın arkadaşlarından birinin yerini almış olacaksın."

Omuz silktim. "Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

"Hayır, Mickey, var. Kortta başarılı olmak için birbirimizle uyuşmalıyız. Bunu unutma. Büyüklük sende kalsın."

Bölüm 27

Kafeteryaya gittiğimde en az sevdiğim (bu, "sevmemek" veya "nefret etmek" ifadelerinin yumuşatılmış haliydi) öğretmen Bayan Owens bana kötü kötü bakıp, "Giriş izni?" dedi.

İznimi ona verdim. Bayan Owens kâğıdı sanki bir teröristin sahte pasaportuymuş gibi inceledi. Birkaç uzun saniye sonra beni istemeyerek içeri aldı. Her zamanki masama gittim. Kaşık ve Ema masadaydılar ama aralarında iki sandalye vardı.

"Neredeydin?" diye sordu Ema.

"Bay Grady beni görmek istedi."

"Başın belada mı?" diye sordu Kaşık.

"Hayır. Tam tersi."

Büyükler takımının denemelerine gireceğimi açıklarken Troy ve Buck'ı gördüm. Masalarını değiştirmişlerdi. Şimdi tamamen erkeklerden –daha doğrusu, yalnızca büyükler basketbol takımında olan erkeklerden– oluşan bir masada oturuyorlardı. Bugün denemelerde onlara katılacağımı bilip bilmediklerini merak ettim. Gözlerim masalarında fazla kalmıştı.

"Müstakbel takım arkadaşların," dedi Kaşık.

"Aynen."

"Buck ile Troy'u tanıyorsun tabii. Diğerleriyle tanıştın mı?"

"Hayır."

"Eh, kaptanlardan biri Troy. Diğeriyse Brandon Foley. Masanın ucunda oturuyor. Takımdaki en uzun oyuncu o. Boyu iki metredir."

Koridorlarda Brandon Foley'yi görmüştüm. Sabah duyurularında da sık sık sesini duyuyordum.

"Ayrıca öğrenci konseyi başkanı," dedi Kaşık.

"Ve," diye ekledi Ema. "Troy Taylor'ın en iyi arkadaşı. Doğduklarından beri aynı mahallede oturuyorlar ve bez taktıkları günlerden beri birlikte oynuyorlar. Yani onların durumunda geçen sene diyebiliriz."

Ne harika.

Masaya bakarken Brandon Foley döndü ve göz göze geldik. Ondan da standart alaycı bakışı bekledim ama yapmadı. Ona baktığımdan emin olduktan sonra nazik, neredeyse destekleyici bir şekilde kafa salladı.

Onun yanında oturan Troy arkadaşının nereye baktığını görmek için dönünce ben hızla bakışlarımı kaçırdım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ema.

"İyiyim ama çok büyük haberlerim var."

Onlara Yarasa Kadın'ın evinde çıkan yangını anlatırken ağızları bir karış açık dinlediler. Koridordaki fotoğraflardan bahsettiğimdeyse Kaşık ilk kez konuştu.

"Belli," dedi.

"Ne?"

"O fotoğraflar. Abeona Sığınağı'nın kurtardığı çocukların galerisi."

Onlara tutuklanma olayını, sonra Myron amcamın geldiğini ve Angelica Wyatt'ın, beni bir geceyi kodeste geçirmekten kurtardığını anlattım. Ema rahatsız olmuşa benziyordu.

"Bir dakika, amcan Angelica Wyatt'ı nerden tanıyormuş?"

"Kadın çok seksi ya," dedi Kaşık.

İkimiz de ona baktık.

"Angelica Wyatt'tan bahsediyorum," diye açıkladı Kaşık.

"Evet," dedi Ema. "Onu anladık." Sonra bana döndü. "Eee?"

"Bilmiyorum. Myron onun koruması gibi bir şey."

"Ben onun spor menajeri olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ben de ne olduğunu anlamadım. Angelica Wyatt, annemi de tanıyormuş."

"Ne diyorsun?" Ema'nın sesi sertleşmişti. "Anneni nereden tanıyormuş?"

"Genç ünlülerken arkadaşlarmış. Annem büyük bir tenis yıldızıyken Angelica genç bir aktrismiş. Sanırım birlikte takılıyorlarmış. Ne oldu ki?"

Ema sadece kaşlarını çattı.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Kaşık.

Ema ona korkutucu bir bakış attı. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Şu kum sarısı saçlı adam. Ona Kasap diyelim."

"Ne olmuş ona?"

Kaşık gözlüğünü itti. "Seni öldürmeye çalıştı. Rachel'ı öldürmeye çalışmış olabileceği de mantıklı değil mi?"

Sessizlik.

"Ve eğer durum buysa, bu belki... belki bizi de öldürmeye çalışacağı anlamına gelmez mi?"

Daha fazla sessizlik.

"Bunu itiraf etmekten nefret etsem de," dedi Ema. "Kaşık haklı olabilir."

"Teşekkür ederim. Yakışıklılığım tek özelliğim değildir, biliyorsun."

"Daha dikkatli olmalıyız," dedim.

"Hastaneye gizlice girdiğimiz günden beri Rachel'dan haber aldınız mı?" diye sordu Kaşık.

İşte o noktaya gelmiştik. Onlara yalan söyleyebilir ya da Rachel'ın güvenine ihanet edebilirdim. İkisi arasında bir şeye karar verdim. "Ben aldım," dedim ve o anda çok şükür ki zil çaldı. "Ama şimdilik bu kadar söyleyebilirim."

"Bu da ne demek?" diye sordu Ema.

"Aynen," diye ekledi Kaşık. "Bu işte birlikte değil miyiz?"

"Sadece... bana güvenmelisiniz." Programımı düşündüm. Rachel'ı ziyaret, basketbol denemeleri. Hımm. İkisi de hâlâ bana bakıyor, bir şeyler söylememi bekliyorlardı. "Şuna ne dersiniz? Basketbol denemelerinden hemen sonra buluşalım. O zaman daha fazlasını anlatabilirim."

Bölüm 28

Çıkış zili çaldığında çantamı alıp Rachel'ın evine yürümeye hazırlandım. Tam dolabımı kapatıyordum ki Bayan Friedman'ın, "Bay Bolitar? Biraz konuşabilir miyiz lütfen?" diye seslendiğini duydum.

Yanımdaki çocuklardan birkaçı, "Ooo, başın belada," dediler.

Ne kadar olgunlardı, değil mi?

Ben sınıfına girince Bayan Friedman kapıyı arkamızdan kapattı. "İlgini çekebilecek bir şey buldum," dedi.

"Öyle mi?"

"Washington DC'deki Amerika Birleşik Devletleri Holokost Hatıra Müzesi'nde çalışan bir meslektaşım var. Oraya hiç gittin mi?"

"Hayır, efendim."

Yüzü çok üzgündü. "Gitmelisin. Herkes gitmeli. Çok korkunç ama görülmesi gerek. O müzeye girip çıktığında eskisi gibi olamıyorsun. Tabii vicdanın varsa. Her neyse, meslekta-

şımla konuştum ve ona Lodz Kasabı Hans Zeidner'ı sordum."

Konuşmaya devam etmesini bekledim ama etmeyince, "Teşekkür ederim," dedim.

Bayan Friedman beni gözleriyle olduğum yere çiviledi. "Bu konuyla neden bu kadar ilgilendiğini anlatmak ister misin?"

Neredeyse anlatacaktım. Bildiğim her şeyi, Lizzy Sobek'in Yarasa Kadın olduğunu ve şu anda olduğumuz yere çok yakın bir yerde yaşadığını düşündüm. Kasap'ı, babamı, yangını düşündüm. Ama sonunda ona söylememem gerektiğini, söyleyemeyeceğimi biliyordum.

"Söyleyemem," dedim. "En azından henüz olmaz."

Onun başka sorular da soracağını düşündüm ama sormadı. Bunun yerine masasının çekmecesini açtı ve "Al bakalım," dedi.

Elindeki fotoğrafı aldım. Waffen-SS üniforması giymiş başka bir adamın siyah-beyaz fotoğrafıydı bu. Adamın koyu renkli saçları ve ince bir bıyığı vardı. Sivri burnu fare burnuna benziyordu. Gözleri iki siyah bilye gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedim Bayan Friedman'a bakarak. "Bu kim?"

Bayan Friedman yüzünü buruşturdu. "Bu kim mi?"

"Evet. Fotoğraftaki adam."

"Kim olduğunu sanıyorsun?" dedi Bayan Friedman. "Bu Hans Zeidner. Lodz Kasabı."

Bölüm 29

Ockham'ın Usturası.

Babam bunu sık sık tekrar ederdi. Ockham'ın Usturası, "her şeyin birbirine eşit olduğu bir ortamda, en basit açıklama doğruya en yakın olandır," anlamına gelen bir teoriydi. Bunun kısa ve öz açıklaması; en basit cevap genelde en iyi cevap olurdu.

O zaman neden ben Yarasa Kadın'ın fotoğrafının Photoshop'la değiştirildiği gibi basit bir olasılığı düşünmemiştim?

Rachel'ın evine doğru yürürken hem Yarasa Kadın'a hem de kendime öfkeyle doluydum... ama en çok kendime kızıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Bulunduğumuz yüzyılda en aptal insan bile bir bilgisayarla fotoğrafları değiştirebilirdi. Neden İkinci Dünya Savaşı'ndan bir Nazi'nin neredeyse yetmiş yıldır hiç yaşlanmadığı ve San Diego'da acil tıp teknisyeni olarak çalıştığı sonucuna atlamıştım ki?

Nasıl bir aptaldım ben?

Kum sarısı saçları ve yeşil gözleri olan acil tıp teknisye-

ni, Lodz Kasabı değildi. Doksan yaşında da değildi. 1940 yılında Polonya'da, Lizzy Sobek'in babasını ve başka binlerce insanı işkenceyle katleden adam değildi. Ema adamın suratını modern bir fotoğrafa yerleştirip San Diego'ya göndermişti, değil mi? Aynı işlemin tersi de yapılabilir, otuzlu yaşlarındaki bir adamın fotoğrafı eski bir siyah-beyaz fotoğrafa dönüştürülebilirdi.

Birisi –Yarasa Kadın ya da kel kafalı adam– beni basit dijital fotoğrafçılıkla kandırmıştı. Bunu neden yapmışlardı? Ve ben bu konuda ne yapabilirdim?

Ama bu beklemek zorundaydı. Şu anda Rachel'a odaklanmalıydım. Evine yaklaştığımda bir polis arabasının geri geri çıktığını gördüm. Bir ağacın arkasına saklandım. Amir Taylor şoför koltuğundaydı. Yanımdan geçerken dikkati dağılmış ve... korkmuş göründüğünü fark ettim.

Bundan ne çıkaracağımı bilemiyordum. Eve yaklaşmadan önce polis arabasının uzaklaşmasını bekledim. Rachel'ın evinin garaj yoluna açılan kapı, Amir Taylor çıktıktan sonra kapanmıştı. Dahili haberleşme sisteminin düğmesine basıp kameraya baktım. Rachel, "Açıyorum," dedi. İçeri girdiğimde beni ön kapıda bekliyordu. Kafasının yan tarafındaki bandaj olmasa vurulmuş olduğu tahmin bile edilemezdi. Tabii kurşun tenine girmemiş, sadece sıyırıp geçmişti ama bu nedense daha üzücüydü. Küçük yaralanmalarla ölüm arasında yalnızca bir santim vardı.

Bu düşünce ona sarılmak istememe neden oldu ama bu doğru gelmedi.

"İyi olduğunu gördüğüme çok sevindim," dedim.

Rachel bana gergince gülümseyip yanağımı öptü. Giydiği kısa kollu tişört, yanık izini ortaya çıkarmıştı. Ona bunun nasıl olduğunu hep sormak istemiştim çünkü hâlâ acı veriyormuş gibi görünüyordu ama tabii ki de şimdi bunun zamanı değildi. Gözlerinin kızarıklığı uzun süredir ağladığını gösteriyordu.

"Annen için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Az önce evden çıkan Amir Taylor mıydı?"

Rachel kafasını sallayıp kaşlarını çattı.

"Ne istiyormuş?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Babamla sürekli konuşuyordu. Ama ben yanlarına gittiğimde bana hiçbir şey söylemiyorlardı. Ah, bir de Amir Taylor bana ne hatırladığımı sorup duruyor."

Bunu hastanede de yapmıştı. "Sanırım bu normal. Yani olanları soruşturması."

"Sanırım," dedi Rachel. Ama ikna olmuş görünmüyordu. "Ama tuhaf."

"Nasıl tuhaf?"

"Sanki endişeli gibi görünüyor."

Sonra omuz silkip beni koridorda yönlendirdi. Bir yanından diğer yanına sarı bir olay yeri bandı yapıştırılmış açık

bir kapının önünde durduk. Burası olayın gerçekleştiği yer olmalıydı. Yerde hâlâ kan vardı. Rachel'a yaklaştım. Sarsılmaya başlamıştı. Kolumu omzuna dolayıp onu kendime doğru çektim.

"Neden başka bir yere gitmiyoruz," diye sordum elimden geldiğince yumuşak bir sesle.

"Hayır, sorun değil. Sana bunu göstermek istemiştim."

Ev sessizdi.

"Evde seninle kim kalıyor?" diye sordum.

"Hiç kimse."

Bu şaşırmama neden oldu. "Babanla üvey annen neredeler?"

"Üvey annemin tatile ihtiyacı varmış... Çok şükür. Arizona'da bir spa merkezinde. Babam da işte." Yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce elini salladı. "İnan bana, böylesi daha iyi."

Bir an için ikimiz de yerdeki kana baktık. Rachel'ın gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordum.

"Annemin ölmesine sebep oldum," dedi Rachel. "Olan bu."

Şimdi ne diyeceğimi *gerçekten* bilemiyordum. Tekrar konuştuğumda yavaş ve dikkatli olmaya çalıştım. "Böyle bir şeyin olabileceğine inanmıyorum."

"Buraya gelmesini ben istedim. Onun çapraz ateşte kalmasına neden oldum."

"Ne çapraz ateşi?"

Rachel kafasını iki yana salladı. "Artık önemli değil."

"Tabii ki de önemli. Birisi seni öldürmeye çalıştı... ve dün gece..." Durdum.

"Dün gece ne?"

"Dün gece biri beni öldürmeye çalıştı."

Rachel'ın vücudu kaskatı kesildi. "Ne diyorsun sen?"

Ona Kasap'ı ve Yarasa Kadın'ın evinde çıkan yangını anlattım. Rachel şaşkınlıkla dinledi. "Kadın iyi mi?"

"Yarasa Kadın mı? Bilmiyorum. Onu hiç görmedim."

"Hiç anlamıyorum," dedi Rachel.

Sonra ikimiz de odaya baktık.

"Neler olduğunu anlat bana," dedim.

"Hepsini hatırlamıyorum."

"Hatırladıklarını anlat."

Ona doğru döndüm. Kısık ışıklar güzel yüzüne gölge düşmesine neden oluyordu. Uzanıp yanağına dokunmayı ve onu kollarımın arasına çekmeyi çok istiyordum. Ama yapmadım. Durup bekledim.

"Biraz geriye gitmem gerek," dedi Rachel. "Annemin neden buraya geldiğini açıklamalıyım."

"Tamam. Acele etmene gerek yok."

"Hayır, var." Neredeyse gülümser gibi oldu. "Senin denemelerin yok mu?"

"Daha vakit var."

Rachel halıdaki kan lekesine baktı. "Anneme uzun zamandır kızgındım. Beni terk ettiğini düşünüyordum."

Ben de lekeye baktım.

"Annem bizi ben on yaşımdayken bırakıp gitti. Babam onun beni hâlâ sevdiğini, ama dinlenmeye..." –Rachel parmaklarıyla tırnak işareti yaptı– "ihtiyacı olduğunu söyledi.

Bunun ne demek olduğunu anlamamıştım. Yani, hâlâ tam olarak anlayamıyorum. Sadece beni terk ettiğini biliyorum. Babamla boşandılar ve annemi üç yıl boyunca görmedim."

"Üç yıl mı? Vay canına."

"Nerede olduğunu bile bilmiyordum."

Bunu düşündüm. "Geçen gün onun Florida'da yaşadığını söylemiştin."

"O tam olarak doğru değildi. Yani, Florida'daydı. En azından bir süreliğine..." Rachel durup kafasını iki yana salladı. "Doğru düzgün anlatamıyorum."

"Sorun değil," dedim. "Yavaş yavaş."

"Tamam. Nerede kalmıştım? Boşanma. Annemi bir sonraki görüşümde on üç yaşındaydım. Bir gün okuldan sonra karşıma çıkıverdi. Yani, bu gerçek dışı bir şeydi, anlıyor musun? Annem, diğer annelerle birlikte orada dikilmiş... kafayı yemişler gibi gülümsüyordu. Korkunç görünüyordu. Aşırı parlak kırmızı bir ruj sürmüştü ve saçları darmadağınıktı. Beni arabayla eve götürmek istedi ama ondan gerçekten çok korkmuştum. Babamı aradım. O geldiğinde olay çıktı. Annem öfkeden deliye dönmüştü. Babama bağırıp çağırdı, onu hapsettiğini söyledi. Ve hakkındaki sırrı bildiğini ekledi."

Odanın sıcaklığı birden on derece düşmüş gibi olmuştu.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Babam tamamen sessizleşti. Sadece orada durup annemin atıp tutmalarını dinledi. Sonra polis geldi. Çok korkunçtu. Annemin ruju dağılmıştı, gözleri kocaman açıktı... beni

bile göremiyormuş gibiydi. Daha sonra o gidince babam, annemin kaçmadığını... sinir krizi geçirdiğini açıkladı. Her zaman psikolojik sorunları olduğunu, ama ben on yaşıma girince hastalığının manik, hatta tehlikeli hale dönüştüğünü, son üç yıldır da hastaneye yatıp çıktığını söyledi."

"Tehlikeli derken?..."

"Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi Rachel hızla. "Babam onun kontrolünü kaybettiğini söyledi. Tedavi görmesi için mahkeme kararı çıkartılması gerektiğini söyledi. Kafam karışmıştı. Kızgındım, üzgündüm ve korkuyordum. Yani, bir bakımdan mantıklı geliyordu ama..." Kafasını iki yana salladı. "Neyse, önemli değil. Sadece annemin delirdiğini düşünmüştüm. Babam da elinden geleni yapıyordu ama mesafeliydi. Ama önemli değildi; okulum ve arkadaşlarım vardı."

Sonunda gözlerini kan lekesinden ayırdı.

"İki hafta önce annem tekrar hastaneden çıkartılmıştı. Ama bu zamana kadar bizden uzak durması için akla gelebilecek her türlü mahkeme emri çıkmıştı. Yanında sosyal hizmet görevlisi olmadan beni ziyaret etmesi falan yasaktı. Ama onu görmek istiyordum. Bu yüzden telefon ettiğinde gizlice buluştuk. Babama söylemedim. Hiç kimseye söylemedim." Rachel kafasını kaldırdı. Yüzünde küçük bir gülümseme oluşmuştu. "İlk karşılaştığımız anda annem bana sarılınca... bilemiyorum, bu tuhaf gelecek ama ben tekrar mutlu çocukluk günlerime dönmüş gibi oldum. Anlıyor musun?"

Kendi annemin bana sarılışını düşündüm. "Evet."

"Bir şeyin farkına varmıştım... Artık kimse bana sarılmıyordu. Bu garip değil mi? Babam ben büyüdükçe daha da tuhaflaştı. Diğer erkekler de o şekilde sarılmak istemiyor, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Keşke anlamasaydım. Ama boğazımda bir yumru belirirken kafamı aşağı yukarı salladım. Troy Taylor'ı düşündüm ama sonra bunun ne kadar bencilce bir şey olduğunun farkına varıp düşünmeyi kestim.

"Yani iyi olmuştu," dedim. "Anneni görmek yani."

"Birkaç günlüğüne harikaydı. Sonra bir sorun çıktı."

"Ne?"

"Annem tekrar atıp tutmaya, babamın çok kötü bir adam olduğunu, onun hakkında yalan söylediğini, kendisini korumak için onu zehirleyip herkese delirdi diye gösterdiğini söylemeye başladı. Paranoyaklaşmıştı ve bana, buluştuğumuzu babamın bilip bilmediğini sorup duruyordu. Ona bilmediğini söyledim ama annem, eğer öğrenirse babamın onu öldüreceğini söyledi."

Sessizlik.

"Sen ne yaptın?"

Rachel omuz silkti. "Onu sakinleştirmeye çalıştım. İlaçlarını alıp almadığını sordum. Aslında pek şaşırmamıştım. Onu daha önce böyle görmüştüm çünkü. Belki kendimi de suçluyordum."

"Neden?"

"Yani, eğer daha iyi bir evlat olsaydım belki..."

"Sebebin o olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum. Yani babam yüzlerce kez açıklamıştı. Annem hastaydı. Bu benim suçum değildi, babamın suçu değildi... annemin suçu da değildi. Cynthia Cooper'ın annesinin kanser olması gibi, benim annemin de beynini etkileyen bir hastalığı vardı. Elinden bir şey gelmezdi."

Rehabilitasyonda olan kendi annemi düşündüm. Bana da aynı şey söylenmişti; ilaç bağımlılığı bir hastalıktı. İradeyle alakalı bir şey değildi ve uzmanlar bunu kendi üstüme almamam gerektiğini söylemişti ama yine de bunu kendime ne kadar söylersem söyleyeyim, annemi ne kadar çok sevsem de ne kadar iyi anlasam da bir yanım onun oğlu yerine ilaçları seçtiğini hissediyordu.

"Beni yetiştirmiş ve samimi bir sıcaklık göstermiş son kişi olan kadına bakarken birden tuhaf bir şeyi merak etmeye başladım. Daha önce aklıma bile getirmediğim bir şey."

"Ne?" diye sordum.

Rachel bana döndü. Birden gözleri kurumuş, berraklaşmıştı. "Ya annem delirmediyse? Ya söyledikleri doğruysa?"

Hiçbir şey demedim.

"Ya babam ona *gerçekten* bir şey yaptıysa?"

"Ne gibi bir şey?"

"Bilmiyorum. Annem, babam hakkında kötü bir şey bildiğini söyleyip duruyordu. Ya söyledikleri gerçekse? Yani, babam onu akıl hastanesine yatırmakla kalmadı bir de ondan boşanıp başka biriyle evlendi. Bunu bana açıkladı gerçi;

aralarındaki aşkın yıllar önce bittiğini, kendisinin de mutluluğu hak ettiğini falan söyledi. Ama yine de... Annemi kilit altında tutmak zorunda mıydı? Başka bir yol bulamaz mıydı? Söz konusu annemdi... beni seven tek kadın. Söylediklerinin doğru olduğunu en azından varsayamaz mıydım? Ona ben inanmayacaksam kim inanacaktı?"

"Eee, ne yaptın?"

Gözünden bir damla yaş kaçtı. "Babama daha dikkatli bakmaya başladım."

"Ne demek istiyorsun?"

Kafasını sağa sola salladı. "Önemli değil."

"Ne?"

"Polis, eve girenin hırsız olduğunu söylüyor... iki kişi olabilirmiş. O gece babam evde olmayacaktı, bu yüzden annemin benimle kalmasını istedim. Babam duysa çok kızardı. Ben odamdaydım, annem de burada televizyon izliyordu. Saat geç olmuştu. Sesleri duyduğumda seninle telefonda konuşuyordum. Babamın eve gelmiş olabileceğini düşündüm. Bu yüzden alt kata indim. Köşeyi döndüğümde..."

"Eee?"

Rachel omuz silkti. "Başka bir şey hatırlamıyorum. Sonra hastanede uyandım."

"Sesler duyduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Birden çok mu?"

"Evet."

"Kadın mı erkek mi?"

"İkisi de. Biri annemdi."

"Diğerleri?"

"Polise onları tanımadığımı söyledim."

"Ama?"

"Bilmiyorum. Belki de birisi... babam olabilirdi."

Sessizlik.

"Ama baban seni asla vurmazdı," dedim.

Rachel cevap vermedi.

"Rachel?"

"Tabii ki de vurmazdı."

"Annenin doğru söyleyip söylemediğini anlamak için babanı daha dikkatli izlemeye başladığını söylemiştin. Bir şey bulabildin mi?"

"O önemli değil. Polis, eve izinsiz giren birileri olduğunu söyledi. Muhtemelen babamın sesini duyduğumu sanmıştım."

Ses tonundan kaçamak cevap verdiği anlaşılıyordu. "Bir saniye. Amir Taylor hastanede neden Dedektif Dunleavy'ye bir şey söylememeni istedi?"

"Bilmiyorum."

Ona baskı yapmaya başladım. "Kapındaki kelebeğin sebebi neydi?"

"Sence?"

Ona öylece baktım. "Abeona için çalışıyorsun."

Hiçbir şey demedi.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" Neredeyse kafama bir şaplak vuracaktım. "Ashley'ye öylesine yardım etmedin... neden bizim okulda saklandığını biliyordun, değil mi?"

Yine cevap vermedi.

"Rachel, yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum," dedi Rachel sertçe. "Tıpkı senin bana güvendiğin gibi."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bana her şeyi anlattığını söyleyebilir misin? Ema'ya güvendiğin kadar güvendiğini söyleyebilir misin?"

"Ema mı? Onun bununla ne alakası var?"

"Kime daha çok güveniyorsun Mickey? Bana mı Ema'ya mı?"

"Yarışma yapmıyoruz."

"Tabii," dedi, alay akan sesiyle. "Doğru." Kafasını iki yana salladı. "Aptallık bende. Sana hiçbir şey anlatmamalıydım."

"Rachel, dinle beni." Ellerimi omuzlarına koyup onu kendime doğru döndürdüm. "Sana yardım etmek istiyorum."

"Senin yardımını istemiyorum."

Geri çekildi.

"Ama..."

"Ne oluyor burada?"

Arkama baktım. Takım elbise giymiş bir adam, yumruğunu sıkmış halde duruyordu.

Rachel, "Baba?" dedi.

Kendimi tanıtmak için ona döndüğümde Rachel'ın babası ceketinin içine uzanıp bir tabanca çıkardı ve direkt olarak göğsüme doğrulttu.

Yok artık.

"Kimsin sen?"

Dizlerim lastik gibi olmuştu. Ellerimi havaya kaldırdım. Rachel önüme geçip, "Ne yapıyorsun? O benim arkadaşım!" dedi.

"Kim bu?"

"Söyledim ya. Arkadaşım. Kaldır şu silahı!"

Rachel'ın babası ve tabancası tarafından tehdit altındaydım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ellerim havada dururken titrememeye çalıştım. Rachel hemen önümde duruyordu. Panik yüzünden korkaklaşmıştım. Onu önümden itmek istiyordum ama ani hareket yapmaktan da korkuyordum.

Sonunda Bay Caldwell tabancayı indirdi. "Kusura bakma. Ben... sanırım hâlâ çok gerginim."

"Ne zamandan beri yanında tabanca taşıyorsun?" diye sordu Rachel.

"Kızım ve eski karım kendi evimde vurulduğundan beri." Bay Caldwell bana baktı. "Kusura bakma..." Adımı öğrenmek ister gibi durdu.

"Mickey," dedim. "Mickey Bolitar."

"Rachel, Mickey adında birinden bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Yeni arkadaş olduk," dedi Rachel. Sesindeki tuhaf tonu duyabiliyordum. Bay Caldwell de duymuştu. Daha başka şeyler de sormak istediğini düşündüm ama adam bunun yerine bana döndü.

"Mickey, tabanca için kusura bakma. Rachel söylemiştir, kısa süre önce burada bir olay yaşandı."

Karşılık vermemi bekledi ama vermedim. Rachel'ın olanlardan bahsetmesinde bir sorun var mıydı? Bunu bilmiyordum, bu yüzden cinayeti bildiğimi ne doğruladım ne de inkâr ettim.

"Birisi evimize girip kızımla annesini vurdu," dedi. "Rachel hastaneden yeni taburcu oldu. Ona eve kimseyi almamasını özellikle söylemiştim. Bu yüzden ikinizi tartışırken görünce..."

"Anlıyorum," dedim, anlayıp anlamadığımdan emin olmasam da. Adamın tabancası vardı. Beni görünce çıkarıp bana doğrultmuştu. Düşüncelerimi toparlayamıyordum.

"Artık gitsen iyi olur," dedi Rachel bana. "Basketbol antrenmanın vardı."

Kafamı salladım ama onu... babasıyla yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyordu. Yüzünü inceledim ama Rachel kafasını çevirip kapıya yöneldi. Yanından geçerken Bay Caldwell

elini uzattığında tokalaştık. Elimi bayağı sıkmıştı.

"Tanıştığıma memnun oldum, Mickey."

Tabii, diye düşündüm. İlk karşılaşmanızda birine silah doğrultmak "tanıştığınıza memnun olduğunuzu" çok iyi gösterirdi zaten.

"Ben de," dedim.

Rachel kapıyı açtı. Ama ne hoşça kal dedi ne de daha sonra konuşacağımızı söyledi. Kapıyı arkamdan öylece kapattı ve içeride babasıyla yalnız kaldı.

Düşüncelerimde kaybolmuş halde yolda ilerlerken motoru güçlendirilmiş bir arabanın bana yaklaşırken yavaşladığını duydum. Yolcu koltuğundaki adam kafasına bandana takmıştı ve sağ yanağında uzun bir yara izi vardı. Şoförse gözlerini saklayan pilot tipi güneş gözlüğü takmıştı. Tehlike titreşimleri yayıyorlardı sanki. Yutkunup adımlarımı hızlandırdım. Araba hızlanıp bana yetişti.

Tam kaldırımdan ayrılacaktım ki yüzü yaralı adam camını indirdi.

"Şu Caldwell evi mi?" diye sordu.

Eve işaret ediyordu. Ne diyeceğimi bilemedim ama sonra evet demeye karar verdim çünkü evin güvenlik kapısı vardı. Kafamı salladım.

Yara izli adam teşekkür etmeye zahmet bile etmedi. Araba kapıya doğru ilerledi. Durup izlemeye başladım ama sonra Yaralı Yüz dönüp bana dik dik baktı. "Neye bakıyorsun?"

Yürümeye başladım. Zaten kapıdan geçemezlerdi.

Sonra riske girip arkamı döndüğümde kapının açıldığını gördüm. Yaralı Yüz ve arkadaşı içeri girdiler.

Bu hoşuma gitmemişti. Hem de hiç.

Araba durdu ve adamların ikisi de indiler. 911'i ya da en azından Rachel'ı aramak için telefonumu çıkardım. Onu uyarmak istiyordum. Ama ne hakkında uyaracaktım? İki adam kapıya doğru yürüdüler. O anda bilinçli bir şekilde düşünmeden eve doğru koşmaya başladım ama sonra ön kapı açıldı ve Bay Caldwell dışarı adım attı. Adamları gülümseyerek karşıladı. Birbirlerini tanıdıkları belliydi. Gülüşüp birbirlerinin sırtlarına vuruyorlardı.

Sonra Bay Caldwell arabaya bindi ve hep birlikte gittiler.

Bölüm 30

Bir tabancayla burun buruna gelmemin üstünden yarım saat geçtikten sonra soyunma odasında, büyükler takımı denemelerine hazırlanıyordum. Sabırsızlanıyordum. Şu anda, basketbol kortunda bulduğum tatlı kaçışa her zamankinden çok ihtiyacım vardı. Ayakkabılarımı bağlarken midem taklalar atmaya başlamıştı.

Gergindim.

Dünkü kortta da hiç arkadaşım yoktu ama büyükler takımındaki çocukların benden nefret ettiklerini biliyordum. Soyunma odasının diğer tarafında, Troy ile Buck da dahil bir grup çocuğun gülüştüklerini duyabiliyordum. Bu ses kulağıma yabancı geliyordu. Bunun bir parçası olabilecek miydim? Aralarında hoş karşılanacağım gün gelecek miydi?

Bunu hayal etmek bile zordu.

Giyindikten sonra derin bir nefes aldım. Oyalanma amacıyla, iyi olup olmadığını öğrenmek için Rachel'a mesaj attım. İyi olduğunu söyleyip denemelerde şans diledi. Tam

telefonumu kaldıracakken tekrar titredi. Rachel'dan yine mesaj geldiğini düşündüm ama yanılmıştım.

Gülümsedim. **"Teşekkürler,"** diye yazdım. Sonra, **"Tahmin et ne oldu,"** diye ekledim.

Ema: **Ne oldu?**

Ben: **Şu eski Nazi fotoğrafı var ya, Photoshop'la değiştirilmiş. O adam Kasap değilmiş.**

Ema: **Olamaz!**

Uzaktan bir düdük sesi geldi. Olanları mesajla hızla açıkladıktan sonra telefonu kaldırdım. Korta çıkma vakti gelmişti. Spor salonu kapısını açtığımda filmlerde, adamın birinin bara girdiği ve o anda etrafa bir sessizlik çöktüğü sahneler gibi oldu. Seken toplar durdu. Kimse atış yapmıyordu. Bütün gözler üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Yüzüm kıpkırmızı oldu.

Kafamı eğerek köşedeki boş potaya doğru koştum.

Toplar tekrar sekmeye, atışlar tekrar yapılmaya başlandı. Bu –bir okul takımının parçası olmak– hep istediğim şeydi ama kendimi yabancı hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Birkaç atış ve ribaund yaptım. Troy ile Buck'ın burada olmama nasıl tepki verdiklerini çok merak ediyordum. Risk alıp durdukları yere bir bakış attım.

Troy hiç hoşlanmadığım sırıtışıyla bana bakıyordu.

"Eh, bu çok garip," dedi arkamdan biri.

Sese doğru döndüm. Konuşan, takım kaptanı Brandon Foley'ydi. Bu okulda konuşmak için tepeye bakmamı gerektirecek pek fazla kişi yoktu ama iki metrelik boyuyla

Brandon bunu yapmama neden oluyordu.

"Garip olan ne?" dedim.

"Troy mutlu görünüyor," dedi Brandon. "Seni burada görmenin onu çok öfkelendireceğini sanmıştım."

Ne karşılık vereceğimi bilemedim. Brandon elini uzattı. "Ben Brandon Foley."

"Biliyorum. Ben de Mickey Bolitar."

"Hoş geldin."

"Teşekkürler."

"Troy o kadar kötü biri değildir."

Buna da karşılık vermemenin iyi olacağına karar verdim. Brandon bir atış yaptı. Top ıslık sesi çıkartarak çemberden geçince topu ona geri attım. Güzel bir ritim tutturup atış yapmaya devam ettik. Fazla konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu.

"Mickey?"

Koç Stashower gelmişti.

"Koç Grady seni ofisinde görmek istiyor."

Bunu dedikten sonra kayboldu. Brandon'a baktım. Omuz silkti. "Muhtemelen seni takıma tanıtmak falan istiyordur."

"Evet," dedim haklı olmasını umarak. "Atışlar için sağ ol."

"Sorun değil."

Korttan ayrılırken gözucuyla Troy'u gördüm. Sırıtışı büyümüştü.

Hızla Koç Grady'nin ofisine gittim.

"Beni mi görmek istediniz, Koç?"

"Evet, Mickey. İçeri gelip kapıyı kapat ve otur."

Dediğini yaptım. Koç Grady, gri eşofman altı ve üstünde Kasselton Devesi logosu olan bir polo tişört giymişti. Birkaç saniyeliğine hiç konuşmadı. Kafasını eğmiş, gözlerini masasına dikmişti.

"Bunu okudun mu Mickey?"

"Neyi koç?"

Uzun uzun içini çekerek sandalyesinden kalktı. Yanıma gelip Kasselton Lisesi öğrenci el kitabını uzattı. Bir kitaba, bir ona baktım.

"Bunu okudun mu?" diye sordu tekrar.

"Göz gezdirmiştim sanırım."

Masasının arkasına geçip oturdu. "Davranışlar kısmını okudun mu?"

"Sanırım."

"Geçen sene futbol takımından iki son sınıf öğrencisi saha kenarında bira içerken yakalandı. Altı maç ceza yediler. Hokey takımındaki bir çocuk bir sinemada kavgaya karıştı. Okul sınırları dışında olsa da önemli değildi. Bu konudaki politikamız sıfır toleranstır. Anlıyor musun?"

Hissizce kafamı salladım. Troy'un sırıtışı aklıma geldi. Sırıtışının ne anlama geldiğini şimdi anlıyordum sanırım.

"Dün gece tutuklandın, değil mi Mickey?"

"Ama ben bir şey yapmamıştım."

"Burası mahkeme değil. İçki içerken yakalanan futbolcu çocuklar yargılanmadılar. Kavgaya karışan hokey oyuncusu suçlu bulunmadı. Ama bu önemli değildi. Anlıyorsun, değil mi?"

"Ama tutuklanmam bir yanlış anlaşılmaydı."

"Ya geçen hafta Troy'la yaptığın küçük münakaşa?"

Yüreğimin ağzıma geldiğini hissettim. "O meseleyi konuşmuştuk," dedim sesimde panikle.

"Doğru. Ben de doğru söylediğini varsaydım. Ama bugün Amir Taylor'la konuştum. Bana, geçen hafta birkaç olaya karıştığından bahsetti. Ehliyet alacak yaşta olmamana rağmen araba sürdüğünü, bir gece kulübüne girmek için sahte kimlik kullandığını söyledi. Bunlardan herhangi biri tek başına bile takımdan atılmana neden olabilirdi."

Göğsümün panikle dolduğunu hissettim. "Lütfen, Koç Grady. Hepsini açıklayabilirim."

"Bunları yaptın mı?" diye sordu Koç Grady. "Yoksa Amir Taylor yalan mı söylüyor?"

"O kadar basit değil," dedim.

"Kusura bakma Mickey ama ellerim bağlı."

"Koç" Sesimdeki yalvaran tonu duyabiliyordum. "Lütfen bunu yapmayın..."

"Takımdan çıkarıldın."

Yutkundum. "Ne kadar süreyle?"

"Tüm sezon, evlat. Üzgünüm."

Bölüm 31

Soyunma odasına gitmek için spor salonundan geçmek zorundaydım. Troy hâlâ gerizekâlı gibi sırıtıyordu. Ona doğru koşup suratına bir tane çakmamak için kendimi tüm gücümle tutmam gerekti. Uyuşmuş hissediyordum. Bu nasıl olabilmişti? Basketbol benim hayatımdı. Annemle babam, lisede basketbol oynama şansım olsun diye Abeona Sığınağı'nı bırakıp Amerika'ya geri dönmüşlerdi.

Ama şimdi hayatımdaki her şey gibi basketbol da bitmişti.

Bir kahkaha duydum. Sonra Troy alaycı bir sesle, "Görüşürüz, Mickey," diye seslendi.

"Aynen," diye ekledi Buck. "Görüşürüz, Mickey."

Öfkemin alevlendiğini hissediyordum ama bu iki soytarıyı pataklamanın bir işe yaramayacağını biliyordum. Şu anda tek ihtiyacım buradan mümkün olduğunca uzağa gitmekti. Hızla günlük kıyafetlerimi giyip koşarak dışarı çıktım.

Açık hava çok iyi gelmişti. Gözlerimi kapatıp temiz havayı içime çekerken dizlerimin üstüne bıraktım kendimi.

Boğuluyormuş ve kaybolmuş hissediyordum. Evet, evet... bunun sadece bir spor olduğunu biliyordum. Ama basketbol benim için bundan daha fazlasıydı. Benim merkezim, özümdü. Beni tanımlamıyordu tamam ama her şeyden çok yapmak istediğim şeydi. Ve bu şekilde elimden alınması – hayatımda böyle bir ceza olması– dünyamın bir kez daha sarsılmasına neden olmuştu.

"Erkencisin."

Kafamı kaldırdığımda Ema'yla karşılaştım. Yüzümü gördüğünde gözleri endişeyle kocaman açıldı.

"Sorun ne?"

"Takımdan atıldım."

Ona olanları anlatırken Ema yanıma oturup beni izledi. Gözlerine baktığımda –evet, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyordum– nezaket ve iyilik gördüm. Neredeyse... melek gibiydi. Gözlerinin içine baktığımda pek çok şey görebiliyordum. Onlardan güç alıyordum.

Rachel beni ona Ema kadar güvenmemekle suçlamıştı. Ama gerçek bundan çok daha karışıktı: Aslında ben, Ema'ya güvendiğim kadar kimseye güvenmiyordum. Nasıl hissettiğimi ondan saklamıyordum. Kızgın, üzgün ya da yıkılmış değilmişim gibi davranmıyordum. Nasıl göründüğümü, nasıl konuştuğumu umursamıyordum. Ben sadece söyleniyordum, Ema da beni dinliyordu.

"Sen doğru olan şeyi yapmaya çalıştın," dedi. "Aldığın teşekkür bu mu yani? Bu çok yanlış ya."

Ema beni anlıyordu. Bu kadar basitti işte. Onun hakkın-

daki harika şeylerden biri de buydu: Şimdi bile kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Gece kulübündeki, Ema'nın öleceğinden emin olduğum o ana döndüm. Gırtlağına bıçak dayanmıştı ve ben kendimi hiç o kadar çaresiz, korkmuş hissetmemiştim.

Gözlerim yaşardı. Ema bunu görünce, "Geçecek. Bir şeyler bulacağız. Seni takıma geri sokmanın bir yolu olmalı..." dedi.

Hiç düşünmeden uzanıp ona sıkıca sarıldım. Ema bir anlığına gerildi ama sonra kolları etrafıma dolandı ve o da bana sarıldı. Kafasını göğsüme yasladı ve öylece durduk. İkimiz de hareket etmedik. Birbirimizi bırakırsak olacaklardan korkuyor gibiydik.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Kaşık gelmişti. Ema'yla hızlıca birbirimizi bıraktık.

"Hiçbir şey," dedim.

Kaşık bana ve Ema'ya baktıktan sonra bakışlarını ikimizin arasında bir yere sabitledi. "Araştırmalara göre kucaklaşmak depresyonu iyileştirir, stresi azaltır ve vücudun bağışıklık sistemini güçlendirir."

Sonra kollarını iki yana açtı. "Grup kucaklaşmasına ne dersiniz?"

"Sana bir yumruk geçirirsem görürsün," dedi Ema.

Kaşık kollarını açık halde öylece durmaya devam etti. "Bu hepimizin sağlığı için." Ema bana bakınca ben de ona baktım. Sonra ikimiz de omuz silkip aynı anda Kaşık'a sarıldık. Kaşık buna bayılmıştı. Hepimizin fiziksel temasa nasıl da ihtiyacımız olduğunu düşündüm.

"Bunu anne babamla hep yaparım," dedi Kaşık. "Harika bir şey, değil mi?"

Bunu onu bırakmak için işaret olarak algıladık. Sonra da kaldırıma oturduk.

"Neden denemelerde değilsin?" diye sordu Kaşık.

Ema ona susmasını söylese de ben olanları hızlıca açıkladım. İlk önce Lodz Kasabı'nın fotoğrafının Photoshop'la değiştirilmiş olduğundan bahsettim.

"Eh, yani... Tuhaf bir Nazi'nin hiç yaşlanmadan bugüne geldiğini gerçekten düşünmüş müydük ki?" diye tepki verdi Kaşık.

Sonra ona takımdan atıldığımı söyledim. Buna verdiği tepki ilginçti. Üzüldüğünü söylemek yerine bu adaletsizlik karşısında kıpkırmızı olacak kadar öfkelendi. Tatlı, saf çocuk birden karanlık tarafa geçmişti sanki. Ema konuyu değiştirdi.

"Eee, Rachel'ı ziyaret ettin mi?" diye sordu Ema.

"Evet."

"İyi mi?" diye sordu Kaşık.

"Yaraları yüzeydeymiş. Kafasında bandaj vardı."

"Yüzünde bir şey yoktu yani." Kaşık rahatlamış gibiydi. "Teşekkürler Tanrım."

Ema onun koluna bir yumruk indirdi. Sonra ciddileştik. Onlara ziyaretimi tüm ayrıntılarıyla aktardım. Bitirdiğimde Ema, "Eee, bundan ne çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim. Annesi, babası hakkında çılgınca suçlamalar yapıyormuş..."

"Sonra da ölmüş," dedi Kaşık.

Sessizlik.

Ema kalkıp volta atmaya başladı. "Rachel'ın, annesinin babası hakkında söylediklerine... inanmaya başladığını mı söyledin yani?"

Biraz düşündüm. "Tam olarak inanıyor mu bilmiyorum. Bir noktada, annesinin yanında olmayacaksa başka kimin olacağını düşündü sanırım."

"Tamam. O zaman konuya buradan girelim. Rachel'ın annesi, onun hakkında kötü şeyler falan bildiği için babasının onu kilit altında tutan korkunç bir adam olduğunu söylemiş. Doğru mu?"

"Sanırım."

Ema volta atmaya devam etti. "Sonra Rachel, annesinin haklı olduğunu varsaymış. Bunun sonucunda doğal olarak ne yapması gerekirdi?"

"Annesinin suçlamalarını irdelemesi gerekirdi," dedim.

"Nasıl?"

"Babasını dikkatlice inceleyerek..."

Sesim kesildi. Ve o anda kafamda bir ampul yandı.

Ema da Kaşık da yüzümdeki ifadeyi fark etmişlerdi. "Ne oldu?"

Konuşurken bir yandan da yaşananları kafamdan geçiriyordum. "Rachel'ın hastanedeki odasının kapısında Abeona kelebeği vardı," dedim.

"Eee?"

"Yani bir şekilde onlarla çalışıyordu."

"Tamam," dedi Ema. "Bunu az çok biliyorduk. Bu kadar büyütülecek olan ne?"

"Kel kafalı adamın, Rachel'm vurulduğu gecenin sabahı geldiğinde bana ilk sorduğu şey çok tuhaftı."

"Ne sordu?"

"Rachel'la yakınlaştığımızı bildiğini söyledi..."

Bunu söylediğimde Ema hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Ama hemen ardından Rachel'm bana bir şey verip vermediğini sordu."

"Ne gibi bir şey?" dedi Kaşık.

"Ben de ona aynı şeyi sordum. Bir hediye ya da bir paket, dedi. Yani, Rachel daha yeni vurulmuştu. Annesi ölmüştü. Ben de polisle konuşmaktan yeni gelmiştim. Ama kel adamın sorduğu ilk şey Rachel'ın bana bir hediye ya da paket verip vermediğiydi. Sizce de bu tuhaf değil mi?"

Hepimiz tuhaf olduğu konusunda anlaştık.

"Eee, teorin ne?" diye sordu Ema.

"Rachel'ın bir şey bulduğunu düşünelim," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Annesinin doğruyu söylediğini kanıtlayan bir şey olabilir. Babası hakkında kötü bir şey öğrenip bir pakete koyduğunu... ve bunun Abeona Sığınağı'na iletmesi gereken bir şey olduğunu varsayalım."

"Ama bunu yapamadan önce vuruldu," diye ekledi Ema.

"Ve annesi, yani suçlamayı yapan ilk kişi öldü," diye bitirdi Kaşık.

Sessizlik.

"Bir yere varıyor olabiliriz," dedi Ema. "Bir açıdan hepsi

mantıklı ama başka bir açıdan değil. Rachel hâlâ yaşıyor. Şu hediye ya da paket artık onda olmasa bile içinde ne olduğunu biliyor olmalı."

"Yani hâlâ tehlikede olabilir," diye ekledi Kaşık.

Düşündüm. "Bir şeyi kaçırıyoruz," dedim.

"Neyi?"

"Bilmiyorum. Ama bir şey var. Babası onu vurmazdı. Yani, öyle bir şey olamaz. Kendisini korumak için bile yapmaz."

Birkaç saniyeliğine bu konuda kafa yorduk.

"Belki de kazaydı," dedi Ema.

"Nasıl?"

"Belki de annesine ateş etmişti ama kazara Rachel'ı vurdu."

Bu daha mantıklıydı ama yine de doğru gelmiyordu. Bir şeyi gözden kaçırıyorduk. Sadece ne olduğuna parmak basamıyordum. Hava kararmaya başlayana kadar bir süre daha konuştuk. Bir noktada, denemelerin sona ermek üzere olduğunu ve büyükler takımı oyuncularının kısa süre içinde dışarı çıkacakları aklıma geldi. Onlar çıkarken burada olmak istemiyordum. Bu yüzden bu gecelik konuşmayı sonlandırmayı önerdim.

Kaşık saatine baktı. "Babamın işi yarım saat sonra bitecek. Ben de onu bekleyip arabayla giderim."

Ema'yla birlikte Kasselton Bulvarı'ndan aşağı yürümeye başladık. Arkamızdaki spor salonunun kapıları sertçe açıldı ve büyükler takımı oyuncuları dışarı döküldüler. Duştan sonra saçları ıslaktı. Gülüşüyorlardı ve antrenman sonrası mutlu bir yorgunlukla hafifçe sendeleyerek yürüyorlardı. Onları

görmek içimdeki boşluğun on kat daha büyümesine neden oldu.

"Hadi, hızlı yürüyelim," dedi Ema.

Hızlandık. Gideceğimiz yöne onun karar vermesine izin verdim. Nereye gittiğini biliyordum. Birkaç dakika sonra, Yarasa Kadın'ın sokağının başındaydık. Tamamen yanıp yerle bir olan evden geriye sadece birkaç kiriş kalmıştı. Bunca yıldan, çocukları korkutan onca hikâyeden sonra Yarasa Kadın'ın efsanevi hayaletli evi yanıp kül olmuştu. Ön bahçedeki itfaiye görevlileri ellerindeki dosyalara notlar alıyordu. Who, HorsePower ve Beatles gibi grupların vinil plaklarını çalan plak çalar aklıma geldi. Yarasa Kadın'ın hippi olduğu günlerde çekilmiş fotoğrafını, Ashley'nin Kasselton Lisesi'nde çekilmiş fotoğrafını, kıvırcık saçlarıyla hüzünlü gözleri olan çocuğun ve kurtarılmış tüm o çocukların fotoğraflarını düşündüm.

Alevler hepsini yok etmişti.

Peki Lizzy Sobek, namı diğer Yarasa Kadın neredeydi? Ya kel kafalı adam, namı diğer Adını Bilmediğim Adam neredeydi? Şarlatan Lodz Kasabı, namı diğer San Diego Acil Tıp Teknisyeni/Kundakçı neredeydi?

Ema yanımda durdu. "Sence bitti mi?"

"Ne bitti mi?"

"Abeona Sığınağı. Kasap sığınağı yok mu etti?"

Bir süre düşündüm. "Bilmiyorum. Çok uzun zaman önce kurulmuş bir grubu yok etmenin o kadar kolay olacağını sanmıyorum." Arka taraftaki ormanı görebilmek için hafifçe

sola kaydım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ema.

"Arka taraftaki garajı hatırlıyor musun?"

"Ah, evet," dedi. "Kel adam eve oradan girmişti."

"Yarasa Kadın'la görüşmem için beni de eve oradan sokmuştu. Yer altındaki bir tünelden geçmiştik. Koridorlar ve başka kapılar da vardı."

Ağaçlar çok yoğun olduğu için özellikle bu mesafeden garajı görmek mümkün değildi. Ama bunun kasti bir şey olduğunu düşünüyordum. Garajın gözlerden uzak olması gerekiyordu.

"Gidip bakmalıyız," dedim.

"Nereye? Garaja ve tünellere mi?"

Kafa salladım. "Şu anda gidemeyeceğimiz kesin. Belki de gece gelebiliriz. İtfaiye şefi burada değilken ve etrafta bizi görebilecek birileri yokken."

Ona baktığımda yine bir şey beni rahatsız etti.

"Ne?" diye sordu Ema.

"Sende farklı bir şey var."

Kolunda koyu renkli bir leke fark ettim. Ema baktığımı görüp kazağının kolunu indirdi.

"O neydi?" diye sordum.

"Bir şey değil."

Ama Kaşık'ın bahsettiği söylentiler, Ema'nın ormanda yaşadığı ve babasının ona şiddet uyguladığı düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. "O... bir bere miydi?"

"Ne? Hayır." Ema kazağının kolunu tutup kenara çekildi.

"Gitmem lazım."

"Şunu yapma, Ema."

"Ben iyiyim, Mickey. Gerçekten."

"O zaman neden beni hiç evine davet etmiyorsun?"

Genelde gözlerime dikilen bakışları uzaktaki bir ağaca yönelmişti. "Ailem misafirleri pek hoş karşılamaz."

"Nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

"Ne fark eder? Bak, benim gerçekten eve gitmem lazım. Sonra mesajlaşalım, olur mu? İkimiz de çıkabilirsek gece gelip şu tünelleri bulmaya çalışalım."

Sonra hızla uzaklaştı. Ormanın kıyısına vardığında onu takip etmediğimden emin olmak ister gibi arkasına dönüp baktı ve ağaçların arasında kayboldu. Ne yapacağımdan emin olmadığım için her zamanki gibi hiçbir şey yapmadım. Orada aptal gibi öylece dikildim. Bir şey bilinçaltımı kemirip duruyordu. Zihnimi karıştırmaya, güncel anıları hatırlamaya ve bunun ne olduğunu bulmaya çalıştım. O anda bir şey fark ettim.

Birbirine çok benzeyen iki resim arasındaki altı farkı bulmanızı isteyen şu bilmeceleri bilir misiniz? İşte bu durum da buna benziyordu. Birkaç gün önceki Ema'yı ve bugünkü Ema'yı gözümde canlandırdım. Farklı olan neydi... ve beni neden rahatsız ediyordu?

Fark 1: Kolundaki muhtemel bere.

Fark 2'ye ihtiyacım var mıydı?

Öylece dikilmeye devam ettim. Ema gayet açıktı. Kendi işime bakmamı söylemişti. Ama bu onu dinlemem gerektiği

anlamına gelmezdi. Küçük yaşına rağmen Ema geceleri dışarı rahatça çıkabiliyordu. Ben de çıkabiliyordum ama benim durumum amansızdı. Ayrıca bir sürü dövmesi vardı. Hangi ebeveyn böyle bir şeye izin verirdi ki? Tabii bu bir şeyin kanıtı olamazdı ve beni çok şüphelendirmezdi. Ama buna esrarengizlik, orman, muhtemel bere ve söylentiler de eklenince...

Bazen en yüksek yardım çığlıkları sessiz olanlardır.

Onu takip etmeye karar verdim. Şu anda.

Ema bayağı uzaklaşmış olabilirdi ama muhtemelen koşmuyordu. Sakinliğimi koruyup hızlı hareket edersem ona yetişebilirdim. Hangi yöne gittiğini tahmin etmeye çalıştım ama faydası olmazdı. İz sürücü değildim sonuçta. Bunun yerine dümdüz koşup bir iz aradım... ama neyin izini?

Sanırım Ema'nın izini.

Gittikçe sıklaşan çalıların arasından ilerlerken altı fark oyunu yine aklıma geldi. Ema'nın ensesindeki dövmeyi düşündüm. O bölgede bir yılan kuyruğu göründüğünü hatırlıyordum. Yılan önceden yeşildi... ama şimdi, bir dakika, bu mümkün müydü bilmiyordum ama... bugün yılan mor gibiydi.

Nasıl yani?

Koşmaya devam ettim. Öyle olabilir miydi? Ema'nın dövmelerini düşündüm ve bir şekilde... değişmiş olduklarını fark ettim.

Ama öyleyse sorun neydi?

Birkaç gün önce Ema'nın dövmelerini yapan sanatçı Agent'la görüşmek için Bekleyin Dövmelenin adlı stüdyoya

gitmiştik. Adam tuhaftı evet, ama ondan hoşlanmıştım. Hem bize yardım etmişti. Belki de Ema gidip dövmesinde değiştirme yaptırmıştı.

Ama böyle işlemler sonucunda bölgenin bandajlanması ve iyileşmesi için zaman gerekmiyor muydu?

Bunu düşünerek çalıların arasında hızla ilerlerken ileride bir ses duydum. Bir ağacın arkasına saklanıp gizlice ileri baktım. Ema benden elli metre kadar ötede, küçük bir açıklıktaydı.

Onu bulmuştum.

Ağaçların arasında küçük bir patika buldu ve batı olduğunu tahmin ettiğim yönde ilerlemeye başladı. Yanımda pusula yoktu ve izci değildim ama zaten şu anda hangi ana yöne gittiği kimin umurundaydı?

Gözümü ondan ayırmadan ilerlerken elimden geldiğince uzak durmaya çalıştım. Bu ormanlık alan, Kasselton rezervuarının bir parçasıydı. Buraya girilmemesi gerektiğini söyleyen tabelalar vardı ama orman büyüktü ve devriye gezen kimse olmuyordu. Myron amcam bunu benimle paylaşmak zorunda olduğu için, onun zamanında beşinci sınıfa giden herkesin, tabii babam da dahil, yabani çiçekler toplayıp isimlerini bulduklarını ve bir deftere yapıştırdıklarını anlatmıştı. Öğrencilerin çoğunun çiçekleri bu ormanda bulduklarını söylemişti. Her nedense bunu çok ilginç bulacağımı düşünmüştü.

Ama bunu şu anda neden düşünüyordum ki?

İlk başta, Ema'nın bu ormanın derinliklerindeki, paslanmış tabaka metalden bir eve varacağını sanmıştım ama

şimdi bunun akla yatkın olmadığını fark ettim. Evet, ormanda hiç devriye gezdiğini görmemiştim ama bu, gezilmediği anlamına gelmezdi. Burası rezervuar alanıydı. Birilerinin buraya, köhne olsa da ev inşa etmesi mümkün değildi. Ormanda kalan kişinin sürekli yer değiştirmesi gerekirdi. Hatta çadırda yaşaması ve birileri geliyor mu diye sürekli tetikte olması gerekirdi.

Ama bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Hava kararıyordu. Yanımda bir pusula olmadığı yine aklıma geldi. Ormanın derinliklerine giriyorduk ve geldiğim yerden geri dönebilirdim ama ceptelefonumun ışığıyla bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Ema'yı kaybetmemem gerektiğini düşünerek adımlarımı hızlandırdım.

Ema sola dönüp dik bir tepeyi tırmanmaya başladı. Durup onu izledim. Eğer peşinden tepeyi tırmanmaya başlarsam beni kesin görürdü. İlerlemeye başlamadan önce uzaklaşmasını bekledim. Ama yine onu kaybetme endişesine kapılmıştım. Dikkat çekmemeye çalışarak aceleyle tepeyi tırmandım.

Göğsümde küçük bir vicdan azabı sızısı belirdi. En iyi arkadaşımı gizlice takip ediyordum. Bu onun iyiliği için olsa bile doğru gelmiyordu. Onun iyiliği için... Aptalca eylemleri haklı çıkarmak için bu cümle ne kadar sık kullanılırdı?

Artık durup eve gitmeliydim.

Bunu bir süreliğine düşündüm. Yaptığım şeyi tekrar düşünüp tam geri dönecektim ki tepenin zirvesine vardığımı fark ettim. Zirvede karşıma yolumu kapatan bir tel örgü çıkmıştı.

Ema'dan hiçbir iz yoktu.

Sağa sola bakındım. Tel örgüler alabildiğince uzanıyor gibiydi. Her on metrede bir GİRİLMEZ tabelası vardı. Tabelalar muhtemelen etrafta dolaşan orman görevlilerini, araziye girmeleri durumunda mahkemeye verilecekleri konusunda uyarmak için asılmıştı.

Ema nereye gitmişti?

Tel örgüye yaklaşıp diğer tarafına baktım. O tarafta da ağaçlar vardı ama yirmi ya da otuz metre ötede bir açıklık gördüm. Ama bunun bir anlamı yoktu. Tel örgülerde ne bir kapı ne de giriş yeri vardı. Ben tepeyi tırmanırken Ema geri dönmüş olabilir miydi? Bu mümkündü ama şüpheliydi. Belki de beni fark etmiş ve bir ağacın arkasına saklanmıştı.

Öfkeyle uzanıp tel örgüyü kavradım. Biraz sarstığımda... tel örgüler gevşer gibi oldu.

Nasıl yani?...

Daha dikkatli baktım. Birisi çitin bu kısmındaki telleri, metal direkle birleştiği yerden kesmişti. Sadece bakılarak anlaşılabilecek bir şey değildi ama tel örgüye yaslanınca çit neredeyse kapı gibi açılıyordu. Ben de telleri ittim. Ve bir saniye sonra girilmez tabelalarına rağmen çitin diğer tarafındaydım.

Eh, zaten davranışlarım yüzünden basketbol takımından atılmıştım. Listeme bir de izinsiz mülke girme suçunu eklesem ne çıkardı?

Peki şimdi ne yapacaktım?

Bir açıklık görene kadar ilerlemeye karar verdim. Sonra

bir süreliğine adımlarımı yavaşlattım. Ağaçların arasından çıktığımda açıkta olacaktım. Önüme ne çıkacağını bilmiyordum ama düşünmeden ilerlemek de akıllıca olmazdı. Ama Ema aramızı bayağı açmış olmalıydı; bu yüzden oyalanmamalıydım.

Ağaçların bittiği yere geldim. Açıklığa baktığımda nefesim kesildi.

İlk gördüğüm şey devasa bir bahçe olmuştu. Çok fazla çiçek yoktu ama hayvan şeklinde budanmış çalılar vardı. Bunlara *topiari* deniyordu. Yeşil çalılar bir kuğu, bir zürafa ve bir fil şeklinde budanmıştı ve hepsi gerçek boyutlardaydı. Bahçede ayrıca antik Roma ya da Yunan tarzı beyaz heykeller de vardı. Bir havuz ve çardak da gördüm ama beni en çok şaşırtan şey tüm bunların ötesindeki ev oldu.

Ev, arkadan bile bir Disney kâbusundan çıkmış karanlık bir kaleye benziyordu. Daha önce buraya gelmiştim. Ama evin ön tarafındaki uzun araba yolunu kullanmıştım.

Myron amcam beni buraya Angelica Wyatt'la tanıştırmaya getirmişti.

Nasıl yani?

Orada, tamamen şoke olmuş halde bir ya da iki saniye dikildim. En bariz cevap, Ema'nın bir yere giderken burayı kestirme olarak kullandığıydı. Belki arazinin diğer tarafındaki çitin de açık bir kısmı vardı ve kafamda resmettiğim köhne barakaya giden bir yola açılıyordu. Ama bu cevap birden tam olarak mantıklı gelmedi.

Daha ileri, eve doğru yürüdüm. Alan o kadar genişti ki

fark edilmeden ilerlemenin tek yolu bir yerden bir yere koşup saklanmaktı. Bu nedenle önce budanmış file doğru koşup kalın bacaklarının arkasına saklandım. Sonra helikopter pistinden koşup togaya benzer bir şey giymiş, bir elinde mızrak diğer elinde tabak taşıyan beyaz bir kadın heykelinin arkasına girdim. Oradan da hızla evin yan tarafına doğru koştum.

Sırtımı eve yaslayıp yavaşça ileri doğru kaydım. Süper Ajan Mickey Bolitar. Artık nereye gittiğimi, hatta ne yaptığımı bilmiyordum. Ema'ya mesaj atıp nerede olduğunu sormayı düşündüm ama bu kadar gelmiştim artık. Geri dönemezdim.

Köşeyi döndüğümde olduğum yerde kalakaldım. Ema bahçenin ortasında dikiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana kaşlarını çatmış halde bakıyordu.

"Şey, selam," dedim.

Bir kez daha kıvrak zekâm ve dilim sayesinde beladan kurtulmuştum işte.

"Burada her yerde kameralarımız var, Bay Becerikli," dedi Ema. "Güvenlik seni vurmadığı için şanslısın."

Sonra dönüp kapıya yöneldi. Ben hareket etmedim.

"İçeri gel hadi," dedi Ema. "Artık gerçeği öğrensen iyi olur."

Bölüm 32

Sersemlik halinden çıkamadan Ema'nın peşinden karanlık malikâneye girdim, sonra bodrum katına indik. Burada büyük, rahat koltukları ve devasa bir ekranı olan şık bir tiyatro salonu vardı. Duvarlara Angelica Wyatt'ın posterleri asılmıştı.

Önce posterlere, sonra Ema'ya baktım. Kafasını eğip ellerini ovuşturarak geriye doğru bir adım attı. Posterlere tekrar baktım. Ardından Ema'ya döndüm. "Görmeliydim," dedim.

"Neyi?"

"Gözleri."

Ema hiçbir şey demedi.

"Angelica Wyatt'la tanıştığımda gözlerinin ne kadar sıcak ve rahatlatıcı olduğunu düşünüp durdum. Sanki onunla sonsuza dek konuşabilecekmiş gibi hissettim. Neden öyle hissettiğimi anlayamamıştım ama artık anladım."

Ema kafasını kaldırıp bana baktı.

"Angelica Wyatt senin annen mi?" diye sordum.

"Evet."

"Anlamıyorum. Tüm o söylentiler..."

"Bir barakada yaşadığım ve babamın beni döven, tehlikeli bir adam olduğuna dair söylentiler mi?"

Kafamı salladım.

"Söylentileri ben başlattım," dedi Ema. "İnsanları yanıltmak için."

Başka şeyler daha söylemesini bekledim. Ama söylemeyince, "Ama neden?" diye ekledim.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Okuldaki çocukların Angelica Wyatt'ın ne kadar seksi olduğunu konuştuklarını duymuyor musun? Annem olduğunu öğrendiklerini düşünsene."

"Sanırım bu tuhaf olabilirdi."

"Olabilir miydi?"

"Tamam, olurdu."

"Benimle muhatap olmayan o kötü kızlar, annemin dünyaca ünlü bir film yıldızı olduğunu öğrenseler bana nasıl davranırlardı hayal edebiliyor musun?"

"Büyük ihtimalle aşırı iyi davranırlardı," dedim.

"O korkunç sahtekârların beni partilerine davet etmelerini, öğle yemeklerinde onlarla oturmak zorunda kalmayı ister miyim sanıyorsun? Bilseler kime güvenebilirdim? Birinin beni ben olduğum için sevdiğine nasıl inanabilirdim?" Ema kafasını çevirdi. Omuzları çökmüştü.

"Ne?" dedim.

"Amcanın anneme göz kulak olacağını ilk duyduğumda ne düşündüm biliyor musun?"

"Hayır," dedim.

"Gerçeği biliyor olabileceğini, Angelica Wyatt'ın kızı olduğumu bildiğin için bana iyi davranmaya başladığını düşündüm."

"Bilmiyordum," dedim.

Hâlâ bana arkası dönük duruyordu.

"Ema, bana bak."

Yavaşça bana doğru döndü.

"Bilmiyordum," dedim. "Benim için önemli bir şey değil."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "O zaman neden arkadaş olduk?"

"Bilmiyorum. Sanırım baş belalarına ilgim var."

Ema gülümsedi. "Benim de. Ama ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet," dedim. Başım hâlâ dönüyordu. "Ama biraz acayip geliyor. Nasıl saklayabildin? Okul nasıl öğrenmedi?"

"Resmiyette adım Emma Wyatt değil, Emma Beaumont. Bu ev de büyükannemin kızlık adı üzerine alınmış. Annem gizlice ikili hayat sürüyor. Hayatlarının birinde muhteşem film yıldızı, diğerinde normal bir annedir. Buluşmalarımız konusunda çok dikkatliyiz. Bu ev de gözlerden uzak. Arabayla ya da direkt olarak helikopterle gelebiliyor."

Bir şey demedim ama yüzümden bir şeyler belli olmalıydı.

Ema bana yaklaştı. "Ne düşündüğünü söyle."

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet."

Hafifçe omuz silktim, duraksadım, sonra, "Neden bana söylemedin?" dedim. "Yani, Troy ve Buck'la tartışma olayı oldu. Ama ben sana her şeyimle güvendim. Yaşadığımız onca olaydan, sana anlattığım her şeyden sonra..."

"Sana ihanet etmişim gibi hissediyorsun," dedi Ema.

"Evet."

"Anlatacaktım desem?"

Cevap vermedim.

"Ya da doğru zamanı beklediğimi söylesem? Artık birilerine güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu söylesem bir faydası olur mu?"

"Hepsini anlıyorum," dedim.

"Ama tam olarak değil," dedi Ema.

"Sorun değil."

Kafasını çevirdi. Gözlerinde yaşlar biriktiğini gördüm.

"Sorun değil," dedim tekrar.

"Sana bir şey göstermek istiyorum... belki de anlamana yardımcı olur." Ema bir dolabı açtı ve bana baktı. "Sen benden daha uzunsun. Şu en uçtaki ayakkabı kutusunu alır mısın?"

"Gerek yok," dedim.

"Sinirlerim bozulmadan lütfen alır mısın, Mickey?"

Dolaba gidip üst raftaki ayakkabı kutusunu alıp ona verdim. Odanın ortasında bir koltuk vardı. Ema oturup beni de yanına çağırdı.

Sonra kutuyu açıp bir kupür çıkardı. Gazeteden koparıl-

mış kupürde, "ANGELICA WYATT'IN GİZLİ BEBEĞİ ŞOK ETKİSİ YARATTI" yazıyordu.

Başka bir kupür daha çıkardı: "ANGELICA'NIN BEBEĞİNİN BABASI KİM?" Diğer bir kupürde, "ANGELICA'NIN FRANSA'DAKİ GİZLİ AŞK YUVASI" başlığı varken bir başkasında "ÇOK ÖZEL! ANGELICA'NIN BEBEĞİNİN İLK FOTOĞRAFLARI!" yazıyordu. Diğer yazılardaysa Ema'nın babasının, Angelica'nın o zamanlarda çektiği filmdeki rol arkadaşı ya da İngiliz başbakanı olduğu söyleniyordu.

"Bunu anlatmak çok zor," dedi Ema.

"O zaman anlatma."

"Hayır, sana anlatmak istiyorum. Annemle yaptığımız şeyin sebebini anlamanı istiyorum."

"Tamam," dedim.

Kupürleri elinde topladı. "Bizi hiç rahat bırakmadılar. Tüm hayatım boyunca gazeteciler hep peşimizdeydi. Parka gitsek paparazzi hemen orada olurdu. Annemle sete gitsem, kimseye açık olmayanlarda bile iyi lensli makineler fotoğraflarımı çekerdi. Bu en hafif deyimiyle çok boğucuydu. Kâbuslar görmeye başladım. Bir psikologla da görüştüm. Hatta annem bir süreliğine işi bıraktı. Bana göz kulak olmak için dinlenmeye çekildi ama bu hakkında daha fazla söylentiye sebep oldu. Ama gerçek şuydu ki oyunculuğu seviyordu. Çocukken bile bunu anlıyordum. Bunu elinden almak istemedim, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedim.

"Çok zor bir karardı ama en sonunda... bu şekilde yaşa-

maya karar verdik. Annem, benim yurtdışında okula gittiğime dair bir söylenti çıkardı."

"Burada seninle kim kalıyor?"

"Büyükannemle büyükbabam. Ve, şey..." Biraz utanmış gibiydi.

"Şey ne?"

"Sanırım asistan gibi biri var diyebiliriz. O da yardımcı oluyor. Adı Niles."

Uşak Niles'ı önceki gelişimden tanıyordum. Sessizleştik. Yazılara göz gezdirirken bir sonraki sorumu nasıl soracağımı düşündüm. "Aşikâr olan soruyu sorabilir miyim?"

Ema'nın yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Babamı merak ediyorsun."

"Eğer sorun olmayacaksa..."

"Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Annem söylemedi."

Yine söyleyecek bir şey bulamadığım için sadece, "Ah," dedim.

"Öyle. Bana bir gün, doğru zaman geldiğinde söyleyeceğini söyledi. Ama şimdi söylemeyecekmiş. Bu konuda çok tartıştık, inan bana. Babamın kim olduğunu bilmek istiyorum ama ona sorduğumda annem çıldırıyor. Sanki öğrenmemden çok korkuyormuş gibi görünüyor."

"Neden korksun ki?"

"Bilmiyorum," dedi Ema, bunu ilk kez düşünüyormuş gibi. "Ama şimdilik peşini bıraktım. Başka ne yapabilirim ki?"

"Doğru, anlıyorum." Aklıma başka bir şey geldi. "San Diegolu acil tıp teknisyeni hakkındaki bilgiyi bulduğunda

bana kaynağını söylemek istememiştin. Kaynağın?..."

Ema kafasını salladı. "Evet. Angelica Wyatt'ın ismini kullandığında nasıl kapıların açıldığını görmek inanılmaz."

Bu mantıklı geliyordu. Hâlâ elimdeki kupürlere bakıyordum; özellikle küçük Ema'nın fotoğrafının bulunduğu yazılara. "Bu fotoğraflarda seni görebiliyorum," dedim.

"Ama farklı görünüyorum, değil mi?"

"Sanırım."

"Söyleyebilirsin, Mickey."

"Neyi?"

"Daha zayıftım," dedi Ema. "Daha... normal görünüyordum."

Cevap vermedim.

"Bu da benim için tüm bu yaptıklarımın bir parçasıydı," dedi.

"Yaptıklarının mı?"

"Tamamen siyah giyinmem. Saçlarımı siyaha boyamam. Takılar, dövmeler... Hatta kilo almam. Artık pusuya düşürülen o çocuk olmak istemiyordum. Farklı biri olmak istiyordum. Bu yüzden tüm bunlar bir kılık değiştirme olarak başlamış olabilir ama artık bu halimi seviyorum. Bir şekilde daha çok kendim gibiyim. Yani bu hâlâ kılık değiştirmiş halim mi yoksa her zaman istediğim gibi mi giyiniyorum tam emin değilim."

Eski kupürlerden birini kaldırdım. "O kadar da değişmemişsin," dedim. "Ve bir şeyi atlıyorsun."

"Neyi?"

"Dövmeler. Bir şeylerin tuhaf olduğuyla ilgili fark ettiğim ilk şey onlardı. Kolunda bir bere gördüğümü sandım. Ama boya lekesiymiş. Sende farklı olan şeyin ne olduğunu anlayamamıştım ama sonra kafama dank etti. Dövmelerin değişmişti. Ve annen... vücuduna bir sürü dövme yaptırmana izin vermezdi. Bu yaşındayken olmazdı. Yani dövmeler geçici, değil mi?"

Ema neredeyse memnun olmuş gibi görünüyordu. "Vay be, fark ettiğine inanamıyorum."

"Garip olan ne, biliyor musun?" dedim.

"Her şey mi?"

"Eh, evet. Ama başka bir şey daha var: Annelerimiz gençken tanışıyorlarmış."

"Doğru. Bizim yaşlarımızdayken. Bu bayağı garip. Ah, bu arada, amcan neden birden annemin korumalığını yapmaya başladı?"

"Ben de anlamıyorum. Yakın bir arkadaşının istediğini söyledi. Myron amcamın sadece bir menajer olmadığını biliyorum. Bence o... bir özel dedektif ya da koruma gibi bir şey."

"Yani annem buradayken onu koruyor mu?"

"Sanırım. Neden annene sormuyorsun?"

"Sordum. Sadece ekstra güvenliğe ihtiyacı olduğunu ve Myron'ın eski bir arkadaşı olduğunu söyledi."

"Öyle de olabilir tabii," dedim.

"Olabilir."

Ama ikimiz de buna inanmıyorduk.

"Yarasa Kadın, Abeona'yı kesinlikle Myron'a söylememem gerektiğini söyledi," dedim. "Babam da amcama bir şey anlatmamış."

"Ben de anneme anlatmadım. Kendi aramızda tutmamız gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Anlıyor musun?"

Anlıyordum.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Ema.

"Ne?"

"Dövmeler konusunda haklısın. Bekleyin Dövmelenin'deki Agent... bu dövmeleri yapıyor ama hepsi geçici. Sadece..." Tişörtünü omzundan aşağı kaydırdı. Bir an için sanki bir striptiz şovunun başlangıcıyla karşı karşıya gelmişim gibi gözlerim açıldı. Ema yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı ki gözlerini devirip, "Kes şunu," dedi.

"Ne?"

"Sadece... boş ver." Ema arkasını dönüp bana sırtını gösterdi. "Bak şuna. Agent bunun nasıl olduğunu bilmiyor ama her nasılsa bu dövme hiç çıkmıyor."

Bakma ihtiyacı bile hissetmedim. Hangi dövmeden bahsettiğini biliyordum. Bu, peşimi hiç bırakmayan şeydi çünkü. Aslında tek benim değil, hiçbirimizin peşini bırakmıyordu.

Ema'nın gösterdiği dövme, kanatlarında hayvan gözü olan kelebek dövmesiydi.

Bölüm 33

Ema'yla bir süre daha konuştuk. Daha sonra Yarasa Kadın'ın evinin orada buluşup garajla tünellere girmenin bir yolunu bulmayı önerdim. Ema gelip gelemeyeceğinden emin değildi.

"Annem buralarda değilken dışarı çıkmak kolay oluyor. Ama şimdi olduğu gibi evdeyken..."

"Anlıyorum."

"Mickey?"

"Efendim?"

"Basketbol takımı için gerçekten üzüldüm."

"Sağ ol."

İnsan zihninin bazı şeyler için tuhaf, dolambaçlı yollar seçmesi ne kadar da komikti. Hiç tuhaf bir şey düşünmeye başlayıp sonradan da bu düşünceye nereden vardığınızı ve zihninizin neden başka yerlerde dolaşıp durduğunu merak ettiniz mi? Şu anda benim zihnimde olan da buydu. Beynim şöyle bir yolda dolaşmayı seçmişti: Ema basketboldan bahsedince bu düşünceyi bir kenara itmeye çalışmıştım ama

basketbol takımından atılmanın verdiği acıyı unutmamı sağlayacak tek bir şey vardı... o da basketbol oynamaktı. Bu da en son basketbol oynadığım zamanı hatırlamama neden olmuştu. Bunu hatırlayınca dün Newark'ta oynadığım aklıma gelmişti. Bu aklıma gelince Tyrell Waters'ı ve şu anda ne yaptığını düşünmeye başlamış, oradan da babası Dedektif Waters'a ulaşmıştım. Bu da onunla yaptığımız eve dönüş yolculuğunu hatırlatmış ve Dedektif Waters hakkında iki şey düşünmememe neden olmuştu:

Birincisi: Adam, Kasselton'daki bir uyuşturucu şebekesi davası üzerinde çalışıyordu.

İkincisi: Bay Caldwell'in adının Henry olduğunu biliyordu.

Bunu nereden biliyordu ve bu iki şey ne şekilde bağlantılıydı?

Aslında Dedektif Waters bana Caldwell'ler hakkında bir sürü soru sormuş ve bunu yaparken sesinin normal çıkması için elinden geleni yapmıştı. O zaman onun sadece vurulma olayını merak ettiğini düşünmüştüm. Ama şimdi Tyrell'ın ne dediğini hatırlıyordum. Babasının, bizim kasabadaki uyuşturucu şebekesi davasında çalışmıyor olsaydı muhtemelen Caldwell davasında çalışıyor olacağını söylemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Ema.

Ona Dedektif Waters konusunu hızlıca açıkladım. Ema her zamanki gibi durumu hemen anladı.

"Ona birkaç şey daha sormalısın."

Buna katılıyordum ama saat geç oluyordu. Kortlarda olup olmadığını öğrenmek için Tyrell'a mesaj gönderdim. Tyrell hemen cevap atıp kortta olmadığını, çünkü Weequahic Lisesi

takımıyla bugün antrenmanı olduğunu söyledi. Sonra **"Hemen buraya gelebilir misin? Hazırlık maçı için adama ihtiyacımız var,"** diye ekledi.

Kahretsin, yetişemezdim ki. Durağa koşsam da otobüs yarım saat sonra kalkacaktı ve şehre yolculuk da eklenince... yetişmemin imkânı yoktu. Mesajı Ema'ya gösterirken birden merdivenden bize doğru gelen adım sesleri duyuldu. Ema gerildi. Bir an için saklanmamı söyleyeceğini düşündüm ama adım sesleri yaklaşırken yüzü yumuşadı.

"Bayan Emma?"

İngiliz aksanım tanıdım. Gelen, uşak Butler'dı.

"Buradayım, Niles."

Niles odaya girdi. Adam yüzünde hiçbir duygusunu göstermeyen tiplerdendi –dudakları bile sımsıkı kapalı olurdu– ama şu anda bana birden bodrumda belirmiş ve amuda kalkmış bir fil görmüş gibi bakıyordu.

"Niles, bu benim arkadaşım Mickey."

"Daha önce tanıştık," dedim kalkarak.

Niles'ın şaşkınlığı silinince yerini büyük bir mutluluk aldı. "Bir misafir!"

Ema kaşlarını çattı. "Evet, Niles."

"Ne muhteşem. Fazla misafirimiz gelmiyor, değil mi Bayan Emma?"

"Bu kadar şaşkın görünmene gerek yok, Niles."

"Bu şaşkınlık değil, Bayan Emma. Mutluluk. Misafirimiz akşam yemeğine kalacak mı?"

"Hayır," dedi Ema. "Ama senden büyük bir iyilik isteye-

bilir miyim Niles?"

"Tabii ki."

"Bizi arabayla Newark'a götürür müsün?"

Bölüm 34

Niles, limon yeşili bir Volkswagen Beetle'ı garaj yoluna çektiğinde rahatladığımı hissettim. Şehre limuzinde gideceğimizden ve basketbol kortuna bu şekilde gidersem yiyeceğim laflardan korkmuştum. Ama limon yeşili de şüphe çekici bir renkti ve Niles'tan beni iki blok ötede indirmesini istedim. Yolun kalanını yürüyecektim.

"Buraya neden gelmiştik?"

"Mickey'nin önemli bir basketbol maçı var."

"Evinize araba istemek için mi geldi?"

"Daha sonra açıklarım." Ema bana döndü. "Maçta iyi eğlenceler. Niles ve ben burada bekleyeceğiz."

"Öyle mi?" dedi Niles.

"Beklemek zorunda değilsiniz," dedim. "Geri dönecek bir yol bulurum."

"Hayır, hayır, kesinlikle olmaz," dedi Niles, alay dolu sesiyle. "Bayan Emma, nasıl tanıştığınızı anlatarak beni oyalayabilir."

Ema gözlerini devirdi. Arabadan inip okula doğru koştum. Tyrell beni kapıda karşıladı. Göğüs kısmında Weequahic yazan beyaz bir basketbol forması giymişti. "Siz kırmızısınız," dedi, tişörtümün üstüne geçirmem için kırmızı bir önlük fırlatırken.

Weequahic Lisesi ile hazırlık maçı için buldukları adamlar arasındaki maç son çeyreğine gelmişti bile. Hızlıca tribünleri taradım. Evet, Bay Waters buradaydı. Ona el salladığımda kafasıyla selam verdi. Bir sonraki molada oyuna girdim. Tyrell'ın takım arkadaşlarıyla gülüştüğünü gördüğümde yüzümün yanmaya başladığını hissettim. Tyrell ve takım arkadaşları, ellerini birbirinin üstüne koyup, "Savunma!" diye bağırdıktan sonra ayrıldı. Tyrell antrenman maçlarında benimle oynamayı seviyordu ama bu farklıydı. Bu onun okul takımıydı. Önemli bir şeydi.

Ben şansımı nasıl mahvetmiştim?

Önümde hâlâ üçüncü ve dördüncü sınıflar vardı ama çok uzaktaymış gibi geliyorlardı. Hayal etmesi bile imkânsız gibiydi. Belki de annem iyileşirdi de başka bir yere taşınırdık ve ben de en baştan başlayabilirdim... ama rehabilitasyonda altı hafta daha kalacaktı. Belki de babam...

Belki de babam ne?

Basketbola odanlanmakta zorlanıyordum. Los Angeles'taki mezarında yatması gereken babamı düşünüp duruyordum. Acaba mezardakinin o olup olmadığını öğrenebilecek miydim? Normalde basketbol oynarken bunların hepsini unuturdum. Ama bugün unutamıyordum.

İyi oynayamadım. Dışarıdan gelen takım olarak resmen ezildik ve ben, rekabetçi basketbol hayatımda ilk kez bunu umursamadım. Tek istediğim Bay Waters'ın yanına gidip ona Henry Caldwell'i sormaktı. Son zil sesini minnettarlıkla karşıladım. Sıraya girip diğer takımla tokalaşmaya başladım. Tyrell'a ulaştığımda, "Neyin var?" diye sordu.

"Bir şey yok."

Tyrell kaşlarını çattı. "O zaman neden bugün denemelerde değilsin?"

"Takımdan atıldım."

"Ne?"

"Uzun hikâye."

"Ah, Tanrım. Mickey, çok üzgünüm."

"İyiyim ben," diye yalan söyledim.

"Hey, Tyrell." Seslenen takım arkadaşlarından biriydi. "Koç kısa bir toplantı yapmak istiyor."

Tyrell bana temkinli bir şekilde baktı. "Birkaç dakika sonra devam edelim, olur mu?"

Takım arkadaşıyla birlikte koşup gitti. Ben de Bay Waters'a nasıl yaklaşacağımı ve tam olarak ne diyeceğimi düşünmeye başladım ama bir şey yapmama gerek kalmadı. Tyrell gider gitmez babası yanıma geldi.

"Nasılsın Mickey?"

"İyiyim, sağ olun."

"Arkadaşın Rachel nasıl?"

Bu sefer lafı dolandırmamıştı.

"Daha iyi."

"Hastaneden taburcu olduğunu duydum."

"Evet. Bugün görüştük. Babasıyla da tanıştım."

Bu ilgisini çekmişti. "Babası olanları nasıl karşılıyor?"

Bay Caldwell'in bana silah çektiğini söylemeli miydim? Emin olamadığım için basitleştirmeye karar verdim. "Oldukça gergin görünüyordu."

"Nasıl gergin?"

"Ürkek gibi."

"Nasıl ürkek?"

"Bilmiyorum," dedim. "Kolay ürküyor. Belki de biraz korkuyor gibi. Ama onu suçlayamayız. Eski karısı cinayete kurban gitti sonuçta. Kızı da vuruldu." Kafamı yana eğdim. "Bay Waters, size bir şey sorabilir miyim?"

Evet demedi ama hayır da demedi.

"Henry Caldwell'i nereden tanıyorsunuz?"

Waters bundan hoşlanmamıştı. "Onu tanıdığımı kim söyledi?"

"Dün beni eve götürürken, Henry nasıl, diye sordunuz. Adını nereden biliyordunuz?"

Gözleri sertleşti.

"Bay Waters?"

"Bu önemli bir şey değil Mickey."

"Onu mu soruşturuyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Rachel benim arkadaşım."

"Ne yapacaksın? Onu vuran kişiyi mi bulacaksın?" Bir kaşını kaldırdı. "Bu bir oyun değil, Mickey. Bu insanların şakası yok."

"Ne insanı?"

Kafasını iki yana salladı. Artık iyi baba değil, sert polisti. "Soruları ben soracağım. Caldwell'lere gittiğinde evde başka biri var mıydı?"

"Kim gibi?"

"Sen sadece soruya cevap ver."

"Hayır, sadece Rachel ve..." Sonra hatırladım. "Bir dakika, ben evden ayrılınca gelen iki ürkütücü adam, Bay Caldwell'le konuştular."

"Nasıl görünüyorlardı?"

"Sokak serserilerine benziyorlardı. Bir tanesi bandana takmıştı ve yüzünde yara izi vardı."

Bay Waters bunu duyunca yutkundu. Akıllı telefonunu çıkartıp birkaç düğmeye bastı. "Gördüğün adam bu muydu?"

Telefonundaki fotoğrafı gösterdi. Adam hiç şüphesiz Yaralı Yüz'dü. "Evet, buydu. Kim bu adam?"

Bay Waters'ın yüzü düştü. "Çok kötü bir adam, Mickey."

"Ama kim?"

"Ondan uzak durmanı istiyorum, duyuyor musun? Nasıl kötülükler yapabileceğine inanamazsın."

Bay Waters beni korkutmaya çalışıyorsa başarılı oluyordu. "Rachel'a olanlarla alakası var mı?"

Ama Bay Waters hiçbir şey söylemeyecekti. "Bu işten uzak dur, Mickey." Sesinde öfke vardı. "Bir daha söylemeyeceğim. Oyun oynamayı kes. Yoksa birilerinin canı yanacak."

Bölüm 35

Tyrell'ın çıkmasını beklemedim çünkü takımdan kovulma konusuna hiç girmek istemiyordum. Bay Waters ciddiyetini korumaya devam etti. "Bir şey görür ya da duyarsan beni ara. Numaram burada yazıyor."

Bana kartını uzatmak istedi ama cüzdanımı çıkarıp daha önce verdiği kartın hâlâ yanımda olduğunu gösterdim. "Numaranızı listeme de ekledim," dedim.

"Hızlı arama listene al," diye uyardı Bay Waters ikinci kez.

Binadan çıkınca bloğun aşağısına doğru hızla ilerledim. Limon yeşili Volkswagen Beetle tam da bir... eh, limon yeşili Volkswagen Beetle gibi göze çarpıyordu. Arka koltuğa geçtiğimde Ema, "Maç nasıl geçti?" diye sordu.

Ona merakla bakarken ceptelefonum titredi. Ema abartılı bir tavırla gözlerimin içine baktı, sonra bakışlarını telefonuma çevirdi. Mesajını almıştım. Telefonuma baktığımda bir mesaj attığını gördüm: **Niles'ın yanında vurulma olayı hakkında bir şey söyleme. Söylersek endişelenir. Daha sonra konuşalım ve bu akşam da Yarasa Kadın'ın**

tüneline girmeye çalışalım. Şimdi spora takıntılı tipik bir erkek gibi konuş.

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda omuz silkti.

"Evet," dedi Niles, arabayı hareket ettirirken. "Şu önemli basketbol maçın nasıl geçti?"

"Çok iyiydi, sağ olun."

"Çok kısa sürdü, öyle değil mi?"

"Şey, evet," dedim.

"Bayan Emma'nın, basketbol maharetlerinize, sizi buraya getirmemi isteyecek kadar destek verdiğini hiç bilmiyordum."

"Evet," dedim. "O çok... şey, destekçi biridir."

"Bayan Emma bugün sürprizlerle dolu," dedi Niles, Hat 280'e dönerken. "Sanırım ben de söylediği her şeye inanmalıyım."

"Niles," dedi Ema.

"Hayır, hayır, Bayan Emma. Ben sadece bir hizmetkârım. Bana bir açıklama borcunuz yok."

Ema'ya mesaj attım: **Niles bunları yutmuyor.**

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Ema, mesaj yazmaya zahmet etmeden.

Şoför koltuğundaki Niles gülümsedi.

Eve dönerken sessiz kaldık. Niles beni Myron amcamın evine bırakınca mutfağa gidip oturdum ve geçen günün parçalarını bir araya getirmeye çalıştım. Ama yapamadım. Telefonumu alıp annemin kaldığı rehabilitasyon merkezini aradım ve odasını bağlamalarını istedim. "Lütfen bekleyin."

İki çalış sesinden sonra telefon açıldı ve uzun bir iç çekiş duyuldu. "Onunla konuşamayacağını biliyorsun, Mickey."

Biliyordum. Annemin hastalığı "nüksetmişti". Kısacası, rehabilitasyondan çıkarıldığı son seferde, birkaç saat içinde tekrar uyuşturucu almıştı ve şimdi tecrit edilmiş durumdaydı. Hattın diğer ucundaki kadın Christine Shippee, rehabilitasyon merkezinin müdürüydü. "Sadece sesini duymak istiyorum," dedim.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Biliyordum. Ama annemi özlemiştim; özellikle de her şey bu şekilde üstüme gelirken. Babam ölmeden önce annem çok canlıydı. Çok akıllı, çok harika biriydi. Onun mükemmel anne olduğunu söyleyebilirdim. Gerçi çoğumuz annelerimiz için bunu düşünürdük.

"O nasıl?"

"Buna cevap veremeyeceğimi de biliyorsun."

"Neye cevap verebilirsin?"

"Matematikte çok iyiyimdir."

"Hayır, değilsin."

"Haklısın," dedi Christine Shippee. "Sen nasılsın Mickey?"

"Sence nasılım?"

"Sesin iyi gelmiyor."

"İyi olacağım."

"Amcan..."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş amcama?"

"Onu çok şey için suçladığını biliyorum ama amcan kötü bir adam değil."

"Sağ ol."

"Hem de tatlı biri."

"Eh, bu her şeyi değiştiriyor tabii," dedim.

"Konuş onunla Mickey."

Christine Shippee bunu söyledikten sonra telefonu kapattı. Annemin şu anda neler yaşıyor olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Ona yardım etmeye, bir işe girip aileme destek olmaya çalışmıştım. Onu barlardan, motellerden ve karavanlardan toplamıştım. Düşüşten kurtarmak için banyo yaptırmış, giydirmiş, evden dışarı çıkarmıştım. Ama olmuyordu. Christine Shippee'ye göre ben bir destekçiydim. Bundan emin olamasam da işin uzmanı olması gereken kişiyi dinlemeye karar vermiştim. Yani şimdilik, vücudumdaki doğuştan gelen tüm eğilimlerime rağmen annemi bırakmıştım.

Tabii bugünkü gibi zayıf düşüp rehabilitasyon merkezine telefon ettiğim günler hariç...

Ön kapı açıldı. "Merhaba," diye seslendi Myron. "Mickey?"

"Mutfaktayım," dedim.

Myron amcam yüzünde beklenti dolu bir gülümsemeyle hızla içeri girdi. "Eee, basketbol nasıldı?"

Dürüst olmak gerekirse içimden ilk gelen şey yalan söylemek oldu. Bu konuya girmek istemiyordum. Myron amcamın yaptığım yanlışlar konusunda bana ders vermeye kalkmasını ya da bana acımayla bakmasını istemiyordum. Ama yalan söyleyecek gücüm yoktu. Zaten o da gerçeği kısa süre içinde öğrenirdi.

"Takımdan atıldım."

Amcamın ifadesi acımadan çok şok gibiydi. "Ne? Ne oldu ki?"

Olanları ona özetlerken "sana söylemiştim", "kuralları biliyordun" ya da "ne bekliyordun" gibi şeyler söylemesini bekledim ama bu da olmadı. İşe Amir Taylor'ın da karıştığından bahsettiğimde boynundaki damarın öfkeyle atmaya başladığını gördüm.

Anlatmayı bitirdiğimde bir sessizlik oldu. Sessizlik benim için sorun değildi. Ama sessizlikten rahatsız olduğu için sessiz kalmaya dayanamayan, sürekli lafa giren biri olan amcam için bu bir sorundu. Ama şu anda sessizdi, hareket etmiyordu ve ben, bu kadar mükemmel bir basketbol oyuncusu olmasını sağlayan şeyin ne olduğunu ilk kez fark ettim. Benim bile bir adım geri atmama neden olan bir öfkeyle doluydu. Gözleri kararmıştı ve yüzündeki ifadeyle sadece dünyaya meydan okumakla kalmıyor, onu altüst edebileceğini gösteriyordu.

"Ed Taylor," dedi sonunda dişlerini sıkarak.

"Sorun değil," dedim. Bu pek çok yönden aptalca bir şeydi ve kesinlikle gerçek dışıydu.

"Onunla konuşurum."

"Kiminle? Bir dakika, Amir Taylor'la mı?"

Cevap vermedi.

"Lütfen konuşma," dedim. "Bu benim mücadelem."

"Taylor'la mı?" Kafasını iki yana salladı. "Hayır, benim mücadelem. Sen sadece yangın yerinden geçen masum bir vatandaştın."

"Fark etmez ki. Kurallara uymadım. Kararı veren Taylor değil, Koç Grady'ydi."

Amcam cevap vermedi.

"Myron?"

"Dün bana ne sorduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Myron.

Konunun değişmesi karşısında bir anlık şaşkınlık yaşadım. Ama sonra hatırladım. "Babamın mezardan çıkarılması hakkında mı?"

"Evet. Bunu neden istiyorsun?"

"Söyledim ya."

"Emin olmak için."

"Aynen."

Amcam kafasını iki yana salladı. "Böyle sebeplerle mezarlar açılmaz. Katı kurallar vardır. Özellikle o mezarlıkta mezar açılmıyor. Açmayı kabul etseler bile en yakın akrabasının iznine ihtiyacımız olacak. Bu da annen oluyor. Şu anda annenden böyle bir belgeyi imzalamasını ister miydin?"

Umudumun söndüğünü hissedebiliyordum. "Hayır."

"O zaman tekrar sorayım. Babanın mezarını neden açtırmak istiyorsun?"

Omuz silktim. "Artık ne fark eder ki?"

Myron bu sözcükleri bir süre düşünüp tarttı. "Çünkü belki açtırabilirim."

"Nasıl?"

"Bir arkadaşım var. Bayağı iyi bağlantıları olan bir arkadaş..."

"Angelica Wyatt mı?"

"Hayır."

Ona neredeyse Ema'yı tanıyıp tanımadığını, Angelica Wyatt'ın bir kızı olduğunu bilip bilmediğini soracaktım ama Ema'nın kimliğinin gizli olduğunu biliyordum ve söylememem gereken bir şeyi ağzımdan kaçırmak istemedim.

"O zaman kim?"

"Sen tanımazsın. Angelica'ya göz kulak olmamı isteyen arkadaşım."

"Babamın mezarını açtırabilir mi?"

"Çok ısrar edersem yapabilir. Ama gerçek sebebini bilmem gerek, Mickey. Ben senin için hiç sorgulamadan her türlü riske girebilirim. Ama arkadaşımdan bunu yapmasını isteyemem. Anlıyorsun, değil mi?"

Kafamı salladım. Mutfak masasında oturuyorduk. Masa, son beş yılda değişmişti ama burası babamın çocukluğunun mutfağıydı. Burada ailesiyle sayısız zaman geçirmişti. Bu basit bir şeydi ama bir an için boğuluyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

"Babamın o mezarda olduğundan emin değilim."

Myron amcam ağzını açtı, kapattı, sonra yine açtı. "Anlamıyorum."

"Çılgınca geldiğini biliyorum," dedim. "Ama o tabutta babamın olduğundan emin olmalıyım."

Myron iki kez gözlerini kırpıştırdı. "Orada olmadığına inanmak için bir sebebin var mı?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Sarı saçlı acil tıp teknisyenini anlatamazdım. Bir kere Myron bana asla inanmazdı. Hem inansa bile Yarasa Kadın ve kel adam, amcama

bir şey söylememem için uyarmışlardı. Babamın da amcama Abeona'dan hiç bahsetmediğini biliyordum. Bunun bir sebebi olmalıydı, değil mi?

"Mickey?"

Gözlerine baktım. "Evet," dedim. "Bir sebebim var."

Myron sonraki sorusuyla beni hazırlıksız yakaladı. "Bunun Yarasa Kadın'ın evindeki yangınla alakası var mı?"

"Neden öyle düşündün?" diye sordum.

"Daha önce söylemiştim. Baban da o eve gitmiş ve değişmişti. Şimdi sen de birden o eve çekiliyor gibisin." Myron bana biraz yaklaştı. "Yarasa Kadın'la tanıştın mı?"

"Evet," dedim kendime engel olamadan.

"Sana ne söyledi?"

Uyarıları hatırlayıp kafamı sağa sola salladım. "Lütfen, Myron. Arkadaşından bize yardım etmesini iste."

"Daha fazlasını bilmem lazım ama."

"Bana güvenemez misin?"

"Mesele o değil, biliyorsun."

Nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. O anda Myron'ın telefonu titredi. Amcam gelen mesaja bakıp içini çekti. "Angelica'dan. Gitmem gerek. Ama bu konu daha kapanmadı, tamam mı?"

"Tamam."

Kalktı ve beni sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Mickey?"

"Efendim?"

"Arkadaşımla konuşacağım. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Bölüm 36

Yarasa Kadın'ın evinin kömürleşmiş kalıntılarının kokusu burnuma geliyordu.

Saat akşam sekizdi, henüz çok geç değildi. Gece çökmüştü. Fenerim yanımdaydı ama şimdilik, kaldırımda dururken sokak lambası yeterli ışığı sağlıyordu. Evin birkaç ahşap kirişi, devasa bir elin parmakları gibi gece göğüne doğru uzanıyordu.

"Selam."

Döndüm. Ema gelmişti. "Selam. Niles'tan nasıl kurtuldun?"

"Şaka mı ediyorsun? Bir arkadaşım olduğu için öyle mutlu ki beni resmen kapıdan dışarı attı."

Gülümsedim. Onunla sarıldığımızda ne kadar harika hissettiğimi hatırlayıp hislerimi çözmeye çalıştım. Ema benim arkadaşımdı. En iyi arkadaşım. İnsan böyle bir şey sayesinde içinde yoğun bir sıcaklık hissederdi, değil mi?

Yavaşça eve yaklaştık. Komşuların görmesini istemediğim için feneri kapalı tutuyordum. Olay yeri bandına varın-

ca durduk. Ema bana bakıp omuz silkti, sonra bandın altından geçti. Peşinden ön veranda basamaklarına, oradan da evin içine gittim. Tüm zemin enkazla doluydu.

"Burası oturma odasıydı," dedim Ema'ya.

Dışarıdaki ışık artık fayda etmemeye başlamıştı. Fenerimi açmayı hâlâ istemiyordum. Telefonumun ışığının yeterli olacağını düşündüm. Ema da kendi telefonunun ışığını açtı.

"Bu ne?" diye sordu.

Çerçeve parçalanmıştı ama ne olduğunu hemen anladım... beş hippinin solmuş fotoğrafıydı bu.

"Şuradaki..." Ema, ortada duran, açık renkli tişört giymiş, çekici kadına işaret etti. Kadının göğsünde Abeona kelebeği vardı.

"Evet," dedim. "Sanırım o Yarasa Kadın."

"Vay canına. Bayağı seksiymiş."

"Konuyu değiştirelim," dediğimde Ema gülümsedi. Çerçeveyi iki yanından tutup almak istedim ama parçalara ayrıldı. Fotoğrafı içinden çıkarıp cebime koydum. Belki de bir noktada işe yarayabilirdi.

Eski plak çalar da mahvolmuştu. Üstünde plak yoktu ama Beatles, Beach Boys ve Who albümlerini bulmayı başardım. Artık çalışabileceklerinden şüpheliydim gerçi. Yarasa Kadın'ın sürekli çaldığı albümü –HorsePower'ın *Aspect of Juno*'su– aradım ama albüm ya yanmıştı ya da...

Ya da ne?

"Garaja gidelim mi?" diye sordu Ema.

Kafamı sağa sola salladım. Orijinal plan buydu. Garaja gidecek, içeri girmeye ve tüneli bulmaya çalışacaktık. Ama

benim geçtiğim tünel, garajdan altımızdaki bodruma geliyor ve mutfakla oturma odasında artık bulunmayan bir kapıya ulaşıyordu. Garaj kilitli olduğuna göre, tünele ters yönden girmek, yani oturma odasından bodruma inmek ve tünelin nereye gittiğini görmek daha kolay ve faydalı olmaz mıydı?

Evet, bodrum kapısı gitmişti. Mutfağın çoğu kısmı da yoktu. Evin yangından önceki halini gözümde canlandırmaya çalıştım. Bodrum kapısının olması gerektiğini düşündüğüm yere doğru ilerledim. İkinci katın kalıntıları ve çatı, kapının üstüne göçmüştü. Kontrplağı kaldırmaya ve molozları kenara çekmeye çalıştım. Ema da bana katıldı.

Sessizce ve dikkatlice enkazı kenara çektik. Durup düşündüğümde cidden bir olay yerini karıştırdığımızı fark ettim. Benim başım zaten beladaydı. Ama ya Ema?

"Durmalıyız," dedim.

"Ne?"

"Bir olay yerine müdahale ediyoruz."

"Ciddi değilsin, değil mi?"

Ema parmaklarıyla kazmaya devam etti.

"Ciddiyim," dedim. "Buraya gelmemiz hataydı."

"Dedektif Waters'la ne olduğunu anlatmadın bana."

Ema dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ama aslında gerek yoktu. "Bana bayağı kızdı."

"Nasıl kızdı?"

"Tüm bunlardan uzak durmamı istedi."

"Rachel'ın babası konusunda haklı olduğumuz için mi?" diye sordu Ema.

"Evet."

"Vay canına."

"Evlerinden ayrıldıktan sonra iki serserinin Bay Caldwell'le konuştuğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Ne olmuş onlara?"

"Dedektif Waters'ın telefonunda yüzü yaralı adamın fotoğrafı vardı. Onun tehlikeli olduğunu söyledi."

"Demek ki uyuşturucu tacirleri onlar."

"Ya da en azından kötü adamlar."

"Sen de Rachel'ın babasının onlarla gayet arkadaşça konuştuğunu görmüştün."

"Evet," dedim.

"Yani Rachel'ın babasını suçlu çıkaracak bir şey bulduğuna... bir pakette annesinin, babası hakkında söylediklerini kanıtlayacak bir şeyler olduğuna hâlâ inanıyoruz."

"Evet," dedim, yere eğilip enkaz üzerinde tekrar çalışmaya başlarken. Anlamaya çalışıyordum. Rachel paketi ne yapmıştı? Babası paketin kaybolduğunu öğrendiğinde çıldırmış mıydı?

Yoksa çıldıran Yaralı Yüz müydü?

Ema kazmayı bıraktı. "Mickey?"

Düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. Enkaz tamamen kenardaydı artık. Bodruma inen basamakları görebiliyordum. Eğilip fenerimi çıkardım ve deliğe doğrulttum.

Görülecek pek bir şey yoktu.

"Ben aşağı iniyorum," dedim. "Tek başıma."

"Böyle maçoya dönüşüp bana patronluk taslaman çok tatlı," dedi Ema. "Ama hayır. Ben de ineceğim."

"Zemin zayıf olabilir. Çökebilir."

Ema, birisi –sanırım ben– tarafından karnına yumruk yemiş gibi oldu. "Zemini çökerteceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır. Dinle, benim için gözcülük yapmana ihtiyacım var."

Ema yatışmışa benzemiyordu. "Pardon?"

"Birileri gelebilir. Benim için gözcülük yap." Omuzlarını kavrayıp bana bakmasını sağladım. "Lütfen. Sadece bu seferlik. Benim için."

"Bu seferlik ne?"

"Bu seferlik baş belası olma. Sana bir zarar gelmesini istemiyorum, o kadar."

Gözlerindeki yaşlar beni üzmüştü. Ama Ema gözyaşlarına rağmen kafasını salladı. "Peki, git. Ben de senin için..." – gözlerini silip parmaklarını tırnak işareti gibi kıvırdı– "gözcülük yapayım."

Fikrini değiştirmesin diye hızlıca merdivenden siyah deliğe doğru inmeye başladım. Artık ortalıkta olmadığım için feneri açtım ve yavaşça indim.

"Ne görüyorsun?" diye seslendi Ema fısıltıyla.

"Bir saniye."

Bodrum beklenileceği gibi kir pas içindeydi ve... eskiydi. Her yerde paslanmış borular, kırık camlar ve kim bilir nelerle dolu eski karton kutular vardı. Köşeleri örümcek ağları sarmıştı ve yerde çamur birikmişti. Çamur, yangın nedeniyle oluşan ıslak küller olabilirdi ama daha eski olduğunu düşünüyordum. Garaj arkamda, solda kalmış olmalıydı.

Yani tünel kapısı oradaydı.

Bulmuştum.

"Mickey?"

"Tünele açılan kapıyı buldum."

"Beni bekle."

"Hayır. Orada kal."

Kapı güçlendirilmiş çelikten yapılmıştı. Bunu kel adamla son gelişimden hatırlıyordum. Başka kapılar ve koridorlar da vardı ama adam beni oralara sokmamıştı. Kapı koluna bastırdım. Kilitliydi. Tekrar bastırıp sarstım.

"Kilitli," dedim.

"Eee, ne yapacağız?" diye sordu Ema. "Of, yeter. Ben de geliyorum." Ema basamaklardan inmeye başladı. Fenerimi ona doğrulttuğumda... bir şey gördüm. Durdum, ışığı tekrar yerdeki lekeye çevirip incelemeye başladım. Ema arkama geldi.

"Ne bu?"

Hiçbir şey demedim.

"Bir dakika," dedi Ema. "Bu Ashley'nin fotoğrafı mı?"

Kafamı salladım. Ashley; Rachel, Kaşık, Ema ve benim kurtarmak için hayatlarımızı riske attığımız kızdı.

"Yukarıda gördüğün fotoğraf mı bu?" diye sordu Ema.

Sersemlemiş şekilde kafamı salladım.

"Yani fotoğrafı bir şekilde yangından kurtulmuş mu?"

"Hayır," dedim.

"Nasıl hayır? Fotoğrafı üst katta başka bir sürü fotoğrafla birlikte gördüğünü söylememiş miydin?"

"Evet."

"Eee, şimdi burada olduğuna göre... demek ki bir şekilde yangından kurtulmuş," dedi Ema.

"Hayır."

"Niye hayır deyip duruyorsun?"

"Yukarıda binlerce fotoğraf vardı ama sadece bir tanesi yangından kurtulup, onca enkazı geçip tam da tünele açılan kapının önünde mi durmuş?"

Şimdi Ema da şüpheli görünüyordu.

"Herhangi bir fotoğrafın bu şekilde buraya gelmesi ihtimalini unutalım," dedim. "Bu fotoğrafın kurtardığımız kıza ait olması ihtimali nedir?"

Ema yutkundu. "Daha iyi bir açıklaman mı var?"

"Var," dedim.

"Ne?"

Bunu düşünmek bile içimin ürpermesine neden oldu. "Bunu birisi bulmamız için bıraktı."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Ashley'nin fotoğrafını alıp çevirdim. Arkasında, kanatlarında hayvan gözleri olan bir kelebek vardı. Abeona kelebeği. Daha önce gördüğüm kelebeklere benziyordu ama renklendirmesi biraz farklıydı.

Gözleri mordu. Rachel'ın hastane kapısındaki gibi.

Ani bir fikir, kumsaldaki sürpriz bir dalga gibi zihnime çarptı. "Aman Tanrım," dedim.

"Ne?"

"Sanırım Rachel'ın paketi nereye sakladığını biliyorum."

Bölüm 37

Onu aradığımda Kaşık telefona, "Kaşık Merkezi," diye cevap verdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Babamla *Glee*'nin üçüncü sezon finalini izliyoruz. Dördüncü kez. Sen izledin mi?"

"Hayır."

"Çok acıklı."

"Eminim."

"Merak etme. DVD'si var. Ödünç alabilirsin. Lea Michele'in, *Müzik Festivali*'nde Wendla'yı oynadığını biliyor muydun?"

"Evet. Bu harika. Dinle, Kaşık, dışarı çıkabilir misin?"

"Dışarı mı? Yani, evden dışarı mı?"

"Evet."

"Yani şimdi mi?"

İçimi çektim. Ema yanımda dikiliyordu. Caddeye geri dönmüş, Kasselton Lisesi'ne doğru ilerliyorduk. "Evet, şimdi."

"Hâlâ cezalıyım, unuttun mu? Neden çıkmamı istiyorsun?

Ne oldu?"

"Ashley'nin dolabına bakmam gerek," dedim.

"Ah," dedi Kaşık. "Onda bir sorun olduğunu anlamıştım."

"Neyde?"

"Ashley'nin dolabında. Üstünde Sevier kilidi vardı."

"Eee?"

"Bizim okul sadece Master kilidi kullanıyor. Ashley'nin dolabını yeni biri almış olsaydı Master kilidi kullanırdı. Okul asla Sevier kilidine izin vermezdi."

Bu, fotoğrafı gördüğümde fark ettiğim şeyi kanıtlamıştı. Yarasa Kadın, kel adam ya da Abeona Sığınağı'ndan yüksek rütbeli başka biri fotoğrafı açık bir mesaj olarak bodrum zeminine bırakmıştı.

Mesaj şuydu: Rachel'a yardım et.

Yeni görevimiz buydu. Yangını, Yarasa Kadın'ı ve kel adamı unutacaktık. İlk görevimiz Ashley'yi kurtarmaktı. Şimdiyse Rachel'ı kurtarmamız gerekiyordu.

"Bölüm bitince yatak vaktim gelecek zaten," dedi Kaşık. "Sıcak sütümü alıp yatağa girerim ve ışıkları kapatırım. Sonra da camdan dışarı çıkarım. Sence olur mu?"

"İyi olur," dedim.

"Belki de buradaymışım gibi görünsün diye battaniyenin altına birkaç yastık koyarım. Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Sen bilirsin Kaşık."

"Tamam. Dizi bitmek üzerek. Seninle geçen günkü kapının önünde buluşurum."

O anda aklıma başka bir şey geldi. "Bir dakika," dedim.

"Ne?"

Ema kafası karışmış halde bana baktı. Bunu nasıl açıklayacaktım? Kaşık sadece çocuktu. Evet, hepimiz çocuktuk ama o daha küçük görünüyordu. Evde masumca babasıyla *Glee* izliyordu. Ondan buraya gelmesini ve okula tekrar kanunsuz şekilde girmesini isteyemezdim.

Kaşık'a, gelmeyi boş vermesini, sıcak yatağında kalıp sütünü içmesini söyleyecektim ama sonra aklıma başka bir şey geldi. Kaşık bir bireydi ve kendi kararlarını verebilirdi. Hem bana bir kere tutuklandığını söylememiş miydi? Belki de o kadar masum biri değildi ve ona aşırı korumacı ağabey gibi davranmam gereksizdi.

Ayrıca kurallara karşı geldiği son seferinde Ema'nın hayatını kurtarmıştı.

"Bir sorun mu var Mickey?" diye sordu Kaşık.

Telefonu daha sıkı tutmaya başladım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kaşık'ın başını daha fazla belaya sokmak istemiyordum ama ona ihtiyacımız vardı. "Hayır, yok. Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattım. Ema'yla birlikte okulun yan kapısının yanında beklemeye başladık. Geceleri okullar kadar boş ve cansız yerler pek yoktur. Kaşık geldiğinde saat dokuzdu.

"Bunları takın," dedi. "Yüzümüzü saklamak için."

Ema'yla bana iki maske verdi, birini de kendisi aldı. Ama bunlar böyle durumlarda takılan kayak maskelerinden değildi.

"Bunlar..." diye başladım.

"Evet, Aslan Kral maskeleri," dedi Kaşık. "Ema, sana Mufasa'yı veriyorum. Aslında Pumbaa'yı verecektim ama yabani domuz olduğu için beni öldürürsün diye düşündüm."

Ema elindeki maskeye kaşlarını çatarak baktı. "Doğru düşünmüşsün."

"Mickey, sen Pumbaa olacaksın. Ben de:.." Maskeyi taktı. "Timon. Gördün mü? Timon ve Pumbaa. *Hakuna matata**. Hadi, maskeni tak. Kullanışlı ve eğlenceli."

Hareket etmedim.

Kaşık kendi maskesini kaldırıp kaşlarını çattı. "İçeride güvenlik kameraları var. Bir sorun çıkarsa kimsenin bizi tanımasını istemeyiz."

Ema'ya baktım. Omuz silkti. Kaşık haklıydı.

Maskesini yüzüne geçirdiğinde gülümseyen bir mirkete dönüştü. "Mickey, çok uzun olduğun için biraz kamburunu çıkarmalısın. Aslında, hepimiz farklı olmalıyız. Ema, sende belki de her zamanki öfkeli duruşun yerine kıvrak ol."

"Kıvrak mı?"

"Ya da başka bir şey. Tanınmamak için."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Ema.

"Başka bir şey yap o zaman."

"Başka bir şey de yapmıyorum."

"Bence maskeler yeterli olacaktır."

Kaşık omuz silkti. "Siz bilirsiniz."

Okul kapısına doğru ilerledik. Kaşık kartını kilitten geçirince kapı açıldı. Güvence almak için Ema'ya baktım ama

* Svahili dilinde, "Hiç üzülme" anlamına gelen bu deyim, *Aslan Kral* çizgi filminin de felsefesidir. (ç.n.)

onun yüzü yerine Mufasa'nın yüzünü gördüm. Eh, Mufasa da oldukça kararlı görünüyordu. Bu yüzden Kaşık'ın peşinden içeri girdim.

"Kameraların ses kaydı yok," dedi Kaşık normal sesiyle konuşarak. Fısıltı ya da "kapalı mekân" sesi kullanmamıştı. Sakin koridorda sesi yüksek ve yankılıydı. "Bütün koridorlarda kamera var. Yukarıdan çekiyorlar ama maskelerimiz olduğu için o kadar da önemli değil."

Sonra sağa döndü. Biz de peşinden döndük.

"Şurası Bayan Nelson'ın sınıfı. Babam ne dedi biliyor musunuz? Kadın eski çamaşırlarını ve çoraplarını masasının altında tutuyormuş. Bunlar seksi şeyler de değilmiş. Bayan Nelson'ı görmüş müydünüz? İnsana ürperti veriyor, değil mi? Ama babam, çorap koleksiyonunun muhteşem olduğunu söylüyor. Her türden renk ve stilde varmış. Görmek ister misiniz?"

"Hayır," dedim.

"Olsun. Sınıf kapıları hiç kilitlenmez. Yangın tehlikesi falan yüzünden herhalde. Ah, tabii tecrit durumları dışında. Bütün öğretmenlerin masalarının altında bir acil durum düğmesi bulunur. Okulda bir vurulma olayı ya da acil durum olursa alarm çalmaya başlıyor ve tüm kapılar kilitleniyor. Çok havalı, değil mi?"

Neyse ki o sırada Ashley'nin dolabına vardık. Kaşık kilide baktı. "Evet, tam da beklediğim gibi. Bir Sevier kilidi." Kafasını iki yana salladı. "Çok acınası."

"Açacak anahtarın var mı?"

Timon yüzüme baktı. İnsanın arkadaşına bakıp da başka

birinin gülümseyen yüzünü görmesi çok garip bir şeydi. "Hayır, tabii ki de yok. Sistemi bu değil ki."

"Eee ne yapacağız?" diye sordu Ema.

Kaşık bir levye çıkarıp kilidin halkasına geçirdi ve sertçe çekti. Kilit sanki porselenden yapılmış gibi açılıverdi.

"*Voilà**," dedi Kaşık.

O anda bir ses duyarak donakaldım. "Şunu duydunuz mu?" diye fısıldadım.

"Neyi?" dedi Kaşık/Timon.

Ema/Mufasa'ya döndüm ve yüzünü okuyabilecekmiş gibi maskesine baktım. "Ema."

"Hadi acele edelim."

Kaşık kilitten geri kalanları temizledi. Bitirdiğinde geri çekilip yerine geçmem için bana işaret etti. Uzanıp metal mandalı kaldırdım ve dolabı açıp içine baktım.

Bir spor çantası vardı.

Çantayı çekip yere bıraktım. Üçümüz de çantayı çevreleyip maskelerimizin ardından bakmaya başladık. Eğilip çantanın fermuarını açtım. Sessiz koridorlarda fermuar sesi devasa bir şeyin yırtılma sesine benzemişti. Bir an için kimse konuşmadı. Öylece bakakalmıştık.

Sonra Kaşık, "Aman Tanrım," dedi.

Fark ettiğim ilk şey para oldu. Paket lastiğiyle tutturulmuş tomarlarca para vardı. Ne kadar olduğunu anlamak mümkün değildi. Ema eğilip tomarlardan birini aldı ve üstünde Ben Franklin'in resmi olan banknotları karıştırdı.

* Fransızcada "işte", "işte oldu" anlamına gelir. (ç.n.)

"Hepsi yüz dolarlık banknot," dedi.

"Benjamin Franklin'in," dedi Kaşık, "Profesyonel yüzücü olduğunu biliyor muydunuz?"

"Şimdi olmaz Kaşık."

Ema birkaç tomarı kenara itince beyaz tozlarla dolu küçük poşetleri gördük.

"Sizce bunlar uyuşturucu mu?"

"Bebek pudrası olduklarını sanmıyorum," diye cevap verdim.

"Bunları polise götürmeliyiz," dedi Ema.

Kaşık geriledi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Okula yasadışı yollardan girdik," dedi Kaşık, sesinde hafif bir ajitasyonla. "Bu kilidi de yasadışı yollarla kırdık. Başımız nasıl belaya girer biliyor musun?"

"Haklı," dedim.

"Hem çantayı bulduğumuza kim inanır ki?" diye devam etti Kaşık, kollarını heyecanla havaya kaldırarak. "Uyuşturucu tacirleri olduğumuzu düşünürlerse ne olacak? Benim zaten adım çıkmış. Bu da ortaya çıkarsa beni büyük eve gönderirler."

"Büyük ev mi?" dedi Ema.

"Mahpushane, kodes, damaltı, ıslah evi, ceza..."

"Tamam, Kaşık," dedim.

"Bunu bulduğumuzu kimseye söyleyemeyiz," diye ısrar etti Kaşık. "Benim gibi leziz bir lokmanın hapse düştüğünü düşünsenize."

"Rahatla," dedim. "Kimse hapse düşmüyor."

"Bir de bize inandıklarını düşünelim," diye devam etti Kaşık. "Söylediklerimize inanırlarsa bu onları Rachel'a götürür. O bunu nasıl açıklayacak?"

Sessizlik. Ema bile onun haklı olduğunu biliyordu.

"Düşünmemiz gerek," dedim.

"Hızlıca," diye ekledi Kaşık.

"Bırakıp gidemeyiz de," dedi Ema. "Ne olduğunu biliyoruz. Rachel'ın annesi, babasının ne kadar kötü olduğunu söyleyip duruyormuş. Rachel araştırma yapmış, bu çantayı bulup saklamış, sonra da Abeona Sığınağı'yla iletişime geçmiş, değil mi?"

Kel adamla konuşmamı hatırlayıp kafamı salladım. Rachel'ın paketi bana vermiş olabileceğini düşünmüştü. Ama aslında öyle olmamıştı. Rachel'ın bana neden bir şey söylemediğini merak etmiştim ama şimdi anlıyordum. Annesi bu paket yüzünden öldürülmüştü. Kendisi de vurulmuştu. Çantanın nerede olduğunu söylese beni de tehlikeye atmış olacaktı.

"Bu arada," diye devam etti Ema. "Rachel'ın babası ya da o kötü adamlar çantaya ne olduğunu merak ediyorlar. Rachel'ın aldığını düşünüyor olabilirler..."

"Hayır," dedim. "Rachel'ın annesinin aldığını düşünmüş olmalılar."

"Aynen. Bu yüzden kadının peşine düştüler ve... eh, sonra ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Kadın öldü."

"Gitmemiz gerek," dedi Kaşık. "Çantayı dolaba geri koyalım da bir yol düşünelim."

"O da olmaz," dedim. "Kilit kırık. Dolabı kilitsiz böyle bırakamayız."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Ema.

"Bize vereceksiniz."

Sert sese doğru hızla döndüm. Rachel'ın evinin orada gördüğüm iki adam karşımızda duruyordu ve ikisinde de tabanca vardı. Dedektif Waters'ın beni hakkında uyardığı Yaralı Yüz, "Kimse kımıldamasın. Ellerinizi havaya kaldırın," dedi.

"Ama kımıldamamamız gerekiyorsa," dedi Kaşık. "Ellerimizi nasıl havaya kaldıracağız?"

Yaralı Yüz, tabancasını Kaşık'ın göğsüne doğrulttu. "Bana ukalalık mı yapıyorsun?"

"Hayır, hayır, bir şey yok," dedim ben elimden geldiğince sakin bir sesle. "Bize dediklerinizi yapacağız. Burada sizin sözünüz geçerli."

"Kesinlikle benim sözüm geçerli," dedi Yaralı Yüz, dikkatini bana vererek. "Şimdi o aptal maskelerinizi çıkarın."

"Ama kımıldamamamız gerekiyorsa..." diye başladı Kaşık.

"Kaşık," diye sözünü kestim ve susması için kafamı iki yana salladım. Sonra hepimiz maskelerimizi çıkarıp yere bıraktık.

Yaralı Yüz, tabancasını cebine koydu ama partneri kaldırmadı. Partneri dev biriydi. Karanlıkta ve kapalı mekânda olsak da gözünde güneş gözlüğü vardı ve yüzü hayatımda

gördüğüm en boş ifadeye sahipti. Canı sıkılmış, soğukkanlı bir katile benziyordu. Sanki bizi vursa da vurmasa da sorun olmayacakmış gibi. Ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

Yaralı Yüz spor çantaya doğru ilerledi ve eğilip içine baktı.

"Hepsi orada mı?" diye sordu Güneş Gözlüğü.

"Öyle görünüyor," dedi Yaralı Yüz. Doğrulup bana sırıttı. "Eşyalarımızı bulduğunuz için teşekkür ederiz, Mickey."

"Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Aslında basit. Rachel ya da anneciği, küçük paketimizi babacığından çaldılar zannetmiştik. Bu yüzden Rachel'ın telefon kayıtlarına baktık. Görünüşe göre şu büyük bam-bam olayından hemen önce seninle konuşmuş. Bu yüzden dedik ki, hey, belki de sen erkek arkadaşı olarak çantayı saklamasına yardım etmişsindir. Bu yüzden seni takip etmeye başladık. Ne kadar da kolay, değil mi?"

Kibarca söylemek gerekirse bu bebek dili çok sinir bozucuydu.

"Öyle," dedim. "Eşyalarınızı aldınız. Artık gidebilirsiniz."

Yaralı Yüz, Güneş Gözlüğü'ne sırıtarak baktı. Güneş Gözlüğü'nün dudaklarının köşesi seğirdi. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Yaralı Yüz, çantanın fermuarını kapattı. "O yanmış eve gittiğinde seni takip ettiğimizde bir an için çantayı oraya sakladığını ve eşyalarımızın yandığını düşündük. Bu çok, çok kötü olurdu."

"Ama öyle olmadı," dedim, biraz daha dik durmaya çalışarak. "Eşyalarınız baştan beri buradaydı. Şimdi yine sizde."

"Aynen," dedi Yaralı Yüz. "Görüyorum. Ama tek bir sorun var."

Yutkundum. Göğsümdeki minik korku büyümeye, nefes almamı zorlaştırmaya başladı. "Nedir o?"

"Sizsiniz. Yani... yüzümüzü gördünüz."

"Tek kelime etmeyiz," dedi Ema.

Yaralı Yüz dikkatini bu sefer de ona verdi. Ema'ya yaklaştığında ikisinin arasına girmek istedim ama adam dik bakışlarıyla beni durdurdu. Gözlerindeki bakışı sevmemiştim. Korkuyla fark etmiştim ki zalim gözleri, insanların canını yakmaktan hoşlanan ve mantığı asla önemsemeyen insanların bakışlarına sahipti.

"Sana güvenmemi mi bekliyorsun, tatlı şey?" diye sordu Yaralı Yüz. Ema'yla yüzlerinin arasında birkaç santim vardı. Ema ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Ne yapmamızı bekliyorsunuz? Öylece gitmenize izin vermemizi mi?"

"Kollarım yoruldu," dedi Kaşık. "İndirebilir miyim?"

Yaralı Yüz hızla ona döndü. "Kımıldamamanızı söyledim."

"Eh, evet, dediniz. Ama o zamandan beri iki kez kımıldamamızı istediniz. İlkinde ellerimizi kaldırmamızı, ikincisinde maskelerimizi çıkarmamızı söylediniz." Kaşık sağa doğru kaydı. "Yani bu 'kımıldamayın' lafı katı bir kuraldan çok bir ilkeye benziyor. Anlatabiliyor muyum? Yani umuyordum ki, kollarım bu kadar çok yorulduğu için..."

O anda Kaşık hayal edilemez bir şey yaptı.

Bütün dikkatler konuşmasındayken birden Güneş Gözlüğü'nün üzerine atıldı. Bu hamlesi ben dahil herkesi şaşırtmıştı.

Bunun üzerine tabanca patladı. Ve Kaşık yere düşüp kan kaybetmeye başladı.

Bölüm 38

Çok kısa bir an için kimse hareket etmedi.

Çok kısa bir an dedim çünkü şimşek misali gelip geçici bir andı; sonsuza dek zihnime kazılı kalacak, kasırga misali karmaşık bir an. Hiç, parmak şaklatması kadar kısa ama sonsuza dek sizinle kalan böyle bir anı yaşadınız mı? Sanki zaman durmuş gibiydi. Hepsini hatırlıyordum. Tabancanın sesini, Kaşık'ın sırtüstü düşüşünü, Ema'nın çığlığını, yerde yatan Kaşık'ın tişörtünde oluşan kırmızı lekenin genişlemesini, yüzünün solup gözlerinin kapanmasını...

Hiçbirini unutmayacaktım.

Ama yarım saniyeden bile kısa sürmüş o minicik anda bile içimin mide bulandırıcı bir vicdan azabıyla dolduğunu hissetmiştim.

Bunu ona ben yapmıştım. Kaşık'ın vurulmasına neden olmuştum.

Ama bir yanım yıkılmış ve panikle dolmuş haldeyken diğer yanım, aldığım savaş sanatları eğitimine güveniyordu.

İçimde bir yerlere birden sakinlik doldu. Kaşık'ın fedakârlığının boşa gitmesine izin veremezdim. Dışarıdan her ne kadar toy görünse de Kaşık gerçeği anlamıştı. Bu iki adam bizi öldürecekti. Ve birilerinin bir şeyler yapması gerektiğini düşünmüştü. Kendisini feda etmesi gerekse de bir şeyler yapılmalıydı.

Ve adamların dikkatlerini dağıtmıştı. Burada öylece dikilip ağlayabilirdim.

Ya da fırsattan istifade edebilirdim.

Sonrası hızlı bir öfke anıydı. Sanki uzun bir zaman sürecinde yüzlerce şey olmuş gibi oldu ama aslına bakılırsa, Kaşık'ın vurulmasından her şeyin bittiği ana kadar sadece birkaç saniye geçmişti.

İlk başta hepimiz aynı anda hamle yaptık. Sanki biri bir anda tekrar başlatma tuşuna basıp kasırgayı harekete geçirmişti. İlk tepki veren bendim. Yolumda Yaralı Yüz olsa da silahlı Güneş Gözlüğü'ne doğru atıldım. Ema, Kaşık'a bakmak için kendisini yere attı. Yaralı Yüz bana doğru dönerken Güneş Gözlüğü tabancasını bana doğrulttu.

Ama ondan çok uzaktaydım.

Aslında ben onlardan önce davranmıştım. Ama tekrar tetiğe basmadan Güneş Gözlüğü'ne ulaşmam çok zordu. İhtimalleri hesaplamaya çalıştım. Iskalamasını umabilirdim ama şansım düşüktü. Çok basit bir hedeftim.

O zaman ne yapmalıydım?

Kendimi daha zor bir hedef haline getirmeliydim. Güneş Gözlüğü tetiğe basmak üzereyken hızla sola kayıp Yaralı

Yüz'e tutundum. Kurşun beni sıyırıp geçti. Sonrasında Yaralı Yüz'ü, kendimle tabancanın arasında tutmaya çalıştım. Yaralı Yüz bu saldırıyı beklemiyordu. Geriye doğru yıkılırken kolumun alt kısmını boğazına dayadım. Yere düştüğümüzde kolum boynuna iyice batmıştı. Gözleri kocaman açılırken boğulurmuş gibi ses çıkarmaya başladı.

Tam da istediğim olmuştu.

Tabii tek endişem Yaralı Yüz olsaydı şu anda çok mutlu bir adam olurdum. Ama durum bu değildi. Bu en büyük endişem bile değildi. Endişem Güneş Gözlüğü'ydü. Sürpriz hamlemin şaşkınlığından kurtulan adam tabancasını kaldırmış, bize doğru geliyordu.

Yaralı Yüz'ün arkasında çok fazla değil, belki ancak bir saniye saklanabilirdim.

Güneş Gözlüğü, tepemizde dikildi ve tabancasını bana doğrulttu. Yerde durduğum yerden kaval kemiğine bir tekme geçirdiğimde bir küfür savurup bacağını salladı, sonra bir adım geri atıp tekrar nişan aldı.

Buraya kadarmış, diye düşündüm. Yapacak bir şeyim kalmamıştı. Her şey bitmişti.

Yaralı Yüz öksürerek kenara doğru yuvarlandı. Tekrar düzgün nefes alabilmesi zaman alacaktı ama bu önemli değildi. Ben o zamana kadar ölmüş olacaktım. Güneş Gözlüğü tabancayı hafifçe çevirdiğinde namlu göğsümü hedef aldı. Teslim olduğumu göstermek için ellerimi kaldıracaktım ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Hayatta son gördüğüm şey olacağını düşündüğüm gülümsemeye benzer

o dudak seğirmesine bakıyordum ki bir çığlık duydum.

Bu Ema'ydı.

Güneş Gözlüğü'nün üstüne arkadan atılıp çarpma gücüyle öne doğru tökezlemesine neden oldu. Adam zor bela ayakta kalmayı başardı. Ema kolunu onun boynuna sarıp tüm gücüyle sıktı. Ben de tereddüt etmeden Yaralı Yüz'e doğru yuvarlanıp boğazına bir yumruk daha savurdum. Yumruk isabet etti ama fazla güçlü değildi.

Güneş Gözlüğü serbest eliyle Ema'dan kurtulmaya çalıştı ama kız beklediğinden daha güçlüydü. Onu vurmak istermiş gibi silahlı elini arkaya doğru kaldırdı ama Ema buna hazırdı. Sağ kolunu adamın boynundan çekip elindeki tabancaya sertçe vurdu.

Tabanca yere düştü.

Şimdi bana fırsat doğmuştu!

Tabancayı almak için atıldım ama Güneş Gözlüğü henüz bitkin düşmemişti. Ben ulaşamadan tabancayı sağ ayağıyla tekmeledi. Tabanca yeni cilalanmış koridor zemininde kayıp gitti, yetişmek için vaktim yoktu. Yaralı Yüz kendisini toplamaya başlıyordu ve onun da bir tabancası vardı.

Güneş Gözlüğü sendeleyerek Ema'yı üstünden atmaya çalışsa da Ema buna izin vermedi. Sonra adam gerileyip onu duvarda dizili dolaplara çarptı. Bunu bir kez daha sertçe tekrarladı ve kafasının arkasını yüzüne geçirdi. Bu işe yaradı. Elleri gevşeyen Ema sersemlemiş halde yere düştü. Güneş Gözlüğü ona döndü ama ben haykırınca tekrar benim olduğum yöne doğru döndü. Ema da fırsattan istifade yerde yuvarlanarak bir sınıfa girip kendisini tehlikeden kurtardı.

Bu arada Yaralı Yüz canlanmaya başlamıştı... ve hâlâ tabancası vardı.

Ona doğru tekrar atıldım ama bu sefer hazırdı. Sırtüstü dönüp bir tekme savurdu. Darbe karın boşluğuma gelmişti. İçimdeki tüm hava boşaldı. Yere düşerken ben de dirseğimi savurdum ve Yaralı Yüz'ün burnuna isabet ettirdim. Duyduğum çatırtı sesi burnunun kırıldığının kanıtıydı.

Ama ben kalkamadan Güneş Gözlüğü tepeme çöktü ve kaburgalarıma sert bir tekme geçirdi. İkinci tekmesinde homurdandım. Üçüncü tekme başımın dönmesine neden oldu. Yerde savunmasız halde yatarken kusmak üzereymiş gibi hissediyordum.

Bir sonraki tekme içimde kalan son gücün de gitmesine neden oldu.

Bilincimi kaybediyordum ve neredeyse teslim olacaktım ama sonra gözlerim Yaralı Yüz'ü buldu. Ardından Kaşık'a baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı ve yüzü kireç gibiydi. Açık yarasından kan akıyordu. Hayatta olup olmadığını bilmiyordum ama tüm kanını kaybetmesine asla izin vermeyecektim.

Bir şeyler yapmam gerektiğini düşünürken cevap birden aklıma geldi.

Yaralı Yüz'ün tabancası.

Tabanca arka cebinde duruyordu. Eğer uzanabilirsem...

Güneş Gözlüğü ne yapacağımı anlayınca bana gülümseyip tekrar tekme atmak için hazırlandı. Bu tekmesi muhtemelen işimi bitirirdi. Ama sonra etrafta alarm sesi yankılanmaya başladı.

"Tecrit!" diye monoton bir ses hoparlörlerden yayıldı.

"Tecrit... Tecrit!"

Ema! Demek ki bu yüzden... Kaşık'ın söylediği acil durum düğmesine basmak için sınıfa girmişti. Benim de tek ihtiyacım bu dikkat dağınıklığıydı. Son bir kez homurdanarak tabancayı Yaralı Yüz'ün arka cebinden almak için uzandım. Çektim ama tabanca gelmedi. Güneş Gözlüğü bana baktı, bir tekme daha savurmak için geriledi ama vaktinde davranamamıştı.

Tabancayı almayı başarıp ona doğrulttum. "Orada dur!"

Güneş Gözlüğü durup ellerini yavaşça havaya kaldırdı. Namluyu üstünden ayırmadan emekleyerek Yaralı Yüz'den de olabildiğince uzaklaştım.

Hoparlörlerden ses yükselmeye devam ediyordu: "Tecrit... Tecrit..."

Ema koridora geri koşup Kaşık'ın yanında diz çöktü.

"Kaşık? Arthur?" Gözleri yaşlı bir halde yalvarır gibi konuşuyordu. Kaşık'ın kafasını ellerinin arasına aldı. "Benimle konuş hadi. Lütfen."

Ema ağlıyordu. Ben ağlıyordum. Ama Kaşık hareket etmiyordu.

Yaklaşan siren seslerini duyabiliyordum. Dönüp Yaralı Yüz ile Güneş Gözlüğü'ne baktım. Bir yanım hareket etmelerini umuyordu çünkü yaptıkları için onları vurmak istiyordum.

Yüzümü görüp düşüncemi anlamış olmalıydılar ki ikisi de hareket etmediler.

Ema'ya baktım. "O...?"

"Bilmiyorum, Mickey. Bilmiyorum."

Bölüm 39

Kaç saat geçtiğini bilmiyordum.

Polisler geldiğinde etrafımı çevirip tabancayı yere bırakmamı söylediler. Bıraktım. Sonrası sadece bir bulanıklık halinde geçti. Güneş Gözlüğü ve Yaralı Yüz kelepçelendi. Acil tıp teknisyenleri Kaşık'ın yanına koştular. Kaşık'ın kafasını kucağına almış yerde oturan Ema kanı durdurmaya çalışıyordu. Ben de yanlarına koştum çünkü bir an için, minicik bir an için, acil tıp teknisyenlerinden birinin babamı götüren sarı saçlı adam olacağından korktum. Kaşık'ı da oradan götüreceğinden, onu bir daha göremeyeceğimden korktum.

"Mickey, ne yaptın sen?"

Bu ses içimdeydi. Uyarılmıştım, değil mi? Dedektif Waters, bu işe kesinlikle bulaşmamamı söylemişti ama onu dinlememiştim. Kendi hayatımı tehlikeye atsam sorun değildi. Ama Kaşık'ın başına neler gelmesine sebep olmuştum.

Kendimi affedebileceğimi sanmıyordum.

Kaç polisin geldiğini bilmiyordum. Uzun bir sıra oluştur-

muş acil durum araçlarının yanıp sönen ışıkları sakin geceyi delip geçiyordu. Sonraki birkaç saat boyunca –kaç saat olduğunu bilemiyordum– soruları cevapladım ve karşılığında hep aynı soruyu, arka arkaya sordum:

O nasıl?

Ama bana Kaşık'ın durumunu söylemiyorlardı.

Hikâyenin çoğu kısmını doğru aktardım ama, "Okula nasıl girdiniz?" diye sorduklarında, "Kapıyı zorla açtım," diye yalan söyledim.

"Evlat," dedi polis, ciddi bir sesle. "Okula yasadışı yollardan girmek arkadaşının sorunlarının en küçüğü."

Amir Taylor ve Dedektif Waters da dahil birkaç polis memuru okula girip çıktı. Polislerin ruh hali kızgınlıkla memnuniyet arasında gidip geliyordu. Kızgındılar çünkü aptal gibi davranıp Kaşık'ın vurulmasına neden olmuştuk. Memnundular çünkü Bayan Caldwell ve Rachel'ı kimin vurduğu ortaya çıkmıştı. İki azılı suçlu tutuklanmıştı ve uzun süre hapiste kalacaklardı. Güvenlik kameraları her şeyi kanıtlayacaktı. Ayrıca kullandıkları Smith & Wesson .38'ler, Bayan Caldwell ve Rachel'ı vuran tabancayla aynı türdendi.

Bir süre sonra Myron amcam geldi ve aynı anda paniklemiş vasi ve dava vekili rollerine büründü. Derhal polislerle konuşmayı kesmemi söyledi ama elimi sallayarak durmasını ima ettim. Polislerin bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden Myron da oturup polislerle birlikte dinledi.

Benimle son görüşen kişi Dedektif Waters oldu. O konuşmayı bitirince, "Bu diğer davanıza da yardımcı oldu

mu?" diye sordum.

"Ne davası?"

"Bay Caldwell. Adam bir uyuşturucu taciri, değil mi?"

Dedektif Waters önce Myron'a, sonra bana baktı. "Sen onu düşünme."

"Onu tutuklayacak mısınız?"

"Hangi suçtan?"

Ona öylece baktım. "Söyledim ya. O spor çantasındaki şeyler..."

"Ne olmuş onlara?"

"Onun evinden geldi."

"Kanıtın var mı? O şeylerin Henry Caldwell'e ait olduğunu nasıl kanıtlayacağız? Çantayı bırakıp bize durumdan bahsetseydiniz belki bir şeyler yapılabilirdi. Ama şimdi?"

Kafasını iki yana sallayıp dışarı çıktı.

Ema'yla hastanedeki bekleme odasında buluştuğumuzda güneş doğmuştu. Myron amcamla Angelica Wyatt bizi eve götürmek istediler ama Kaşık'ı bırakmak istemiyorduk. Bekleme odasında oturduk. Ema'yla ben bir köşedeydik. Kimliğini gizlemek için güneş gözlüğü ve eşarp takmış Angelica Wyatt ile Myron bizden uzakta duruyorlardı.

"Vay be," dedi Ema bana.

"Vay be," dedim.

Gözleri gözyaşları ve bitkinlik yüzünden kızarmıştı. Ben de aynı göründüğümü düşünüyordum.

"İyi olacak," dedim.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Ema. "Yoksa onu gebertirim."

Birkaç dakika sonra bizden çok çok daha kötü, hatta zombi gibi görünen minik, siyahi bir kadın bekleme odasına girdi. Bu, Kaşık'ın annesiydi. Onunla hiç tanışmamıştık ama Kaşık'ı evine bıraktığında ona sarıldığını görmüştüm. Perişan haldeydi. Gözlerinde savaş belgesellerinde görülen o bakışlardan vardı.

Ema'ya baktığımda derin bir nefes alıp kafasını salladı. Birlikte kalkıp Kaşık'ın annesine doğru ilerledik. Kadının yanına varmamız sanki sonsuz zaman almıştı. Ne kadar yürüsek bizden o kadar uzaklaşıyormuş gibiydi.

Sonunda vardığımızda Bayan Spindel'in kafası yere eğikti. Ne diyeceğimizi bilemediğimiz için yanında öylece durup bekledik. Birkaç saniye sonra kadın kafasını kaldırıp bana baktı. Kim olduğumu gördüğünde yüzüne bir gölge düştü.

"Sen Mickey'sin," dedi. "Sen de Ema."

İkimiz de kafa salladık.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Kaşık'ın... yani Arthur'un nasıl olduğunu öğrenmek istedik."

Kadın önce Ema'ya, sonra bana baktı. "O... o iyi değil."

O anda, upuzun bir merdivenin tepesindeki kalbim biri tarafından aşağı itilmiş gibi oldu.

"Ameliyattan çıktı ama doktorlar... bilmiyorlar."

"Bizim yapabileceğimiz bir şey..." Konuşmaya çalıştım ama cümlemi bitiremedim. Gözlerim yaşarmaya başlamıştı.

Kaşık'ın annesi, "Neden o kadar geç saatte okula gittiniz

anlamıyorum," dedi.

"Benim suçumdu," dedim gözyaşlarımın arasında.

Ema da bir şey söyleyecekti ama onu kolumla dürttüm.

Yüzünden tekrar bir gölge geçen Bayan Spindel, beklemediğim ama yüzde yüz hak ettiğim bir şey söyledi. "Ah, senin suçun olduğunu biliyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Sözleri birer yumruk gibiydi.

"Bir hafta önce senin adını bile duymamıştım. Şimdi Arthur'un tek konuştuğu sensin. Herkesin kendisine Kaşık demesini istedi. Yeni arkadaşının ona bu takma adı verdiğini söyledi."

Zaten yerlerde olan kalbim şimdi bir de ağır bir botla eziliyormuş gibi olmuştu.

"Sen Arthur'un arkadaşıydın," diye devam etti. "Belki de dördüncü sınıftan beri sahip olduğu ilk gerçek arkadaştın. Oğlum için ne kadar önemli olduğunu anlamadın herhalde. Seni örnek alıyordu. Sana tapıyordu. Ama sen ona karşılığında ne verdin? Onu kullandın. Aptal bir kilidi kırmak için onu kullandın. Şimdi bak ne oldu." Tiksintiyle kafasını çevirdi. "Umarım dolapta ne varsa buna değmiştir."

Ağzımı açtım, kapattım, sonra tekrar açmayı denedim. Ama ne diyebilirdim?

"Bence," dedi Bayan Spindel. "İkiniz de gitmelisiniz."

"Hayır."

Sese doğru döndüğümde Kaşık'ın babası Bay Spindel'i gördüm.

Kadın da kocasına bakıp bekledi.

"Arthur uyandı," dedi Bay Spindel, gözlerime bakmak için bana dönerek. "Ve Mickey'yle konuşmak için ısrar ediyor."

Bölüm 40

Odada tüpler, makineler ve bip sesleri vardı. Perdeler, antiseptik kokusu ve yeşil ışıklı monitörler de. Ama ben hiçbirini görmedim. Tek gördüğüm tüm bu korkunç aygıtların ortasında yatan arkadaşımdı.

Kaşık yatakta çok küçük görünüyordu. Yaralı bir kuş kadar minik ve kırılgandı.

Bayan Spindel'in, *"Ah, senin suçun olduğunu biliyorum,"* diyen sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Saçlarını geride toplamış, uzun boylu kadın doktor elini omzuma koydu. "Normalde buna asla izin vermezdim ama Arthur çok üzgün. Kısa kesmeni ve sakin kalmasına dikkat etmeni istiyorum."

Kafamı sallayıp yatağa doğru ilerledim. Bacaklarım pelte gibiydi. Bir noktada durdum çünkü gözyaşlarım akmaya başlamıştı. Arkamı dönüp dudağımı sertçe ısırarak kendimi toplamaya çalıştım. Kaşık beni böyle isterik halde görürse ona hiç yardımcı olamazdım. Onun sakin olması için ben

sakin olmalıydım.

Yatağa vardığımda onu kucağıma alıp evine götürmek ve bir şekilde düne geri dönmek istedim. Arkadaşımın bu hastane yatağında yatıyor olması çok yanlıştı.

"Mickey?"

Kaşık hareket etmek için kendisini zorluyordu. Rahatsız gibi görünüyordu. Eğilip ona yaklaştım. "Buradayım."

Kaldırdığı elini tuttum. Konuşmaya çabalıyordu.

"Şişşt," dedim. "İyi olmaya bak, tamam mı?"

Kafasını zayıfça iki yana sallıyordu. Kulağımı dudaklarına yaklaştırdım. Birkaç saniyesini aldı ama sonunda konuşabildi. "Rachel hâlâ tehlikede."

"Hayır, Kaşık. Sen hepimizi kurtardın. Her şey bitti."

Yüzü gerildi. "Hayır, bitmedi. Burada hiçbir şey yapmadan duramazsın. Onu kurtarmalısın. Gerçeği bulana dek duramazsın."

"Sakin ol, tamam mı? Onu vuranlar o iki adamdı. İkisi de hapse girdiler."

Gözünden bir damla yaş aktığını gördüm. "Onlar değildi."

"Tabii ki de onlardı."

"Hayır, dinle beni. Gidip ona yardım et. Söz ver."

Kaşık gittikçe daha da kötü oluyordu. Doktor yanıma koşup, "Bence bu kadarı yeterli. Gidip diğer odada beklemelisin," dedi.

Kaşık'ın serumuna bir şey eklemeye başladı. Bunun yatıştırıcı olduğunu tahmin ettim. Kaşık'ın elini bırakmaya çalıştım ama elimi daha sıkı tuttu.

"Her şey yoluna girecek, Kaşık."

Hemşireler de yatağın yanına gelip onu yatakta tutarak beni elinden kurtarmaya çalıştılar.

"Rachel evinde vurulmuştu," demeyi başardı Kaşık.

"Biliyorum, Kaşık. Tamam, bir şey yok. Sakin ol."

Ama kolu birden daha da güçlendi. Beni çaresizce kendisine doğru çekti. "Sana hangi evin Rachel'ınki olduğunu sorduklarını söylemiştin, hatırlıyor musun? Onları orada ilk gördüğün zaman."

"Evet. Neden ki?"

Doktor ilacı enjekte etmeyi bitirdi. İlacın etkisi ani oldu. Kaşık'ın eli gevşedi. Geri çekilecektim ama şimdi...

"Şu Caldwell evi mi?"

Yaralı Yüz'ün sesi kulağımdaydı. Kaşık bana bakmayı başarıp kendime sorduğum soruyu sordu:

"Peki o iki adam daha önce eve girdilerse nerede olduğunu neden sordular?"

Bölüm 41

Kaşık haklıydı.

Odadan dışarı apar topar çıkartıldım. Koridorda duran Bay ve Bayan Spindel yanımdan hızla geçip odaya girdiler. Birkaç dakika almış olsa da Kaşık'ın durumu yine sabitleşmişti. Hemşirelerden birinin, bacaklarının hareket etmediğini duyduğumu sandım ama bunu hemen kafamdan attım. Şu anda bununla başa çıkamazdım.

Bekleme odasına döndüğümde Ema'yı tutup kenara çektim. Televizyondan uzakta sessiz bir köşe bulduk.

"Ne oldu?" diye sordu Ema. "Kaşık iyi mi?"

Kaşık'ın dediğini ona hızlıca açıkladım; eğer Güneş Gözlüğü ve Yaralı Yüz, annesini öldürdükleri gün Rachel'ın evine girdilerse neden sonra bana evin hangisi olduğunu sormuşlardı?

"Belki de sadece... ne bileyim, seninle dalga geçiyorlardı," dedi Ema.

Kaşlarımı çattım. "Dalga mı?"

"Şaka gibi yani."

"*Şu Caldwell evi mi?*" dedim, Yaralı Yüz'ü taklit ederek. "Bu şaka gibi mi geliyor?"

"Bilmiyorum. Belki de ilk geldiklerinde hava karanlıktı."

"Eee?"

"Belki de gündüz hangi ev olduğunu anlayamamışlardır."

Kaşlarımı iyice çattım.

"Saçma, değil mi?" dedi Ema.

"Çok saçma," dedim. "O evin etrafında bir çit var. İçeri girmeyi ve iki insanı vurmayı başardıysan hangi ev olduğunu hatırlarsın, değil mi?"

Ema durumu anlayıp kafasını salladı. "Hem düşününce... Neden eve girip hemen kadını vursunlar ki? Bu iki adamın çantayı geri istediklerini düşünelim. Döverek bilgi almaya çalışmazlar mıydı? Onları vurmak ne fayda sağlayacaktı?"

"Aynen," dedim. "Ve oraya paketi almaya gittilerse etrafı karıştırmazlar mıydı? Paralarını ve uyuşturucularını geri istedikleri belli. Neden aramadılar o zaman? Onlara yerini söyleyebilecek iki kişiyi neden vurdular?"

Sonuç artık pek de mantıklı gelmiyordu.

"Dahası da var," dedim.

"Ne var?"

"Bay Caldwell onları gördüğümde adamlarla nasıl o kadar samimi olabildi? Yani, eski karısıyla kızını vurdukları biliyor olmalıydı, değil mi?"

"Aynen." Kafasını iki yana salladı. "Başka bir olasılığı düşünmeliyiz."

"Neyi?"

"Her şeyi baştan alalım, olur mu? Rachel'ın babası bir uyuşturucu taciri. Kendisini korumak için eski karısını yıllarca kilit altında tutmuş. Şimdi kadın geri dönmüş. Rachel, annesinin doğruları söylediğini varsaymış ve babasının parasıyla uyuşturucularını çalmış."

Ema sustu. Ben de sustum. Gerçek gözümüzün önündeydi ama ikimiz de söylemek istemiyorduk.

"Kendi kızını vurmazdı," dedim.

"Emin misin?"

"İnanamıyorum sadece."

"Adam sana silah çekmiş."

"Kızını korumak için. Onun için endişelendiği için."

Bunu bir süre düşündük.

"Kazara olmuş olabilir," dedi Ema.

"Nasıl?"

"Tüm senaryoyu bir düşün. Rachel'ın babası, parasının ve uyuşturucunun kaybolduğunu keşfediyor. Eve geliyor ve eski karısının orada olduğunu görerek şaşırıyor. Tartışıyorlar. Adam tabancasını çıkarıyor, belki de boğuşuyorlar. Rachel da gelerek onları şaşırtıyor. Bu yüzden adam Rachel'ı kazara vurmuş olabilir."

Bu akla yatkındı. Ama yine de... "Bir şey daha var," dedim.

"Ne?"

"Amir Taylor'a ne demeli?" diye sordum. "Neden Henry Caldwell'in etrafında dolaşıyor? Neden Rachel'ın vurulma hakkında söyleyeceklerinden endişeleniyor? Olay yerine ilk giden kişi olması sadece tesadüf mü?"

"Bir dakika," dedi Ema, durmam için avuçlarını bana

doğru kaldırarak. "Yani, tamam, onunla ve Troy'la sorunlarımız olduğunu biliyorum ama söylediğin şey..."

"Ne söylediğimi bilmiyorum. Ama Kaşık haklı. Buradan gitmeliyiz. Rachel'ı kimin vurduğunu bulana kadar hepimiz tehlikedeyiz."

Bölüm 42

Myron amcam eve dönüş yolunda sessizdi. Bir sürü soru sormasını ya da uzun bir nutuk çekmesini bekliyordum ama soruşturmalar süresince yanımda oturduğu için soracak pek bir şey kalmadığına karar vermişti belki de.

Yirmi dört saatten fazla süredir uyumuyordum. Üstüme bitkinlik çökmeye başlamıştı ve kemiklerim ağırlaşmış gibiydi. Amcam arabayı durdurup konuşmaya başladı. "Arkadaşına yardım etmeye çalışıyordun."

Bunu soru sormaktan çok bildiği bir şeyi söylüyormuş gibi söylemişti. Bu yüzden karşılık vermedim.

"Anlıyorum," dedi Myron. "İnsanları kurtarma ihtiyacı sanırım genetik bir şey."

Kendisinden mi yoksa babamdan mı bahsediyordu bilmiyordum. Belki de ikisinden birden bahsediyordu.

"İyi bir şey yaptığını zannediyorsun. Ama dengeyi bozduğunda..."

Biraz durdum. Sonra, "Yani düşündüğün, insanların geride durup olayların öylece akıp gitmesine izin vermeleri

gerektiği mi?" dedim.

"Hayır."

"Eee, ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey belki," dedi Myron amcam. "Belki de yapmaya çalıştığın şeyin kolay olmadığını anlamanı istiyorumdur. Her şey siyah-beyaz değildir." Koltuğunda kıpırdandı. "Sağlam olmayan bir rafta duran biblolar hayal et."

Bir kaşımı kaldırdım. "Biblo mu?"

"Sadece hayal et, olur mu? Biblolardan biri devrilip düşecek gibi olursa uzanıp onu tutmaya çalışman gerekir. Ama çok abartılı hareket edip sakarca uzanırsan diğer biblolara da düşürebilirsin. İlk düşen bibloyu kurtarabilirsin ama sonuçta daha çoğunun kırılmasına neden olursun."

Bana baktı. Ben de ona baktım. Sonra, "Bir sorum var," dedim.

Myron ciddileşti. "Evet?"

"Biblo dediğinde kafası sallanan şeyleri mi kastediyorsun yoksa büyükannemin çok sevdiği şu tuhaf çocuk biblolarını mı?"

Amcam içini çekti. "Kendim kaşındım, değil mi?"

"Eğer o biblolardansa hiçbirini kurtarmak istemem de ondan sordum," dedim. "Beni ürkütüyorlar."

Myron güldü. "Pekâlâ, pekâlâ."

"Büyükanneme söyleme, tamam mı?"

"Ukala."

Arabadan inip içeri girdik. Tam bodruma yönelirken amcam son bir soru daha sordu. "Bu olanların Yarasa Kadın'la

ya da babanın mezarını açmak istemenle bir alakası var mı?"

Bu güzel bir soruydu ve amcam gerçek cevabı hak etmişti. "Bilmiyorum."

Bodruma inince kendimi yatağa attım. Kaşık'ı kafamdan atmalıydım. Onun hastanede yattığını düşünmeye devam edersem donup kalacaktım. Kaşık acısını bir kenara bırakmış ve *bir* şey için beni görmek istemişti. Bırakmamızı istemiyordu. Rachel'ı kimin vurduğunu öğrenmek istiyordu. Şu anda tortop olup yatmayı ve pes etmeyi ne kadar istesem de onun bu isteğini onurlandırmalıydım.

Peki, şimdiki adım ne olacaktı?

Ceptelefonum çaldı. Arayanın Rachel olduğunu gördüğümde doğrulup yeşil tuşa bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Rachel'ın sesinde endişe ve öfke vardı. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Rachel?"

"Ev polislerle doldu."

"Spor çanta hakkında bir şeyler mi soruyorlar?"

"Sormaya çalıştılar ama babam benimle konuşmalarına izin vermedi. Bunu neden yaptın Mickey? Neden peşini bırakmadın?"

"Yardım etmeye çalışıyorduk. İstediğimiz..."

"Ne var biliyor musun?" dedi sertçe. "Duymak istemiyorum. Kaşık'ın nasıl olduğunu öğrenmek için aradım sadece."

Kaşık'ın annesinin yüzündeki ifade yine gözümün önüne geldi. Hiç unutabilecek miydim acaba? "Bilmiyorum. Durumu kritik."

"Zavallı çocuk."

"Sadece sizi vuranları bulmaya çalışıyorduk."

"Bunu yapmanızı kim istedi?"

Artık savunmacı olmaktan bıkmıştım. "Cevabı biliyorsun Rachel."

Biliyordu. Cevap, Abeona Sığınağı'ydı.

"Bu işte hepimiz varız. Bize güvenebilirdin. Annene inandığını ve çantayı sakladığını söyleyebilirdin."

"Seni korumaya çalışıyordum," dedi.

"Ben de seni korumaya çalışıyordum," dedim, Myron'ın aptalca biblo örneğini düşünerek. "Bak bu bizi nerelere getirdi."

Sessizlik.

"Abeona'dan yardım istedin, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Ama Yarasa Kadın işin peşini bırakmamı söyledi," dedi Rachel. "Sanki bırakabilirmişim gibi. Babamın, anneme yaptığı şeyi; onu yıllar boyu bir tımarhaneye kapattığını unutabilirmişim gibi. Bu yüzden çantayı dolaba sakladım. Abeona'yı, bunun benim için önemli olduğuna ikna etmek... ya da biraz zaman kazanmak için. Ama batırdım, Mickey. İşi batırdım ve o iki adam annemin peşine düştüler."

"Hayır," dedim.

"Ne hayır?"

"Anneni onlar öldürmedi."

"Ne diyorsun sen? Amir Taylor burada. Adamlara karşı açılan davanın kapandığını söyledi."

Yine Amir Taylor...

"Başka ne dedi?"

"Cinayet silahının ellerinde olduğunu söyledi. Balistik testinin sonucunun eşit çıkacağını söyledi."

"*Çıkacağını* mı?" dedim.

"Evet."

"Testin sonucunun *nasıl çıkacağını* nereden biliyormuş?"

"Çünkü cevap açık."

"Suçlu o adamlar değil, Rachel. Bunu Kaşık buldu. Anneni öldüren kimse hâlâ serbest."

"Bu imkânsız."

Asıl senaryoya zıt düşen her şeyi ona anlattım. Rachel sessizce dinledi. Anlatmayı bitirdiğimde şaşırtıcı derecede sakin bir sesle, "Babamın bizi vurduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Yani, kazara olmuş olabilir."

"Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Birisi beni odanın karşısından vurdu ama annem, kafasına dayanmış bir tabancayla vurulmuş. Bu nasıl kaza olabilir?"

"Belki," dedim yavaşça, Ema'nın teorisini düşünerek. "Anneni isteyerek vurdular ama sen kazara vuruldun."

Sessizleştik. Ama içimi sıkan bir şey vardı. Annesi çok yakından, kafasından vurulurken Rachel odanın bir ucundan vurulmuştu. Bu akla yatkındı tabii. Vuran kişi, Rachel'm annesinin dibinde olmalıydı...

O zaman beynimi kemiren şey neydi?

"Mickey?"

"Efendim?"

"Babamı seviyorum ben."

"Biliyorum."

"O bana asla zarar vermezdi ama..."

"Ama ne?"

"Ama o ve Amir Taylor iyi arkadaşlar," dedi. "Ve ikisi de bir süredir bayağı şüpheli davranıyorlar."

Telefonu tutan elimi sıktım. Bay Caldwell ve Amir Taylor arkadaştı ve her nasılsa Taylor olay yerine ilk giden kişiydi. Bu nasıl tesadüftü böyle?

Bu iş gittikçe sinir bozucu bir hal almaya başlıyordu.

"Bence polisle konuşmalıyız."

"Ne diyeceğiz ki?" dedi Rachel. "Biz sadece çocuğuz. Elimizde kanıt falan da yok. Anlattığımız her polisin ilk yapacağı şey gidip bunları Amir Taylor'a aktarmak olur."

Mantıklıydı. "Yine de bence bu en iyi seçenek."

"Hayır, değil," dedi Rachel. Sesi canlanmıştı. Sanki bir düğmeye basılmıştı. "Mickey?"

"Efendim?"

"Daha fazla belaya bulaşmaya var mısın?" diye sordu. "Bir fikrim var da."

Bölüm 43

Rachel'la telefonu kapattıktan sonra Ema'yı arayıp planı anlattım. Kaşık'ın durumunu öğrenmek istiyordum ama bir, kimi arayacağımı bilmiyordum ve iki dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Kaşık gayet netti. Onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Gerçeği bulmaya konsantre olmalıydım.

Rachel'ın fikrini hayata geçirmemize sekiz saat kalmıştı; bu dinlenme zamanına cidden ihtiyacım vardı. Bedenim uyku ve yemek istekleri arasında bölünmüştü ve her zamanki gibi yemek kazandı. Mutfağa gittiğimde Myron amcam televizyonda haberleri izliyordu.

"Sana sandviç falan yapayım mı?" diye sordu.

"Yok, ben hallederim."

Buzdolabını açtım. Myron amcam daha yeni hindi eti, Gravyer peyniri, marul, domates ve tost ekmeği almıştı. Harika. Sandviçi kırk saniyede falan hazırladım. Buzlu bir su da alıp bodruma gitmek için hazırlanırken televizyondaki bir şey yarı yolda donakalmama neden oldu.

Myron halimi görmüştü. "Mickey?"

Onu duymazdan gelip gözlerimi ekrana kilitledim.

Myron da sustu.

Aşırı yeşil bir kravat takmış sunucu, en ciddi sesiyle konuşuyordu: "Yarın sabah üzücü bir olayın yıldönümü. Tam yirmi beş yıl önce, dokuz yaşındayken okulunun parkından kaçırılmış olan Dylan Shaykes için anma töreni düzenlenecek."

Ekrandaki fotoğrafa baktım. Ah, hayır, diye düşündüm. Bu olamaz...

"Küçük Dylan'ın hikâyesi uluslararası gazetelere haber olmuş, fotoğrafı süt kutularına basılmıştı. Kıyı kıyı, hatta Avrupa'da bile her yerde aramalar yapılmıştı. Polis o günlerde babası William Shaykes'i ciddi şekilde sorgulamış ancak tutuklamamıştı. Küçük Dylan'ın kanı yakınlardaki bir ormanda görüldü ancak bunca yıl sonra bile cesedi bulunamadı. Olay hâlâ gizemini korumakta."

Dokuz yaşındaki Dylan Shaykes'in fotoğrafı hâlâ ekrandaydı. Küçük Dylan'ın kıvırcık saçları ve hüzünlü gözleri vardı. Çocuğun fotoğrafını –hem de tam bu fotoğrafı– Yarasa Kadın'ın üst katında görmüştüm. Hatta Yarasa Kadın'ın komodininde, çocuğun kayboluşundan bir süre *sonra* çekilmiş bir başka fotoğrafı duruyordu.

Ekrandaki kadın sunucu kafasını iki yana sallayarak, "Ne üzücü bir hikâye, Ken," dedi.

"Kesinlikle öyle, Diane. Ve bunca yıldan sonra herhangi bir ipucu çıkmadığına göre küçük Dylan Shaykes'e ne olduğunu büyük ihtimalle hiç öğrenemeyeceğiz."

Ama sunucu yanılıyordu. Çünkü şu anda ekrandaki fotoğrafa bakarken ben cevabı biliyordum.

Bölüm 44

Bu gidişle uyku bana haram olacaktı.

Hüzünlü gözleri, kıvırcık saçları olan çocuk rüyalarıma giriyordu. Dylan Shaykes. Çocuğun fotoğrafı süt kutularına basılmış, haberlerde gösterilmişti. Fotoğrafı gördüğüm Yarasa Kadın'ın evinde çocuğun yüzünün tanıdık geldiğini düşündüğümü hatırlıyordum. Hatırlamamın sebebi yıllarca kayıp çocuk haberleri görmüş olmam olabilirdi. Ama bundan şüpheliydim.

Başımıza gelenler hakkındaki haberlere bakmak için interneti açtım. Hepimiz küçük olduğumuz için pek fazla haber yoktu. Yerel haberlerimizin yazıldığı Kasselton Patch adlı internet sitesinde, Amir Taylor'ın konuştuğu basın konferansının videosu vardı. Taylor, ünlü uyuşturucu tacirleri Brian Tart ile Emile Romero'nun saldırı, silahlı soygun, Nora Caldwell cinayeti ve kızının vurulması suçlarıyla tutuklandıklarını söylemişti. "Hiç şüphe bırakmayan fiziksel kanıtların gösterdiği üzere" Güneş Gözlüğü ile Yaralı Yüz'ün kesinlikle suçlu

olduklarını belirtmişti. Ve dediğine göre, cinayet davası kapanmıştı.

Yüzümü buruşturdum. Amir Taylor davayı kapatmak için bayağı acele etmişe benzemiyor muydu?

Akşam saat altıda Rachel, Ema ve ben, alışveriş merkezinin yanındaki Coventry Yolu'nda buluştuk. Evlerimizden kaçabileceğimizi sanmamıştım ama başarmıştık. Angelica Wyatt bugün büyük bir sahne çekiyordu ve bir gün bile erteleme, stüdyolara yarım milyon dolara mal olacaktı. Bu sayede Angelica ve Myron amcamdan kurtulmuştuk. Rachel'ın babası da ona otoritelerle konuşmamasını söyledikten sonra onu yalnız bırakıp gitmişti.

Rachel'ın evinde pek fazla denetim olduğunu sanmıyordum.

"Tamam," dedi Rachel. "Planın üstünden tekrar geçmemize gerek var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Ema. "Sen açana kadar arka kapıda bekleyeceğiz, sonra gizlice içeri gireceğiz. Basit, değil mi Mickey?"

İkisi de bana baktılar. Bense kaşlarımı çatmıştım. "Hiç hoşuma gitmiyor bu."

"Neden ki? Bence mükemmel," dedi Rachel.

Ema'nın yüzünden komik bir ifade geçti. Durumu anlamıştı ama şu an bu iyi bir şey değildi. "Evet, Mickey, sorun nedir?"

"Kimseye zarar gelmesini istemiyorum," dedim.

Bu sebep kendi kulaklarıma bile boş gelmişti.

Rachel ile Ema'nın yüzlerine bakınca onların da aynı

şekilde düşündüğünü görebiliyordum.

Rachel'ın planı şuydu: Troy Taylor'la çıktığı günlerde -ilk ıyyy- Amir Taylor'ın, bütün önemli polis dosyalarını evinde tuttuğunu öğrenmişti. Çok fazla yoktu. Kasselton pek fazla kargaşanın olduğu bir yer değildi; en azından son zamanlara kadar. Ama Rachel, adamın tüm dosyalarını mutfağın yanındaki ev ofisinde sakladığını biliyordu. Ahmak Troy, "ilişkilerinin" -ikinci ıyyy- ilk günlerinde, babasının ofisinin, aile üyeleri dahil herkes için yasak bölge olduğunu anlatmıştı.

Plan mı? Çok basitti. Rachel, Troy'u önceden arayıp evine uğramak istediğini söylemişti. Troy, "uzlaşmalarından" endişeliydi -üçüncü ıyyy- ama Rachel, ilişkilerinin aslında "pek de önemli olmadığını" ve "ikinci lig" sayılabileceğini söylemişti.

"İkinci lig sayılabilecekse," demiştim, o bunu bana açıkladığında, "Troy'un evini nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

Ema bu noktada ayağıma basmıştı. Sesimi kesmemi mi istiyordu yoksa Rachel'la ilgili bir şeyi umursadığım için mi kızmıştı anlayamamıştım. Ama ikisi de olduğunu düşünüyordum.

Her neyse, plan şu şekildeydi: Rachel, "işleri halletmek" için -daha fazla *ıyyy* dememe gerek var mı?- Troy'la konuşmak üzere eve girecekti. Sonra banyoyu kullanmak için izin isteyip mutfağa süzülecek, bizim için arka kapının kilidini açacaktı. Ema ve ben de Amir Taylor'ın ofisine gizlice girecektik. Ondan sonrası bize kalmıştı. Rachel, Troy'u "oyalarken" biz adamın dosyalarını karıştırıp Caldwell davasıyla

ilgili ne bulabileceğimize bakacaktık.

Tamam, son bir kez *ıyyy* demeliyim. "*Oyalamak* derken ne kastediyorsun?" demiştim Rachel'a. Bunun üzerine Ema ayağıma bir kez daha basmıştı.

Fakat Amir Taylor'ın dosyalarında tam olarak ne arayacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

On dakika sonra Rachel'ın evin ön kapısına doğru yürümesini izledik. Taylor'ların zilini çalıp saçlarına bazılarının "düzeltmek" diyebileceği, ama benim ağzımın hep kurumasına neden olan bir şey yaptı. Yanımdaki Ema'nın içini çektiğini duydum.

Troy ön kapıyı açıp kendisiyle övünen bir horoz gibi göğsünü gerdi. Ellerim kendi kendilerine yumruk halini aldı. Troy, Rachel'ı içeri davet etti ve kapı arkalarından kapandı.

"Hadi gidelim," diye fısıldadı Ema.

Yan kapıdan arka tarafa gidip Taylor'ların bahçesinden geçtik. Doğruyu söylemem gerekirse bu fikre bayılmıştım. Amir Taylor'ın dosyalarını karıştırma ve ne peşinde olduğunu keşfetme fikri çok hoşuma gitmişti çünkü biliyordum, çok iyi *biliyordum* ki bir şeylerin üstünü kapatıyordu.

Hoşlanmadığım tek şey Rachel'ın içeride Troy'la yalnız olmasıydı.

Ema'yla birlikte arka kapının yanındaki bir çalının arkasına saklandık. İkimizin de Kaşık'ı düşündüğünü biliyordum ama aynı zamanda ikimiz de biliyorduk ki şu anda bununla dikkatimizi dağıtmamalıydık. Rachel'ı vuranın kim olduğunu öğrenmekten başka onun için yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Bu yüzden biz de bunu yapıyorduk.

Dylan Shaykes'in kaybolmasının yirmi beşinci yıl dönümü yine aklıma geldi. Ema'ya bunu anlatmamıştım çünkü tüm bu olanlar arasında o bekleyebilirdi. Ama Abeona Sığınağı gittikçe daha da şüpheli bir hal alıyordu. İlk önce Lodz Kasabı'nın bilgisayarla değiştirilmiş fotoğrafı çıkmıştı, şimdi de o hüzünlü gözleri olan küçük çocuğun fotoğrafı...

Gerçi şimdi bunu düşünecek vakit yoktu. Arka kapıdan bir ses gelmişti; sürgünün sürülme sesi.

"Hazır mısın?" dedi Ema.

Kafamı salladım. İçeri girdiğimizde, acil bir durum olmadığı sürece konuşmayacağımıza, hatta fısıldamayacağımıza karar vermiştik. Ema ofis kapısında duracak ve Troy odaya doğru gelirse ya da başka biri eve girerse haber verecekti. Amir Taylor'ın masasını karıştıran ben olacaktım.

Elimi kapı koluna koyarken aklıma başka bir şey geldi: Parmak izleri. Eldiven giymeliydim. Ama şu anda bunun için yapabilecek bir şeyim yoktu. Hem kim parmak izi almak isteyecekti ki? Hiçbir şey çalmayı planlamıyorduk ve eğer bir şekilde yakalanırsak kimse ek fiziksel kanıt aramaya ihtiyaç duymazdı.

Tokmağı çevirip kapıyı ittim ama bayağı gürültülü bir gıcırtıyla açılınca durdum. Sonra Rachel'ın korkunç bir kıkırdama sesi çıkardığını duydum.

"Ah, Troy!" diye bağırdı Rachel fazla yüksek, mide bulandırıcı derecede tatlı bir sesle. "Bu çoook komik!"

Birden iğrenç bir şeyin kokusunu almış gibi suratımı buruşturdum.

Rachel biraz daha kıkırdadı. Öyle normal bir gülüş değildi bu, resmen kıkır kıkır kıkırdıyordu. İtiraf etmeliydim ki Rachel birden daha az çekici gelmeye başlamıştı. Sonra bunun yalnızca rol olduğunu, sakarca girişimi kapatmak için yaptığını hatırladığımda gözümde tekrardan mega-seksi hale geldi.

Ema'yla birlikte içeri süzülüp kapıyı arkamızdan kapattık. Rachel, Amir Taylor'ın ofisinin girişte solda olduğunu söylemişti. O yöne doğru parmak uçlarımda ilerlemeye başladığımda Ema da peşimden geldi. Ofis kapısı ardına kadar açık olduğu için uğraşmadan içeri girdim. Ema da dönüp sırtını mutfak duvarına dayadı. Oradan arka kapıyı, ofis kapısını ve Rachel'ın Troy'la kıkırdaştığı oturma odasına giden koridoru görebiliyordu.

Amir Taylor'ın ofisi emniyet işleriyle alakalı kupalar, plaketler ve takdirnamelerle doluydu. Bronz tabanca şeklindeki iki kupa nişancılıkla alakalıydı. Muhteşem. Ayrıca Amir Taylor'ın beysbol, basketbol ve futbol koçluğu yaptığı çeşitli takımların tonlarca fotoğrafı vardı. Odanın diğer ucundaki duvarda kendi sporculuk günlerinden kalma sertifikalar ve takdirnameler asılıydı. Futbolda birinci takıma seçilmesi ve...

Merhaba.

Kendime engel olamadan ilerleyip yakından baktım. Kasselton Lisesi'nin yirmi beş yıl önceki basketbol takımının "Eyalet Şampiyonluğu" fotoğrafıydı bu. Sıranın en önünde ellerinde basketbol topuyla takım kaptanları Eddie

Taylor ve Myron Bolitar duruyordu. Evet, Myron amcam. Şimdilerde can düşmanı ikili, fotoğrafta oldukça samimi görünüyordu. Aralarında neyin ters gittiğini merak ettim.

Ama şu anda bunu düşünecek durumda değildim.

Amir Taylor'ın masasına oturup bir-iki saniye daha parmak izlerini düşündüm. Ama buna da vakit yoktu. Dosyalarla dolu bir sepet gördüm. Birine uzanırken diğer odadaki Rachel'ın, "Troy, yapma," dediğini duydum.

İçimde ani bir öfke belirdi. Kalkıp yanlarına gitmeye niyetlendim ama sonra durdum. Ne yapacaktım, onları basacak mıydım? Zaten Rachel kontrolü elinde tutuyormuş gibi görünüyordu. Bana ihtiyacı olsa çağırırdı, değil mi?

Bu hiç hoşuma gitmiyordu ama planımız buydu. Eğer yanlarına gidersem Rachel beni gebertirdi. Görevime geri dönme vaktim gelmişti.

İlk aldığım dosya oldukça hafifti. Etiketine baktım. Sadece üç kelime yazılmıştı: NORA CALDWELL – CİNAYET.

Bingo. Dosyayı bu kadar kolay bulmayı şans olarak düşünmüştüm ama Caldwell cinayeti şu anda kasabadaki en büyük davaydı. Neden en üstte olmasındı ki?

Ema beni kontrol edince ona başparmağımı gösterip dosyayı açtım. Kâğıt dosyalar... eski moda yöntemler...

En üstteki kâğıtta "BALİSTİK TESTİ RAPORU" yazıyordu ve tarih, bugünün tarihiydi.

Kâğıttaki üç sütunun birinde Tabanca A (Kaşık'ın vurulduğu tabanca), birinde Tabanca B (Yaralı Yüz'ün tabancası), diğerinde de Tabanca C (Bayan Caldwell ve Rachel'ın vu-

rulduğu tabanca) yazıyordu. Ayrıca numune türü, atış dizilişi, silah tipi, mermi ağırlığı, fişek/mermi tipi, darbe sürati, darbe kuvveti gibi anlaşılmaz bilimsel sözcükler vardı. Bunların hiçbiri bana yaramayacaktı, bu yüzden sonuca gittim: **NE TABANCA A NE DE TABANCA B, TABANCA C İLE EŞLEŞMEMEKTEDİR.**

Vay canına. Eğer doğru okuyorsam –ki sonuç anlaşılmayacak kadar zor değildi– bulunan tabancaların ikisi de Bayan Caldwell'i öldüren tabanca değildi.

Bu büyük bir şeydi.

Öyle miydi?

Bu, Güneş Gözlüğü ile Yaralı Yüz aleyhine mükemmel kanıt olurdu ama masumluklarını da kanıtlayan bir şey değildi. Hayatınızda hiç televizyon izlememişseniz bile bir tabancayla suç işlediyseniz yapılacak en iyi şeyin ondan kurtulmak olduğunu bilirdiniz. Bu en mantıklı çözüm olmaz mıydı? Güneş Gözlüğü ya da Yaralı Yüz, cinayet silahını yenisiyle değiştirmiş olabilirdi.

Tabii Amir Taylor'ın bu keşiften basın konferansında bahsetmemesi meselesi de vardı. Aslında tam tersini söylemişti. Hatta bu adamları Nora Caldwell'i öldürme suçundan içeri tıkacak fiziksel kanıtları olduğunu söylemişti.

Ama mermiler eşleşmediyse başka nasıl bir "fiziksel kanıt" bulunmuş olabilirdi? Adam yalan mı söylemişti? Ve bu rapor bir kopya değil, orijinal belgeydi. Neden Amir Taylor'ın özel ofisindeydi ki?

Oturma odasındaki Troy'un, "Dur ben içecek bir şeyler

getireyim," dediğini duydum.

Ve donakaldım.

"Gerek yok. Susamadım ben," dedi Rachel.

Koltuğum gıcırdama sesi geldi. Sanki Troy ayağa kalkmıştı. "Sadece bir saniye sürer bebeğim."

Bebeğim mi?

"Troy?" Rachel'ın sesi şuh geliyordu. Gerçi *şuh* ne demek onu bile bilmiyordum.

"Efendim?"

"Lütfen beni bırakma."

Ah, Tanrım. Acele etmeliydim.

Diğer sayfaları da karıştırıp ADLİ TABİP RAPORU başlıklı belgede durdum. En üstteki isim NORA CALDWELL'di. Bir insan bedeninin hem ön hem de arka tarafının taslağı çizilmişti. Yazılanları gözden geçirirken bilimsel terimleri yine görmezden geldim. Bulgulara göre, ölüm nedeni kafaya isabet eden kurşunun açtığı derin yaraydı. Bunu zaten biliyordum. "Yanık izlerine" bakan adli tabip, "yakın temas darbesi" olduğunu, yani tabancanın namlusunun, kurbanın kafasına dayandığını yazmıştı. Bunu bana Rachel da söylemişti ama hâlâ benim içimi kemiren bir şey vardı.

Ama ne?

Cinayet senaryosunu kafamda canlandırmaya çalıştım. Silahlı adam, Caldwell'lerin oturma odasına gizlice giriyor, tabancasını Bayan Caldwell'in başına dayayıp tetiğe basıyor. Bu sesi duyan Rachel koşarak odaya giriyor. Silahlı adam tabancayı kaldırıp ona doğru nişan alıyor...

Bir dakika. Kafamdaki sorunu şimdi görüyordum.

Rachel bana tabanca patlaması değil, yüksek sesler duyduğunu söylemişti. Alt kata inip oturma odasını kontrol etmesi bu yüzdendi. Tabanca sesi değil, insan sesleri...

Dışarıda bir ses duyup camdan baktığımda bir polis arabasının garaj yoluna girdiğini gördüm.

Ah, hayır.

Ema'ya baktım. Acele etmem için işaret ediyordu. Dışarı çıkması için elimi salladığımda kafa sallayıp kayboldu. Tekrar camdan dışarı baktım. Amir Taylor arabadan inmiş, ön kapıya doğru ilerliyordu. Üzgün görünüyordu.

Troy'un, "Kahretsin, bizim ihtiyar döndü," dediğini duydum.

Hızla ayağa kalkarken dosyaya bir kez daha baktığımda sarı fosforlu kalemle üstü çizilmiş "*elde barut kalıntısı*" kelimelerini gördüm. Vay canına. Riske girerek dışarı bir kez daha baktığımda Amir Taylor'ın yolunu değiştirdiğini ve... arka kapıya yöneldiğini gördüm!

Aman Tanrım, kapana kısılmıştım.

Ofiste saklanacak bir yer aradım ama yoktu. Eğilip dışarı baktım. Amir Taylor arkaya varmak üzereydi. Buradan çıkmak için hiç şansım yoktu. Belki de o içeri girerken ben pencereden çıkabilirdim. Pencereyi açmayı denedim ama takılmıştı.

Hızla koşmak zorundaydım. Başka ne yapabilirdim ki?

Tüm umudumu kaybederken evin ön kapısı açıldı. "Amir Taylor?"

Konuşan Rachel'dı.

"Amir Taylor? Merhaba, benim, Rachel."

Rachel tekrar kıkırdadı. Sesi saçma şekilde kulak tırmalayıcıydı. Ama Amir Taylor durup ona doğru döndü. "Merhaba, Rachel."

"Şey, sizinle bir dakika konuşabilir miyiz?"

Rachel ön bahçeye çıktı ama Taylor tereddütlü görünüyordu. Arka tarafa giden yola bakıp içini çekti, sonra Rachel'a döndü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Hiç beklemedim.

Dönüp hızla mutfağa geçip arka kapıdan çıktım ve bahçedeki ağaçlara doğru hızla koştum. Ema planladığı buluşma yerinde beni bekliyordu.

Tam onun yanma vardığım anda iki şeyin farkına vardım.

Bir: Bayan Caldwell'i öldüren ve Rachel'ı vuran kişinin kim olduğunu artık biliyordum.

İki: Cinayet dosyasını Amir Taylor'ın masasında açık bırakmıştım.

Bölüm 45

Rachel'ın, Taylor'ların evinden çıkmasını beklemedik. Kocaman kızdı, kendi başının çaresine bakabilirdi. Ayrıca, onunla buluşmadan önce yapacak şeylerim vardı.

"Eee?" dedi Ema. "Ne buldun?"

"Biraz düşünmem gerek."

Ema kafasını iki yana salladı. "Böyle şeyler söylediğinde ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın?"

"Evet," dedim. "Sanırım biliyorum."

"O zaman benimle konuşurken düşün."

Bunu yapmayı istemiyordum, bu yüzden en basit "sadece gerçekler" dilini kullanarak bir şeyler anlattım. O sırada ceptelefonu titreyince Ema ekranına baktı. "Annem."

"Annesinin" dünyadaki en büyüleyici kadınlardan biri olması hâlâ çok garipti.

Ema içini çekerek telefona cevap verdi ve pek çok kez "İyiyim, anne," dedikten sonra telefonu kapatıp bana döndü.

"Amcan onunla birlikteymiş. Derhal eve dönmemizi istiyorlar."

Bu bana uyardı. Bir süre yalnız kalmak istiyordum. Olanları düşünmeli ve bir sonraki adımıma dikkatle karar vermeliydim. En çok istediğimse Ema'nın benden uzakta, güvenli bir yerde olmasıydı. Zaten bir arkadaşımın vurulmasına neden olmuştum. Bir başkasını daha tehlikeye atma fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Ema'yla yollarımızı ayırdık. Ben düşüncelere dalmış halde eve döndüm. Caldwell'lerin evinde ne olduğunu çözmüştüm. En azından çoğu kısmını. Tüm parçalarını henüz yerine oturtamamıştım. Ve biliyordum ki ihtiyacım olan cevapları almak için tek yol vardı. Biraz daha riske girmem gerekiyordu ama bu da hoşuma gitmiyordu. Fazla cesur olmakla kendini öldürtecek kadar aptal olmanın arasında çok ince bir çizgi vardı. Bu çizginin ne kadar ince olduğunu öğrenmek istemiyordum.

Fakat başka ne seçeneğim vardı ki?

Eve vardığımda bodrum katına inip Rachel'a mesaj attım: **Çıktın mı?**

Rachel: **Şimdi çıkıyorum.**

Güzel. Cevap vermeye bile zahmet etmedim. Rachel'ın evde olmadığını bildiğim için hemen ev telefonlarını aradım. Ben telefondayken ön kapı açıldı ve Myron içeri girdi. "Mickey?"

Elimi vericinin üstüne koydum. "Bir saniye," diye seslendim yukarı.

Üçüncü çalışta bir adam telefona cevap verdi.

"Bay Caldwell, ben Mickey Bolitar."

"Ah, merhaba, Mickey. Rachel şu anda burada değil."

"Onu aramadım."

"Öyle mi?"

"Eski karınızla kızınıza ne olduğunu biliyorum."

"O zaman hemen polisi aramalısın." Konuşurken adamın sesinde tuhaf bir gerginlik vardı.

"Yani Amir Taylor'ı mı?"

"Evet, tabii ki."

"Eh, tabii ki de ona söyleyebilirim ama ikimiz de biliyoruz ki üstünü örtecektir."

Bir duraksama oldu. Bay Caldwell'in nefes alış verişlerini duyabiliyordum.

"Ne demeye çalışıyorsun Mickey?"

"Sizinle buluşmak istiyorum," dedim.

"O zaman bize gel."

"Başka bir yerde buluşmayı tercih ederim. Basketbol oynuyor musunuz Bay Caldwell?"

"Bu tuhaf bir soru."

"Kasabanın merkezindeki açık hava kortlarında buluşalım," dedim. "Ah, bir de... Basketbol giysileri giyin. Şort ve tişört."

"Neden?"

"Çünkü bu sefer," dedim. "Silahlı olmadığınızdan emin olmak istiyorum."

Bölüm 46

Rachel beni arayıp duruyordu. Ben de görmezden geliyordum.

Yüz metre kadar ötesindeki bir ağacın arkasından Bay Caldwell'in, BMW'sini park ettiğini gördüm. Kortun ışıkları açıktı ama oynayan kimse yoktu. Adam elinde bir basketbol topuyla korta doğru yürüdü. Bunu beni rahatlatmak için yaptığını düşündüm. İsteğim üzerine basketbol şortu ve tişört giymişti. Bir yerlerine tabanca saklamış olabilirdi ama şüpheliydim.

Kortun yarısında buluştuk. Henry Caldwell bitkin görünüyordu. Gözlerinin altındaki torbalar kocaman olmuştu. Bir tutam saçı güçlü bir rüzgârla uçup gidecekmiş gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun Mickey?"

Artık sıçrama tahtasında duruyordum. Hemen atlayabilirdim. "Eski karınız öldürüldüğünde siz de oradaydınız. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Elindeki topa baktı. "Orada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Rachel bir erkek, bir kadın sesi duyduğunu söyledi. Biri sizdiniz biri de eski karınız."

Kortun ortasında dikiliyorduk. Bay Caldwell hâlâ topu tutuyordu. Ben ondan birkaç santim uzundum. Kafasını kaldırıp koyu renkli gözleriyle bana baktı. "Üstünde kablo mu var Mickey?"

"Kablo mu?"

"Evet. Bu konuşmayı dinleyen birileri mi var? Kayıt mı yapıyorsun? Tişörtünü kaldır bakayım."

Üstümde mikrofon ya da kayıt cihazı olmadığını göstermek için tişörtümü kaldırdım.

"Ya ceptelefonun?" diye sordu.

Tüh. "Ceptelefonum mu?"

"Bazıları hattın diğer ucundaki kişi duysun diye telefonlarını açık bırakıyor."

Telefonumu cebimden çıkarırken gizlice sonlandırma tuşuna basıp telefonu ona verdim. Bay Caldwell ekrana baktı. Kızından gelen mesajları ve cevapsız çağrıları görüp görmediğini merak ettim. Gördüyse bile bir şey demedi. Telefonumu çevirip bataryasını çıkardı ve bana geri verdi.

"Konuş bakalım," dedi.

"Bakın, Bay Caldwell, polis raporunu gördüm."

"Nasıl gördün?"

"O önemli değil."

"Amir Taylor'ın evine mi girdin?"

"Bay Caldwell..."

"Cevap ver."

"Eski karınızın elinde barut kalıntısı bulunmuş," dedim.

"Anlamadım?"

"Barut kalıntısı. Bu, tetiği onun çektiği anlamına geliyor."

Yüzündeki renk çekildi.

"Ne? Sen aklını mı kaçırdın?" Sesinde kabadayılık vardı. Öfke değil, hiddet değil... kabadayılık. Söyledikleri yapmacık geliyordu. Sanki bir senaryoyu okuyormuş gibi. "Ateş edenler o iki serseriydi."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, efendim. Eski karınızdı."

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Omuzları da göz kapakları da çökmüştü.

"Eski karınız intihar etti," dedim.

Adamın gözleri yaşarmıştı. Kafasını eğdiğinde arkasına yavaşça yaklaşan polis arabasını gördüm. Nabzım hızlanmaya başladı.

"Gelen Amir Taylor mı?" diye sordum.

"Evet."

"Siz mi haber verdiniz?"

"Dosyayı masasında açık bırakmışsın. Kendisi çözmüş."

Ağzım kurumuştu.

"Bir şeyi unutuyorsun Mickey."

"Neyi?"

"Annesi kendisini vurduysa, Rachel'ı kim vurdu?"

O noktaya gelmiştik. Cevabı biliyordum çünkü mantıklı tek bir cevap vardı. Göz göze geldiğimizde bakışlarındaki acıyı gördüm. Artık hiç şüphem kalmamıştı; Bay Caldwell olay anında oradaydı. Kendi kızının vurulduğunu görmüştü.

Ama bunu yapan kendisi değildi.

"Eski karınız," dedim fısıltıdan farkı olmayan sesimle. "Kızınızı eski karınız vurdu."

Bay Caldwell hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu.

"Tam olarak nasıl geliştiğini bilmiyorum. Rachel spor çantanızı bulup sakladı. Annesine de gerçeği bildiğini, artık ona inandığını söyledi. Daha sonra siz eve geldiniz ve çantanızın orada olmadığını gördünüz. Öfkelenerek eski karınızla yüzleştiniz. Rachel'ın duyduğu da ikinizin tartışmasıydı. Eski karınız tabancayı çıkardı. Rachel hızla odaya girdi. Beni rahatsız eden şeylerden biri buydu. Eğer ilk vurulan Rachel olsaydı eski karınız, katilin tabancayı kafasına dayayıp tetiğe basmasına asla izin vermezdi."

"Belki de ilk vurulan Nora'ydı," dedi Bay Caldwell ama sesinde ikna edicilik yoktu.

"Hayır, efendim. Rachel netti. Tabanca sesi duymamıştı. Sesler duyup aşağı inmişti. Odaya hızla girdi. Eski karınız hâlâ tabancayı tutuyordu. Tam olarak ne oldu bilmiyorum. Panikledi sanırım. Ya da belki de sizi vurmaya çalıştı ama tam nişan alamadı. Her neyse, kendi kızını vurdu ve Rachel yere düştü. Eski karınız yaptığı şeye inanamadı. Aklı başından gitti. Tabanca hâlâ elinde olduğu için de..."

Durdum. Amir Taylor arabayı park etmiş ama henüz inmemişti.

"Doğru tahmin ettim mi?"

"Sayılır," dedi. Sonra birkaç nefes aldı. "Nora bana ateş edip ıskalamadı. Evet, tabanca elindeydi ve bana doğrult-

muştu. Ama Rachel içeri girince o sadece... o sadece dönüp ateş etti. Öylece. Kanın fışkırdığını gördüm. Rachel'ın yere düştüğünü gördüm." Gözlerini kapatarak kendisini toplamaya çalıştı. "Kızıma doğru koşup kanamasını durdurmaya çalıştım. Nora'ya bakmadım bile. Sonra tabancanın tekrar ateşlendiğini duydum. Arkamı döndüm ve... sanırım pek de şaşırmadım. Nora zaten intihara eğilimliydi. Ve kendi kızını vurmuştu. Eminim kendince kızını öldürdüğünü düşündü."

Amir Taylor arabadan inip bize doğru yürümeye başladı.

Durum daha da kötüleşmeden koşup gitmeyi düşündüm. Yeterince şey öğrenmiştim. Rachel'ı kimin vurduğunu biliyordum. Amir Taylor, gerçekleri bilmeme nasıl tepki verecekti?

"Burada olduğumu bilenler var," dedim. "Hikâyeyi de biliyorlar."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Mickey. Birilerine hikâyeyi anlatacak vaktin olduğunu sanmıyorum. Zaten önemli de değil." Bay Caldwell ıslak gözleriyle bana baktı. "Burada işimiz bitti mi?"

"Sayılır," dedim. "Kızınız yaralandı. Karınız intihar etti. Ama siz ilk anda 911'i aramadınız, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Aramadım."

"Amir Taylor'ı aradınız."

"Evet."

"Olay yerine ilk gelen kişi olsun diye. Gerçeğin üstünü örtüp sıradan bir hırsızlık olayı gibi gösterecektiniz."

Bunu itiraf etmesini beklemiyordum ama Bay Caldwell derin bir nefes alıp, "Evet," dedi.

"İnsanların hakkınızdaki gerçeği öğrenmesinden korku-

yordunuz. Uyuşturucu taciri olduğunuz gerçeğini."

"Hayır."

Amir Taylor yanımıza varmıştı. "Merhaba, Mickey," dedi.

Onu görmezden gelip Bay Caldwell'e bakmaya devam ettim. "Ne demek hayır?"

"Yanıldığını söylüyorum. İnsanların benim hakkımdaki şeyleri öğrenmesinden endişelenmiyordum. Her şeyi kendimi korumak için yapmış olsaydım Amir Taylor yardım etmeyi kabul eder miydi sanıyorsun?"

"O da ücret listenizde," dedim.

Amir Taylor'ın gözlerinde öfke kıvılcımları belirdiğini gördüm ama geri adım atmadım. "Benim sahtekâr olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sakin ol, Ed," dedi Caldwell.

"Ne dediğini duymadın mı?"

"Onun bakış açısından bakılınca bu anlaşılabilecek bir şey. Sen sakin ol. Henüz hiçbir şeyi anlamadı."

Taylor bana dik dik baktı.

Haklıydı. Anlamamıştım. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

"Ben uyuşturucu taciri değilim, Mickey."

"Ben de rüşvetçi bir polis değilim," diye ekledi Taylor.

O anda, üçümüz de orada dikilirken gerçekleri gördüm. Aslında, durup düşününce, belki de gerçeği buraya gelmeden önce anlamıştım. Bu buluşmayı Rachel'a söylemeden ya da sürekli gönderdiği mesajlara cevap vermeden ayarlamamın bir sebebi vardı. Bilinçli olmasa da –belki de bilinçliydi– onun henüz gerçeği öğrenmesini istememiştim.

"Olayın üstünü örtmenizin sebebi," dedim. "Rachel'ı korumak istemenizdi."

Taylor kafasını eğik tutuyordu. "Olayın üstünü örtme ifadesini kullanmandan hoşlanmadım."

"Mickey," dedi Bay Caldwell, Taylor'ın önüne geçerek. "Rachel'ın kolundaki yanık izini fark ettin mi hiç?"

"Evet."

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Kafamı iki yana salladım.

"Onu annesi ütüyle yapmıştı."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Amir Taylor'a baktım. Kafasını kaldırmıştı.

"Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Rachel'ın annesi yıllardır dengesizdi. Elimden geldiğince yanında olmaya çalışmıştım." Gözlerini kırpıştırdı. "Nora'yı sevmiştim. İlk tanıştığımızda..." Sesi soldu. "Ama hastalık her şeyini çaldı. Kalp hastalığın olunca insanlar anlarlar. Beynin hastalanmasını kavramak neredeyse imkânsızdır. Uzun süre inkâr ettim. Arkadaşlarım beni uyardılar. Kahretsin, Ed de uyardı. Nora'nın kontrolünü kaybettiğini... iyi olmadığını görebiliyorlardı. Yardım almasını sağlamaya çalıştım ama gün geçtikçe kötüleşti ve sonra bir gün küçük kızına saldıran böcekler görmeye başladı. Bu nedenle en yüksek dereceye ayarlanmış ütüyle böceklerin peşine düştü."

Yutkundum. "Rachel hatırlıyor mu?"

"Belki. Bilmiyorum. Beyninde bloke etmiş olabilir. Her neyse, artık riske girmezdim. Bu yüzden Nora'yı gönder-

dim. Gitmek istemedi ama bir yargıç karar verdi. Hayatımın en zor kararıydı. Bir sürü doktorla konuştum. Hepsi aynı fikirdeydi. Kendisi ve çocuğumuz için tehlike teşkil ettiğini söylüyorlardı."

Sanki kalbim yukarı doğru tırmanıyormuş gibiydi. Zavallı Rachel.

Bay Caldwell bana gülümsedi ama bu neşeli bir gülümseme değildi. "Rachel'a anlatmaya, açıklamaya çalıştım. Ama çok küçüktü. Belki de hâlâ öyle. Bazen anlıyor bazen anlamıyor. Onunla daha fazla zaman geçirmeliydim. O kadar çabuk evlenmemeliydim. Belki de bu iyi olurdu, bilmiyorum. Artık önemli değil. Yıllar geçti. Rachel birilerine ihtiyaç duymaya başladı. Bir kahramana. Onu kayıtsız şartsız sevecek birine."

"O zaman annesi mi devreye girdi?" dedim.

"Evet."

"Ve Rachel, annesinin iyi olduğuna mı inanmak istedi?"

"Doğal olarak," dedi Bay Caldwell.

"Bu yüzden annesinin hastaneden çıkmasına, ilaçlarını bırakmasına yardım etti. Onu eve getirdi. Annesinin hasta olmadığına ikna olmasına yardım etti."

"Ama ironi şu ki," dedi Bay Caldwell. "Nora gerçekten çok hastaydı. Rachel gerçeği, yani annesinin önce onu, sonra kendisini vurduğunu bilse ne olur anlamıyor musun? Hissedeceği vicdan azabını hayal edebiliyor musun? Onu eve getirdiği, ilaçlarından uzaklaşmasına yardım ettiği için. Bunu asla atlatamaz. Hep kendisini suçlar."

Anlıyordum.

"Ama bir dakika," dedim. "Rachel sizin sakladığınız uyuşturucuları ve parayı gerçekten buldu ama."

"Evet."

"Yani belki de hastalığı çıkartan ya da alevlenmesine sebep olan şey buydu. Sizin uyuşturucu taciri olmanız."

"Hayır," dedi Bay Caldwell.

Taylor içini çekti. "Henry bizim için çalışıyor. Aslında daha çok bölge ofisinden tanıdığın biri için."

Biraz düşündüğümde cevap bariz gözümün önündeydi. "Dedektif Waters mı?"

"Bir tuzak operasyonu yapıyorduk," dedi Bay Caldwell. "Ben gizli çalışıyordum. O uyuşturucular Brian Tart ile Emile Romero'yu enselemek için kullanılacaktı."

Uzaklardan kasabanın acil durum düdüğünün ötmeye başladığını duydum.

"Gitmem gerek," dedi Amir Taylor. Bana baktı. "Birilerine söyleyecek misin?"

Cevap vermedim. Taylor'ın aşırı derecede ürkütücü biri olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gerçeği görüyordum. Yaptığı şeyleri –gerçeğin üstünü örtmesini– Rachel'ı korumak için yapmıştı.

Yangın düdüğü yine öttü. Taylor bana baktığında kafamı salladım. O da kafasını sallayarak karşılık verdi. Aramızda sözsüz bir anlaşma yapılmıştı.

Bay Caldwell bana yaklaştı. "Amirle iyi anlaşamadığınızı biliyorum ama Ed tüm o şeyleri ben ve Rachel için yaptı.

Bize yardım etmek için kendi kariyerini tehlikeye attı. Bunu anlıyor musun?"

Ona baktım. "Rachel'a gerçeği söyleyecek misiniz?"

"Polis için çalıştığımı mı? Evet. Yakında söyleyeceğim."

Kafamı iki yana salladım. "Onu değil. Oturma odanızda aslında ne olduğunu."

"Hayır."

Konuşmadım.

"Beni dinle, Mickey. Ben onun babasıyım. Onun için en iyisini istiyorum. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

Basketbol topunu yere bırakıp ellerini omzuma koydu ve eğilerek gözlerinin içine baktığımdan emin oldu. "Gerçek onu öldürür," dedi yalvarırcasına. "Rachel her şeyi altüst etti. O kadar ki kendi annesi onu vurdu. Annesinin ölmesine neden olan şey o çantanın içindekiler değildi. Hastalığı sebep olmuştu, evet, ama Rachel'ın gördüğü şey bu olmayacak. Eğer ona karışmasaydı annesinin şu anda hayatta olacağını düşünecek. Annesinin hezeyanlarına yardım ettiğini, annesini buraya getirdiğini ve yaptıkları yüzünden ölmesine neden olduğunu görecek. Yaptığı şey yüzünden annesinin kendi kızını vurduğunu ve bu yüzden büyük acı çekerek kendi hayatına da son verdiğini fark edecek. Anlayabiliyor musun Mickey? Ben onun babasıyım ve görevim kızımı korumak. Rachel'ın hayatının geri kalanında böyle bir vicdan azabıyla yaşamasına izin veremeyeceğimi anlıyor musun?"

"Çünkü suçlu o," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile

uzaktan geliyordu. "Bahaneler bulunabilir. Belki de anlaşılabilir. Ama sonuçta, olanlar Rachel'ın suçuydu."

"Evet," dedi Bay Caldwell yumuşak bir sesle. "Bu yüzden onu sevenler olarak sessiz kalmalıyız."

Sanki içim dışıma çıkmış gibi hissediyordum. "Yani suçun Brian Tart ile Emile Romero'nun üstüne yüklenmesine öylece izin verdiniz?"

"İkisinin de çok fazla suçları var, bu yüzden sorun değil. Zaten savcı asla kanıt bulamazdı. Bu da herkesin neler olduğunu bildiği, ama bir şeyler yapmak için harekete geçmediği davalardan olacak. Polis de fazla irdelemeyecek çünkü gerçeğin ortaya çıkmasını istemiyorlar. Ben hâlâ gizli çalışan olarak onlar için değerliyim. Bu olay duyulursa her şey mahvolur. Pek çok suçlu serbest kalır."

İçimde yeni bir vicdan azabı sızısı hissettim. "Yani hepimiz sessiz kalıyoruz."

"Rachel için. Bunu yapabilir misin Mickey?"

Şu anda ona cevap vermek istemiyordum. Dönüp yanından uzaklaşmaya, ilerideki bir ağaca doğru yürümeye başladım.

"Mickey?"

Ona dönmedim. Yürümeye devam ettim. Sonunda Bay Caldwell de arabasına bindi. Durup onun gitmesini bekledim. Sonra büyük ağaca vardım.

Myron amcam ağacın arkasındaydı. "Ceptelefonunu istediğinde bayağı korktum."

"Telefonu ona vermeden kapattım," dedim.

"Yanınıza gelecektim ama imdat sinyalini vermedin."

"Sorun çıkmadı," dedim, amcamla birlikte arabasına doğru yönelirken. "Ama burada destek kuvvet olarak beklediğini bildiğim için daha iyi hissettim."

Bölüm 47

Myron telefondaydı. "Pizzacı geldi. Sen bakabilir misin? Para mutfak masasında."

Parayı alıp kapıdaki adama vererek pizzayı aldım ve mutfak masasına bıraktım. Sonra iki bardağa su doldurup amcamı bekledim. Myron gelip yanıma oturdu.

Kutuyu açtığında, mitoloji dersinde öğrendiğimiz tanrılar tarafından yaratılmış bir şeye benzeyen harika aroma odayı doldurdu. Amcam bana bir dilim verdikten sonra kendisi de alıp bir lokma ısırdı. "Cennet gibi."

"Aynen," diye katıldım.

Lokmasını yuttu. "Az öncekilerin ne hakkında olduğunu bana hâlâ anlatmayacak mısın?"

"Bana destek olduğun için minnettarım," dedim.

"Ama?"

Saat geç oluyordu. Yorgundum ve kafam karışıktı. "Bazen yalan söylemek iyi midir sence?"

Myron pizza dilimini bırakıp ellerini peçeteye sildi. "Tabii."

"Hiç düşünmeden mi?"

"Hiç düşünmeden. Şu ebedi soru akla geliyor: Hedefe giden her yol mubah mıdır?"

"Mubah mıdır?"

Myron gülümsedi. "Eğer biri bu konuda kesin cevap verirse dikkatli ol. Kesinlikle evet ya da kesinlikle hayır diyenler doğru düzgün düşünmeyen kişilerdir."

"Yani cevap 'bazen' mi?"

"Aynen. Çıktığın biri var mı?"

"Hayır."

"Eh, o zaman sana bir örnek. Eğer gelecekteki kız arkadaşın sana bir elbisenin kendisini şişman gösterip göstermediğini sorarsa hayır de."

"Demek istediğim o değildi."

"Öyle mi?"

"Büyük bir şeyi kastediyorum ben. Eğer gerçekler bir kişinin canını yakacaksa ona büyük bir yalan söylemek sorun olmaz mı?"

Myron biraz düşündü. "Keşke sana kesin bir cevap verebilseydim Mickey. Ama duruma göre değişir diyeceğim."

"Ya bir ebeveyn, çocuğuna yalan söylemeni istese? Çocuğun iyiliği için? Yani çocuğun ebeveyninin isteğini geri çeviremezsin, değil mi?"

"Vay canına," dedi amcam. "Ne karmaşık bir durumdasın."

Hiçbir şey demedim.

"Bir kere babama yalan söylemiştim," dedi Myron amcam. "Bu da babanla aramdaki ilişkiye mal oldu. Bazen dü-

şünüyorum da, eğer doğruyu söyleseydim..." Susup kafasını çevirdi. Gözleri yaşardı, sonra yaşlar yanaklarından akmaya başladı. Kafasını eğdi. İçimde alevlenmeye başlayan öfkeyi hissedebiliyordum. Evet, Myron amca, eğer doğruyu söyleseydin, eğer daha anlayışlı ve nazik olsaydın babam şu anda hayatta olacaktı, annem rehabilitasyona girmeyecekti, ben de senin yanında olmayacaktım.

Tam hızla oradan ayrılmaya niyetlenirken amcam ne yapacağımı sezmişçesine elini kolumun alt kısmına koydu.

"Bilmen gereken şu, Mickey. Yalan söylediğinde hep ödemek zorunda olduğun bir bedel olur. Bir ilişkiye yalan karıştırdığında, niyetin çok iyi olsa bile yalan hep oradadır. O insanla her bir araya geldiğinde yalan da yanınızda olur. Omzunda oturur. İyi yalan ya da kötü yalan... söylediğin andan itibaren sonsuza dek seninle kalır. Sürekli sana eşlik eder. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim. Sonra elini kolumdan itip gözlerimi pizzaya diktim. "Ama gerçeğin o kişiyi yıkacağını farz et."

"O zaman belki de yalan söylemelisin," dedi Myron amcam. "Ama bedeli anlaman gerek. Bu bedeli ödemeye hazır olup olmadığını kendine sorman gerek."

Hazır mıydım?

İkimiz de ilk dilimlerimizi sessizce bitirdik. İkinciye geçerken amcam konuştu. "Her şey ayarlandı."

Duraksadım. "Ne ayarlandı?"

"Babanın mezarının açılma işi. Yarın öğleden sonra Los Angeles'a uçuyoruz. Bölge yetkilisi tabutu sonraki gün götürebileceğimizi söyledi."

Donakalmış halde öylece oturmaya devam ettim.

"Hâlâ yapmak istiyor musun?" diye sordu amcam.

"Evet, kesinlikle." Ve sonra –belki ona biraz daha ulaşmak istediğim, belki de amcam buna çok ihtiyaç duyuyormuş gibi göründüğü için– ekledim. "Teşekkür ederim, Myron."

Bölüm 48

Ertesi sabah erkenden kalkıp Myron'ın eski takım elbiselerinden birini üstüme geçirdim. Göğüs ve bel kısımları biraz bol gelse de idare ederdi. Amcamın kravat dolabı bir arkadaşının giyim şirketinden parlak pembe ve yeşil kravatlarla doluydu ama duruma uyacak daha koyu ve ağır bir renk bulmayı başardım.

O sırada telefonum çaldı. Arayan kimliği KASSELTON LİSESİ'ydi.

"Alo?"

"Mickey, ben Koç Grady."

"Ah." Oturdum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Az önce Amir Taylor telefon etti," dedi koç. "Aleyhine tüm suçların düştüğünü söyledi. Aslında haksız muamele gördüğünü düşünüyormuş."

Telefonu tutan elim kendiliğinden sıkıldı.

"Mickey?"

"Dinliyorum, koç."

"Eh, yanıldığımda yanıldığımı söylerim. Takımdan uzaklaştırılman geri çekildi. Pazartesi günü öğleden sonra antrenmanda görüşeceğiz."

Neredeyse sevinçten havaya uçacaktım ama sonra nerede olduğumu, bugün olacakları düşünüp durdum, aradığı için Koç Grady'ye teşekkür ettim ve kravatımı bağladım.

"Seni arabayla götürmemi ister misin?" diye sordu Myron amcam.

"Yürümek istiyorum."

"Neden gittiğini anlamıyorum. Yani, durum oldukça üzücü ancak bu çocuk yirmi beş yıl önce kaybolmuş. Çocuğu tanımıyorsun ki."

Onu düzeltmedim.

"Mickey?"

"Evet?"

"Bu çocuğu tanımanı bir kenara bırakalım, anma törenine giden biri için oldukça mutlu görünüyorsun."

Haberi ona söylemeye karar verdim. "Az önce Koç aradı. Takıma geri alındım."

Amcam bir anda kollarını boynuma tıp beni kendisine doğru çekti. Bedenim ilk başta gerildi ama sonra yumuşadım. İkimiz de bu oyunun bizim için ne demek olduğunu anlıyorduk. Ema bile bu konuda beni Myron'ın anladığı kadar anlayamazdı. Ona sarılmadım ya da başka bir şey yapmadım ama durup bana sarılmasına izin verdim. O sırada Kaşık'ın sarılmaktan ne kadar hoşlandığını hatırlayıp amcamı yavaşça ittim.

Aptalca heyecanımı atabilmek için anma törenine koşarak gittim. Ancak yavaşladığım zaman neden törene gittiğimi hatırladım. Kasap'ın bilgisayarla değiştirilmiş fotoğrafını düşündüm. Yarasa Kadın'ı ve nerede olabileceğini düşündüm. Ema'nın babasının kim olduğunu öğrenmek istemesini, kendimin de babam hakkındaki gerçekleri öğrenmek istememi düşündüm. Sonra aklıma Kaşık gelince kalbimin derinliklerinde öyle bir acı hissettim ki neredeyse nefes alamayacak hale geldim. En çok da Rachel'ı, babasının onu koruma arzusunu ve bu konuda ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Kilise çanları çalmaya başladı. Güneş, havadaki hüzünle dalga geçer gibi kilisenin kulesinin arkasında pırıl pırıl parlıyordu. Kapının önündeki bir şövaleye, Dylan Shaykes'in büyütülmüş bir fotoğrafı yerleştirilmişti. Bu, Yarasa Kadın'ın koridorunda gördüğüm, kıvırcık saçları ve hüzünlü gözleri olan çocuktu.

Kilisenin belki dörtte üçü doluydu. Orgcu duruma uygun, hüzünlü bir parça çalıyordu. İnsanlar "kilise fısıltısı" ile konuşuyorlardı ama bugün normalden daha sessiz ve saygılıydılar. Arka tarafa yakın bir sıraya oturup etrafıma baktım. Dylan Shaykes'in aynı fotoğrafı mihraba da konulmuştu.

Tanıdık bir yüz var mı diye bakındım ama beklediğim adam gelmemişti.

Orgcu, müziği tam 9'da kesti. Fısıltılar da kesilince etrafı bir sessizlik bürüdü. Ve tören başladı. Dylan Shaykes'in annesi vefat etmişti ama otoritelerin ilk zamanlarda şüphelendiği babası en önde, ortada oturuyordu. Beyaz-gri saçlı

adam tüvit bir ceket giymişti.

İlk konuşan kişi, Dylan'ın çocukluktan bir arkadaşıydı. Karşımızda dokuz yaşındaki bir çocuğun fotoğrafı vardı ama şimdi otuzlu yaşlarındaki bir adam onun hakkında konuşuyor, Dylan'ın *kickball*'u ne kadar sevdiğini, beysbol kartları topladığını ve ormanda yürüyüşe çıkıp kelebekleri incelediğini anlatıyordu.

Eminim ki özellikle bir kelebeği inceliyordu.

İçerisi daha da sessizleşmişti. Sanki bina bile nefesini tutmuştu. Bunu kavramak çok zordu. Yirmi beş yıl önce bugün, küçük bir çocuk okul bahçesinden kaçırılmıştı. O anda, sanki ayarlanmış gibi, o çocuk kiliseye giriş yaptı.

Donakaldım.

Artık bir yetişkin olmuş Dylan, arkada bir süre durduktan sonra son sırada bir yer buldu. Güneş gözlüğü takmıştı. Benden başka kimse içeri girdiğini görmemişti. Ve benden başka kimse onun aslında kim olduğunu bilmiyordu.

Sahnedeki ilk arkadaşı konuşmasını bitirdiğinde harekete geçtim. Yavaşça yerimden kalkıp arkaya doğru gittim. Beni gördüğünde adamın yüzündeki şaşkınlık çok belirgindi. Kalkıp çıkışa yöneldi. Ben de peşinden gittim. Hızla kapıdan çıkıp sıcak güneşli havaya adım attı. Ben de çıktım.

İleride tanıdık siyah araba duruyordu.

"Dur," dedim adama.

Kel adam yavaşça arkasına döndü. Güneş gözlüğünü çıkarıp bana doğru geldi. Ona öylece baktığınızda hiçbir şey göremezdiniz. Kıvırcık saçları gitmişti. Fotoğraftaki çocuk korkuluk gibi inceyken karşımda duran bu adam uzun ve

yapılıydı. İpucu verebilecek tek şey, güneş gözlüklerini çıkardığında görülen gözleriydi. Gözlerinde hâlâ hüzün vardı.

"Yani artık biliyorsun," dedi bana.

"Biliyorum," dedim. "Ama anlamıyorum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Madem hayattaydın," diye devam ettim. "Neden kimseye söylemedin? Ne oldu sana?"

Cevap vermedi.

"Abeona Sığınağı seni kurtardı mı?"

"Sanırım öyle diyebiliriz," dedi.

"Yarasa Kadın nerede? Hiçbir şey anlamıyorum. Bana verdiği o fotoğraf Photoshop'la değiştirilmişti. O adam Kasap değildi."

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Fotoğraftaki adam Kasap."

"Ama..."

"O senin Kasap'ın, Mickey. Kadının görmeni istediği şey buydu." Sonra kel adam, namı diğer Dylan Shaykes, kilise kapısına doğru gidip ön sırada oturan babasına baktı. "Hepimizin kendi Kasap'ı vardır."

Tüm vücudumun titremeye başladığını hissediyordum. Rachel vurulduktan sonra kel adamın söylediği şeyleri hatırladım. Ona neden bizim –Kaşık, Ema, Rachel ve benim– seçildiğimizi söylemiştim. "Neden sen?" demişti. Ve sonra yıkılmış bir halde, "Neden ben?" diye eklemişti.

Yutkundum. "Kaçırıldın mı yoksa kurtarıldın mı?"

Dylan babasına bakmaya devam ederek, "Bazen ben bile

bilmiyorum," dedi.

"Dylan?"

Gözlerini kapattı. "Bana öyle seslenme."

"Babam hâlâ hayatta mı?"

Cevap vermedi.

"Ben Los Angeles'a gidiyorum. Babamın mezarını açtıracağız."

Bu sefer dönüp baktı.

"Ne bulacağız?" diye sordum.

Ellerini omuzlarıma koyup gülümsedi. "Gerçeği." Beni bırakıp siyah arabaya yöneldi. "İyi şanslar, Mickey."

"Yarasa Kadın nerede?"

"O iyi. Size başka bir görev vermek için yakında geri gelecek."

"Arkadaşım vuruldu."

"Biliyorum."

"Durumu nasıl?"

"İyi değil ama..."

"Ama ne?"

Dylan Shaykes durup bana doğru geldi. "Hakkımızda, Abeona Sığınağı'na seçilen kişiler hakkında bilmen gereken bir şey var."

Durdum. "Nedir?"

Arkamızdaki kilise kapıları açıldı ve cemaat dışarı çıkmaya başladı. "Hepimiz fark ettiğimizden daha güçlüyüz," dedi Dylan Shaykes, siyah arabanın arkasına otururken. "Ve gerçek bizi nereye götürürse götürsün, daima peşinden gitmeliyiz."

Bölüm 49

Sonuncu ama çok önemli durağımıza gitmek için Los Angeles uçağına binmeden önce yeterince vaktim vardı.

Rachel eve girmem için kapıyı açarken bile ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değildim. Bay Caldwell'in dediklerini düşündüm. Adam, kızını korumak istiyordu. Babası olarak bu onun hakkıydı, değil mi? Kendi babamı, beni tehlikelerden nasıl koruduğunu düşündüm. Ben kimdim ki bir babaya karışacaktım? Rachel'ı, annesinin onun yüzünden öldüğü gerçeği yüzünden vicdan azabıyla yaşamaya nasıl zorlayabilirdim? Bir baba kızının iyiliği için bir karar vermişti sonuçta.

Ben kimdim ki bunun tersini yapacaktım?

Eve gitmek için dönmek üzereydim ki Rachel çıktı. Yüzümü gördüğünde, "Mickey? Ne oldu? Sorun ne?"

Birkaç saniye...

"Mickey?"

Ama o birkaç saniye içinde Myron amcamın dediklerini,

yalanın insanı asla terk etmediğini düşündüm. Abeona Sığınağı'nı, arkadaşlarımı, Dylan Shaykes'in dediklerini düşündüm. Evet; Ema, Kaşık, Rachel ve ben ilk başta Ashley'yi kurtarmak için güçlerimizi birleştirmiştik ama bizi birlikte tutan, kırılmaz bağımızı oluşturan şey gerçeği bilme ihtiyacımızdı.

Rachel'a baktığımda onun gücünü hissettim. Gerçek canını yakabilirdi ama bir ömürlük yalan kadar yakmazdı. Ve Dylan Shaykes'i de bir kenara koyarsak... Kaşık'ın hastane yatağında acıyla mücadele içindeyken söyledikleri vardı:

Gerçeği bulana dek duramazsın.

"Mickey?" dedi Rachel. "Ne oldu? Beni korkutuyorsun."

Benim için kolay bir karar değildi. Myron amcam, hayatın çok kolay olmadığını söylemişti. Ama sonuçta, gerçeği bulana dek duramayacağımıza dair Kaşık'a söz vermiştim. İnsan arkadaşının bir yalanla mutlu yaşamasına izin vermek için böyle fedakârlıklar yapmazdı.

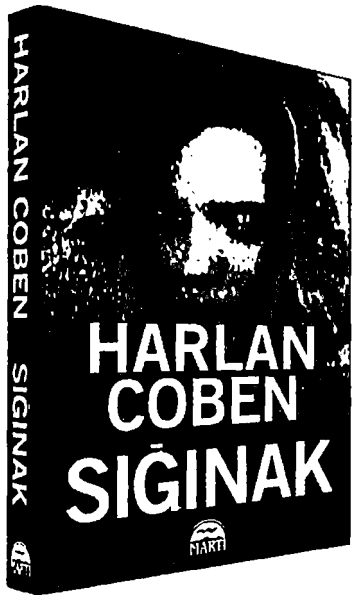
"Sana bir şey söylemem gerek," dedim Rachel'a, elini tutarak.

Gözlerime baktı. "O kadar mı kötü?"

"Evet."

Rachel yutkunup sırtını dikleştirdi. "Dinliyorum."

Ve sonra ona gerçeği söyledim.

Babasının ölüm anına şahit olduktan ve annesini rehabilitasyon merkezine gönderdikten sonra Mickey Bolitar yeni bir kasabada, uzun zamandır görüşmediği amcası Myron Bolitar ile birlikte yaşamak zorunda kalır. Yeni hayatında onun için güzel olan tek şey kız arkadaşı Ashley'dir. Fakat Ashley bir gün ardında hiç iz bırakmadan ortadan yok olur.

Hayatındaki bir başka insanı daha kaybetmek istemeyen Mickey, kız arkadaşının izini sürerken gizemli bir yeraltı dünyası keşfeder. Burada, Ashley'nin aslında tanıdığı kişi olmadığını öğrenir. Hatta babası bile sandığı kişi değildir. Mickey öyle sarsıcı bir gerçekle karşılaşmıştır ki hayatındaki diğer her şey artık çocuk oyuncağı gibi gelecektir.